

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

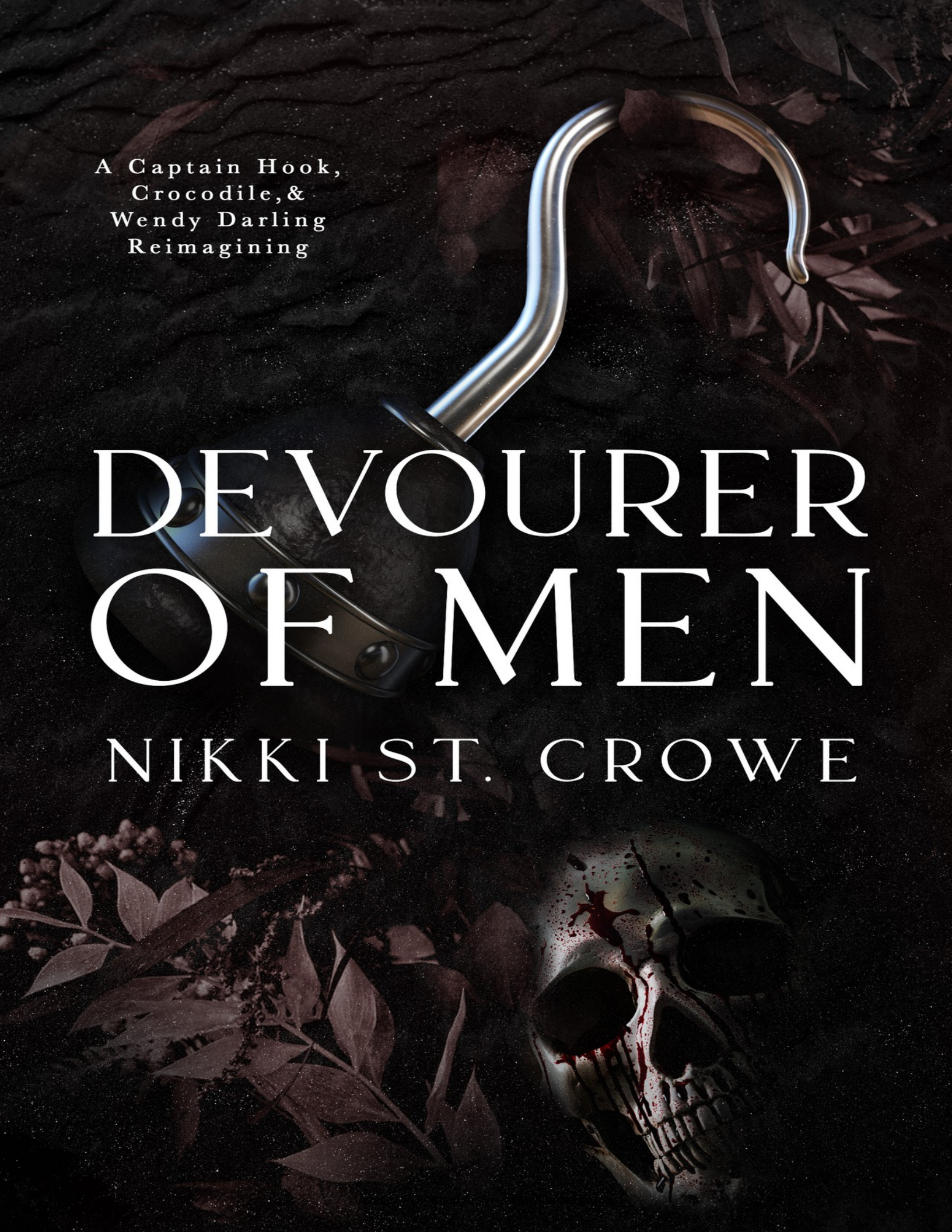
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Captain Hook,
Crocodile, &
Wendy Darling
Reimagining

DEVOURER OF MEN

NIKKI ST. CROWE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

A Captain Hook, Crocodile,
& Wendy Darling Reimagining

DEVOURER OF MEN

NIKKI ST. CROWE

OceanofPDF.com

NIKKI ST CROWE

Telif Hakkı© 2024 Nikki St. Crowe

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Emily Wittig Designs

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarıları](#) [Teşekkür](#)

1. [Kanca](#)
2. [Kanca](#)
3. [Roc](#)
4. [Kanca](#)
5. [Roc](#)
6. [Kanca](#)
7. [Roc](#)
8. [Kanca](#)
9. [Roc](#)
10. [Kanca](#)
11. [Roc](#)
12. [Wendy_](#)
13. [Kanca](#)
14. [Wendy_](#)
15. [Roc](#)
16. [Wendy_](#)
17. [Wendy_](#)
18. [Kanca](#)
19. [Wendy_](#)
20. [Wendy_](#)
21. [Roc](#)
22. [Roc](#)
23. [Kanca](#)
24. [Kanca](#)
25. [Wendy_](#)
26. [Wendy_](#)
27. [Roc](#)
28. [Kanca](#)
29. [Wendy_](#)
30. [Wendy_](#)
31. [Kanca](#)
32. [Roc](#)
33. [Wendy_](#)
34. [Kanca](#)
35. [Kanca](#)
36. [Wendy_](#)
37. [Wendy_](#)
38. [Roc](#)

39. [Kanc](#)
[a Sonsözü](#)

[Ayrıca Nikki St. Crowe](#)
[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

İÇERİK UYARILARI

Grafik dil, şiddet, istismarcı ebeveyn, sözlü istismarcı ebeveyn/çocuğa karşı aşağılayıcı dil kullanan ebeveyn, cinsel kimlikle içsel mücadele/ebeveyn istismarı nedeniyle içsel benlik mücadelesi, grafik cinsel içerik, eş komasından/ölümünden bahsetme, kan içme, tutsaklık/esirlik, boyun eğme, intihardan bahsetme

Nikki'nin tüm çalışmalarının daha kapsamlı bir listesi için lütfen aşağıdaki web sitesini ziyaret edin.

<https://www.nikkisterowe.com/content-warnings>

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

TEŞEKKÜRLER

Bu seri birkaç okuyucunun yardımı olmadan mümkün olamazdı.

Her şeyden önce, İnsan Yutan'ı okuma hassasiyeti gösterdiği ve James Hook ile Timsah arasındaki ilişkiyi doğru ve saygılı bir şekilde tasvir etmeme yardımcı olduğu için Jeff'e teşekkür ederim. Bu kitapta yer alan her türlü hata ya da yanlışlık tamamen bana aittir.

Rae ve Ashleigh'e beta okumaları ve her zamanki gibi beni suyun üstünde tuttukları için çok teşekkür ederim!

Ve son olarak, bir numaralı hype adamım ve en iyi arkadaşım JV St. Crowe'a teşekkür ederim. Tüm olay örgüsü sohbetleri, karakter tartışmaları ve sonsuz destek için minnettarım. Eğer bir Why Choose Romance kitabında olsaydım, sen benim en sevdiğim kocam olurdun.

OceanofPDF.com

*Zayıf olduklarını düşünenlere.
Sen değilsin.*

OceanofPDF.com

Yılmaz bir cesarete sahip olan bu adam hakkında, korktuğu tek şeyin, yoğun ve alışılmadık bir renkte olan kendi kanını görmek olduğu söylenirdi.

- J.M. BARRIE

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

KANCA

ÇOK UZUN ZAMANDIR YEDİ ADALAR'DAYIM, BELKİ DE DAHA UZUN SÜREDİR. Saymaya cesaret edemeyeceğim kadar çok. Yine de Everland olarak bilinen adaya ayak basalı çok uzun yıllar oldu.

Everland, Pleasureland ve Darkland arasındaki ada zincirinde yer alır ve kuzeyinde Neverland bulunur.

Adalar söz konusu olduğunda, her zaman kimlikleriyle mücadele etmişlerdir. Saygın ve güçlü olmak ister, ancak yüzeyin altında kendi beklentilerine ayak uydurmakta zorlanır.

Buraya geldiğimden bu yana geçen onca yıl içinde, daha acınası dürtülerine teslim olmuş gibi görünüyor.

Hava is ve sidik kokuyor ve enerji çok *düşük*.

Peter Pan ile olan savaşım beni öylesine tüketti ki, Yedi Ada'nın nasıl değişmiş olabileceğini fark etmek için başımı kaldırıp bakmadım bile.

"Evet?" diyor liman müdürü ve bana bakıyor. Kaşları ince ve sürekli bir endişe içinde geniş gözlerinin üzerinde kavis çiziyor. Tüvit ceketindeki birkaç yırtık, muhtemelen parlak kızıl saçlarının tonuna uyması için kıpkırmızı iplikle dikilmiş. Etrafında bana yanık adaçayı ve baharatlı çayı anımsatan bir koku dönüyor.

"Pardon?" Diyorum çünkü konuşmanın neresinde olduğumuzdan tam olarak emin değilim.

"Ne ?" diye tekrarlıyor, seyir defteri elinde açık, kalemi kâğıdın üzerinde duruyor.

Rıhtımın yarısında bağı olan gemime bakıyorum. Küçük kız kardeşim Cherry ve bir avuç adamım gemide kalıyor. Cherry'ye evimiz diyebileceğimiz tek yere göz kulak olmasını istediğimi söyledim ama gerçekten de kız kardeşimin karadaki güvenliği için denizdekinden daha çok endişeleniyorum.

"Başlangıç için bir hafta," diye cevap veriyorum.

"Pekala." Bir sonraki rıhtımda iki adam birbirine bağırır, ardından bir tabanca çekilir ve bir kurşun sıkılır. Liman müdürü bunu görmezden gelir ve defterine bir not düşer.

"Buraya ne oldu böyle?" Mırıldanıyorum.

Kadın kızıl saçlarının arasından bana bakıyor. "Gerçeği mi istiyorsun yoksa benim fikrimi mi?"

"Bir fark var mı?"

"Monarşi," diyor ve kitabı çarparak kapatıyor. "*Malum vermes* tarafından istila edildi." Yıpranmış rıhtıma doğru tükürür gibi bir ses çıkarıyor.

Malum vermes. Kötü solucanlar. Everland bir cadıya cadı demekten hiç hoşlanmamıştır. Muhtemelen monarşileri cadılar tarafından kurulduğu ve bu yüzden kendilerini daha iyi hissetmek için kendi tarihlerini çarpıtmak zorunda oldukları için.

Adalar zincirindeki tüm adalar arasında kötülükle ilgili en batıl inanç Everland'da. Buraya son geldiğimde, *haşerelerin* kafasını karıştırmak için pencerelerine sütle ıslatılmış devediken paketleri asmışlardı.

"Kötü solucanlar mı dediniz? Peki hangisi?"

"Ha?" Kaşları gözlerinin üzerine bir parça düşüyor.

"Senin fikrin mi yoksa gerçek mi?"

Omuz silkiyor ve kaleminin ucunu yalayarak mürekkebi tekrar ıslatıyor.

"Bu hafta için yüz frank olacak."

"Yüz! Şaka yapıyor olmalısınız."

"Beğenmiyorsan başka bir adaya yelken açabilirsin."

"Lanet ." Ceketimin cebini karıştırıyorum ve gerekli ücreti . "Yüz parça için bu rıhtımlar altınla kaplanmalı."

Homurdanır ve parayı alır. "Bunu kraliçeye söyle, tamam mı?" Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

Biri ona sesleniyor ve o da kadife züppeler hakkında mırıldanarak aceleyle uzaklaşıyor.

Kadife frakıma bakıyorum ve onu giyme seçimimi sorgulamaya başlıyorum. Bana itiraf etmek istediğimden daha pahalıya mal olan kaliteli Winterland kadifesi. Bir açıklama yapması gerekiyordu. Saygın ve her zaman formda olduğumu söyleyen bir ifade.

Babam bu duyguyu bana küçük yaşıta aşıladı. Her zaman üstün olarak algılanmalıyız.

Ama bu sadece etkileyecek biri varsa işe yarar. Burada sadece bağılıyor, "Merhaba. Soyulması kolay biriyim."

Homurdanarak ceketimi düzeltmek için yakalarını çekiştiriyorum ve rıhtımdan aşağı inmeye başlıyorum.

3 NO'LU LIMAN GEZGINLER İÇİNDİR, BU NEDENLE ETRAFTA DOLANANLAR
Acele edin, çoğu sarhoş.

Güney Avis şehrinin kalbine doğru ilerliyorum. Avis, Everland kalesinin perde duvarının hemen kenarında yer alıyor ve doğru bakış noktasından kalenin ufuk çizgisinden yukarı doğru çıkıntı yapan birçok kulesini görebiliyorsunuz. Alacakaranlık yaklaşırken, hava çok karanlık ve fazla bulutlu olduğundan pek bir göremiyorum ama zaten monarşi için burada değilim.

Smee, Wendy'nin en son Avis'in doğu ucunda, kayalık kıyı ve tuzlu deniz dalgalarının neredeyse yaşanmaz hale getirdiği Everland Yüksek Kule Hapishanesi'nde olduğunu doğruladı. Peter Pan'in Wendy'yi Everland'de terk etmesinden bu yana geçen onca yıl göz önüne alındığında, onun hâlâ orada olduğundan şüpheliyim. Kimsenin Kule'de o kadar uzun süre hayatta kalmasına imkan yok.

Ama akla şu soru geliyor: Eğer artık tutsak değilse, o zaman neden haber göndermedi? Neden Varolmayan Ülke'ye dönmedi?

Henüz bu cevapları istediğimden emin değilim. En iyisi bu soruları gömülü bırakmak. Ancak bir plan oluşturmadan önce bazı bilgilere ihtiyacım var. Rıhtımdan uzaktaki ana yolda, atların nal sesleri, gazeteci çocuklar ve sokak satıcılarının bağırılarından oluşan bir kakofoni var. mallar. Hava kavrulmuş yer fıstığı ve at boku kokuyor.

Fıstıklar bana hemen *onu*, can düşmanımı düşündürüyor ve olabildiğince hızlı bir şekilde kokudan uzaklaşıyorum.

Bir at arabası takırdayarak geçiyor ve ben sokağın köşesinde ilerlemesini bekliyorum. Burada yol üç yöne ayrılıyor. Benim istediğim İkinci Cadde, yolun yukarı doğru yükseldiği ve şehrin UpHill olarak bilinen kısmı. Orada kiralık bir sürü oda ve tavernalarda gevşek dudaklı bir sürü sarhoş olmalı.

Tepe aşıp cadde düzlüğe çıktığında, The Royal Suit adlı bir hanın sarkan tabelasını görüyorum. Tabelanın tepesine elle kırmızı bir kalp çizilmiş ve yazıların etrafına dikenli sarmaşıklar dolanmış. İçeriye tıklım tıklım buluyorum. Kahkahalar, eğlenceler, içkiler ve şamatalar dumanlı mekânı dolduruyor. Kimse bana ikinci kez bakmıyor. Tezgâha doğru ilerliyorum ve göğsünde kırmızı bir kalp dikili yüksek yakalı bir ceket giyen yarı yaşında bir kadın tarafından karşılanıyorum.

"Selamlar," diyor kadın biraz dalgın bir şekilde. Omzuna bir havlu asmış ve kolunun altına boş bir tepsi sıkıştırmış. "Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?"

"Müsait bir odanız varsa, bir oda."

"Elbette." Tepsiyi bir kenara bırakıyor ve kalın bir kitaptan ortasındaki işaretli sayfayı çıkarıyor. Bu, misafirlerin ve odaların bir kaydı. "İsim, efendim?"

"Kaptan James Hook."

Adımı yazıyor, sonra demir bir anahtar getirip uzatıyor. "Oda arka tarafta. 11 numara, efendim. Akşam yemeği altı buçukta servis edilir. Bu gece zaten kaçırdınız ama açsanız sizin için soğuk bir yemek hazırlayabilirim. Geyik eti yahnisi. Bu arada ben Mills. Aşçı ve hancı."

"Sizinle tanışmak bir zevk. Yarın akşam yemeğini beklemekten mutluluk duyarım ama teklifiniz için teşekkür ederim."

Bir adam kadının adını haykırıyor ve kadın bıkkın bir nefes alıyor. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Teşekkür ."

Meyhanenin yan kapısı beni ara sokağa ve arka tarafa, daha işlek ve gürültülü caddeden uzağa götürüyor. 11 numaralı odayı bulup anahtarı kilide sokuyorum ve sürgünün içeride güm diye açıldığını duyuyorum.

Kapıyı ittiğimde gıcırıyor. Evdeki odam kadar büyük değil ve özlemin ilk acısı beni şaşırtıyor.

Eve gidemem.

Gemimden başka bir evim yok.

Peter Pan bunu yeterince açık yaptı.

Odanın ikisi önde, biri de batı tarafında olmak üzere üç penceresi var ve arka bahçeye bakıyor. Yatak çift kişilik, topak topak bir şilte ve yırtık pırtık bir yorgan. Her birinde bir lamba bulunan iki sehpanın arasında duruyor.

Tuvaletteki musluktan su damlıyor.

Pencerelerden birinin altında, yuvarlak bir masanın üzerindeki cılız tahta sandalyeyi çekip oturuyorum. Artık dinlendiğime göre, okyanus dalgalarının yankılanan salınımını bacaklarımda hissedebiliyorum.

Sandalyeye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Ya Wendy Darling'i bulamazsam?

Ya bulunmak istemiyorsa? Ya da daha

kötüsü, ya onu önce o bulursa?

İmkansız. Onu Varolmayan Ülke'de baygın bıraktım ve epey bir avantaj elde ettim.

Timsah beni burada yenmiş olamaz. Belki de hiç gelmeyecektir.

Belki de onu bir daha asla

göremeyeceğim. Düşündükçe

içim daralıyor.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

KANCA

YEDİ GÜN OLDU VE YARIM DÜZİNE TAVERNA ZİYARET ETTİM VE
Bir lokma bilgi almaya çalışan yerel halkın dudaklarını yağlayan sayısız para.
Herhangi bir lokma.

Peki bunun için elimde ne var? Hiçbir
şey.

Kimse Wendy Darling'i duymamış.

Kimsenin Kule'de ya da gardiyanların içinde bir bağlantısı yok.

Duvarlara çarpıyorum.

Meyhanenin girişini geçip arka tarafa doğru ilerlerken Mills, "İyi akşamlar Kaptan," diye sesleniyor. Çit direklerinden birinde yivli bastonuyla bir kilim dövüyor. Havada toz bulutları var. Koyu kahverengi saçlarının birkaç teline ter yapışmış.

"İyi akşamlar, hanımefendi."

"Mills," diye düzeltiyor.

"Tabii ki." Ona gülümsüyorum ve yürümeye devam ediyorum. Akşam yemeği vakti bile gelmemiş olmasına rağmen, Koca Billy Green'in emriyle üç kadeh Everland şarabı içtikten sonra başım zonkluyor ve görüşüm kararsızlaşıyor.

İsmine rağmen Koca Billy benden bir el kadar kısaydı ama benim iki katımmış gibi içiyordu.

Koca Billy Green yüksek çıkıntıların üzerini göremiyor olabilir ama her birinden şişe içebilir.

Smee'yi tanıdığını duymuştum, bu da beni Wendy'yi tanıyor olabileceğine inandırdı.

Ama o da bir çıkmaz sokaktı.

Kapıma doğru yürürken cebimden demir anahtarı çıkarıyorum ve halkayı kancamın ucuna doluyorum, sonra da düşünürken çeviriyorum.

Belki de yanlış yapıyorum.

Wendy'yi son gördüğümünden beri kaç yıl geçti? Şimdi kaç yaşında olabilir? Adalar zincirinde kimse ölümlüler gibi yaşlanmaz ama her adanın büyüğü biraz farklıdır. Varolmayan Ülke'de kimse yaşlanmadı. Yanlış hatırlamıyorsam, Everland'in yaşlanması ölümlülerin yaşlanmasından çok da uzak değil.

Bu düşünce midemi düğümledi. Ya

Wendy çoktan öldüyse?

Ya eğer-

Basamağımın altındaki taşta bir şey çıtırdıyor. Botumu kaldırıyorum ve kırık fıstık kabuklarının saçıldığını görüyorum.

Hava ciğerlerimde donuyor ve buz damarlarıma doluyor.

Hayır.

Kalbim kulaklarımda güm güm atarak etrafımda dönüyorum. Ama orada kimse yoktu.

Sadece Mills halısını dövüyor.

Whack. Whack.

Tepenin aşağısındaki sokaktan gelen at toynaklarının yankısı, meyhanenin arka tarafındaki açık pencerelerden süzülen seslere karışıyor.

, Timsah?

Avluda bir rüzgâr esiyor ve arnavut kaldırımını üzerinde yapraklar sıçırıyor.

Beni meyhanenin içinde mi bekliyor?

Gölgeler açık pencerelerin önünden geçiyor, ama hiçbir yüzü seçemiyorum.

Kendimi açıkta, savunmasız hissediyorum. Niyeti de tam olarak , değil mi? Beni izlediğini düşündükçe yüzüm alev alev yanıyor.

Bunu da onu da sikeyim. Benimle alay ediyor. Buna kanmayacağım.

Anahtarımı kilide sokuyorum ve aceleci davranmamam gerektiğini düşünmeden önce odama giriyorum.

Ya içeride bekliyorsa?

Kancamı bir silah gibi sallıyorum, diğer elim her ihtimale karşı tabancamın kabzasında.

Kapının arkasını kontrol ettim ve sonra tuvalete yöneldim.

Orada kimse yok.

Tavernadan gelen kahkaha sesleri beni yerimden sıçratıyor. Bunu bira bardaklarının masif ahşap masalara çarpması izliyor.

Çizmelerimin ucuyla kapıyı kapatıp sürgüyü yerine kaydırıyorum, sonra sandalyelerden birini ortasına çekip oturuyorum, yüzüm dönük, tabancam kucağımda.

Geldiğinde, tam gözlerinin arasına bir kurşun sıkacağım.

Sanki saatlerdir bu lanet sandalyede oturuyormuşum gibi geliyor ama emin olmamın hiçbir yolu yok. Buraya geldiğimde saati pencereden dışarı fırlattım. Tek bildiğim odamın ötesinin karanlık olduğu ve meyhanedeki eğlencenin azaldığı.

Dakikalar, saatler ve Timsah yok.

Bir süre odamda volta attım, onun stratejisini tahmin ederken kendi stratejimi oluşturmaya çalıştım.

Ya Wendy'yi çoktan bulduysa ve ona gittiyse? Ya fıstık kabukları beni oyalamak için bir numaraysa?

Sürekli volta atmaktan sırtım ağrıyınca bir içki dolduruyorum.

Bardak elimde, tekrar oturuyorum ve uzun bir nefes çekiyorum. Alkol içimdeki soğuğu uzaklaştırmaya yardımcı oluyor ama düğümlemiş sinirlerim için hiçbir şey yapmıyor.

Yorgunum, gözlerim ağırlaştı. Ama bütün gece ayakta kalırım.

Bardağı boşaltıp yanımda yere koyuyorum ve tabancayı tekrar çıkarıyorum.

Tetik elime yakın olduğunda kendimi daha iyi hissediyorum.

Gözlerim kapanıyor ve bir saniye sonra sıçrayarak uyanıyorum.

"Canlı görün," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sanki kendi sesimin tınısı yaklaşmakta olan gerilimi biraz olsun azaltabilirmiş gibi.

Şafağa ne kadar var? Dört saat mi? Altı saat mi? Lanet olsun, keşke saatlerden bu nefret etmeseydim.

Yorgunluk beni dibe çekmekle tehdit ederken tekrar göz kırpyorum. Başarabilirim. Başarmak zorundayım.

Ama böyle düşündüğüm için aptalım.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROC

KAPTAN'IN ODASINA GİRMEK HIÇ ÇABA GEREKTİRMİYOR.

Hancı Mills, *en iyi arkadaşım* Kaptan James Hook'a sürpriz yapmak istediğimi söylediğimde bana fazladan bir anahtar vermekten çok mutlu oldu.

"Bir arkadaşına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu," dedi Mills. " bir arkadaşına." "Hiçbir fikrin yok," diye cevap verdim.

Odasına girdiğimde onu köhne bir sandalyede uyurken buluyorum, tabancası elinde gevşek duruyor. Cadı saati bile değildi. Gece daha yeni başlıyor.

Kapıyı açık bırakarak ona doğru ilerledim ve eğildim. Aramızda sadece bir ayak var.

Bir nefes alıyorum ve *korsan* kokusu geliyor burnuma. Rom, baharat ve eski purolar.

Ağzı hafifçe aralık, uykunun eşit nefesleri dudaklarının arasından sızıyor.

Beni terk ettiğinden beri tıraş oldu.

Neden?

Yarı yarıya daha genç görünüyor. Daha az rakish korsan, daha çok başka bir şey gibi davranan tüccarın oğlu.

Belki de benden saklanmaya çalışıyor, sanki benim gibi bir canavar onu karanlıkta tanıyamamış gibi.

Göğsümde tuhaf bir ses, kalbimde yükselen bir gümbürtü var.

Buraya gelirken Kaptan Hook'a nasıl çığlık attıracağımı planladım. Ama şimdi onun önünde durduğuma göre, çığlık atmak inlemek kadar tatmin edici görünmüyor.

Belki önce onunla oynarım. Belki de bundan zevk alırım.

Sessizce, pencerenin yanındaki masadan diğer sandalyeyi çekiyorum ve kambur bir oturuyorum.

Kaptan kımıldamıyor.

Yatağın başucundaki komodinin üzerinde hâlâ bir kandil yanıyor ve odayı ağır, titrek bir ışıkla dolduruyor.

Bir avuç fıstık çıkardım ve bir tanesini açıp bekledim.

Gece yarısı kendine geliyor.

Kirpikleri yanaklarına çarpıyor ve sonra doğruluyor, bacaklarını uzatıyor, sonra çok korkunç yaratıklara karşı tetikte olması gerektiğini hatırlıyor ve dikleşiyor.

Beni odanın öbür ucunda gördüğünde içgüdülerini devreye giriyor ve tabancayı kaldırıp tetiği çekiyor.

Kurşun omzumun hemen üzerinden duvara çarpıyor ve alçı çakıl taşları yere düşüyor.

"Beni özlediniz Kaptan," diyorum ve bir fıstık kabuğu fırlatıyorum. "Ben de seni özledim."

Bir anda ayağa kalktı ve biraz sarhoş ve kafası karışık olduğu için kolayca yolundan sıyrıldım.

Ben de daha hızlıyım. Eski bir doğaüstü canavar olmanın bazı avantajları var.

Dönüyor, gözleri kocaman. "Sen," diyor.

"Ben," diye cevap veriyorum ve ağzıma bir fıstık atıp yemeğin etrafında konuşuyorum. "Başka birini mi bekliyordun? Beni kıskandırma, Kaptan."

Bana tekrar fıçılarla saldırdı ve ben de beni kollarının arasına almasına izin verdim.

Bizi geri koşturdu ve ben abartılı bir *sesle* karşı duvara çarptım. ve bana doğru bastırıyor.

Nefesi sıcak, gözleri kocaman ve kan çanağı. "Seni öldüreceğim." Biraz güldüm. "Bunu söyleyip duruyorsun."

"Gülümsemeyi kes!"

"Belki de *daha fazla* gülümsemeyi denemelisiniz, Kaptan." Ona dişlerimi gösteriyorum. "Belki size gülümsemeniz için bir sebep veririm."

Alay ediyor ve kancasının sivri ucunu boğazıma dayıyor. Etime saplanıyor, derimi deliyor ve ilk sıcak kan kuyusu yüzeye çıktığında, sertleşiyorum.

Kalbim kulaklarımda hızla çarpıyor ve midem sallanıyor ve ben buna bayılıyorum.

Beni öldürecek mi?

Ölüm, maceranın kız kardeşi olabilir. Kalp kesinlikle aynı şekilde atar.

"et," dedim ona. "Kanımı dök ve ne olacağını gör." Ne olacak?

Bilmiyorum. Öğrenmek için ilham aldım.

"Bana yalan söyledin," diye

tükürür. Wendy Darling'den

bahsediyor. "Beni terk ettin," diye

karşı çıkıyorum.

"Seni baygın yataarken öldürmeliydim."

Ben tsk-tsk. "Peki baban bu konuda ne düşünürdü? Çatınızın altında baygın yatan bir adamı öldürmek mi? *Kötü bir davranış, Yüzbaşı.*"

Dişlerini sıkıyor ve ağırlığını daha da artırarak bana eğiliyor, kancayı boğazımın daha derinlerine itiyor. Ama şimdi daha yakın olduğu için, kalçalarımın arasındaki çıkıntıyı görmemek mümkün değil.

Tekrar gülümsüyorum.

Yüzündeki tüm renk kaybolur.

Vücudundaki gerginlik kaybolur ve sendeleyerek geri çekilir. İşte böyle.

Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa hassas bir nokta bulduğum için sevindim mi emin değilim. Sadece bir keşif görevindeydim ve ilk, en bariz olanı seçtim.

Belli ki Kaptan'ın açması gereken bir baba bagajı var.

Dürüst olmak gerekirse ben de öyle. Sadece benimkileri daha iyi görmezden geliyorum. Vane ve ben ikimiz de. Bir yalanla beslenen Darkland seçkinleri olarak büyüdük. Obur hayvanlar olabiliriz ama yutamayacağımız bazı şeyler var.

"Kapa çeneni," diyor Kaptan gevşekçe. "Bu hangi amaca hizmet eder ki?"

Hâlâ biraz şaşkın, belki biraz da yenilmiş bir halde sandalyesine yığılır.

Göğsümdeki huzursuzluk... Suçluluk duygusu bir şey mi olmalı?

"Kaptan," dedim.

Bana göz kırpmıyor. Koyu kahverengi saçları dağınık, tuzlu deniz havasından dolayı biraz kuru ve dalgalı. Yorgun ve yıpranmış ve evet, bunun suçluluk duygusu olabileceğini düşünüyorum. Kız kardeşimin ölümü dışında hayatımda bir an bile suçluluk hissettiğimi sanmıyorum.

Masaya gidip bir kadeh rom doldurdum ve ona uzattım. "İç."

Bardağa bakarken gözlerinde dikkatli bir parıltı var, sonra arkasındaki şeyi kontrol ediyor.

"Sizi temin ederim ki Kaptan, ölmenizi isteseydim sizi yerdim. Her lezzetli küçük ısırık."

Oflayıp pufluyor, ikramı alıyor ve romu geri atıyor. Yanık yüzünden yüzünü buruşturuyor ve sonra parmak uçlarını ağzının üzerinde gezdirerek fazla damlaları siliyor.

Ne güzel, ıslak dudaklar.

İçimde, keşke arzudan başka bir şeyle karıştırabilseydim dediğim bir zonklama var.

Şimdi sevişmenin sırası değil ama... "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor sonunda.

"Cevabını açıkça bildiğin halde çok aptalca bir soru." Bardak elinde listelendi, ben de ondan aldım.

"Burada değil," diyor. "Günlerdir herhangi bir ipucu arıyorum ama kimse ondan haber alamadı."

"Belki de yanlış yerlere bakıyor ve yanlış sorular soruyorsunuz."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Nasıl soru sorulacağını biliyorum."

Sandalyemi odanın ortasına sürüklüyorum ve arkaya doğru oturup kollarımı arkaya sarkıtılabilmek için etrafında döndürüyorum. "Gururun sana engel oluyor."

"Öyle değil," diyor sert bir savunmayla.

"Herhangi bir ipucu bulup bulmadığımı sor," diyorum ona.

Bakışları daha da daralıyor ve ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor. "Öyle mi?" Kelimeler sessizce, umutla yanarak çıkıyor.

"Evet."

Öne doğru oturuyor. "Nasıl? Ne zaman?" "Ben etkiliyim. Ve ikna ediciyim." "Ve sen bana gururlu diyorsun."

"Gururunun yoluna çıktığını söyledim. Gururlu olabilirsin ve buna takılıp kalmazsın."

"Sadede gel, canavar."

Ona bir sır verecekmişim gibi öne eğildim. O da bir şey duymak üzereymiş gibi eğiliyor.

"Dün gece bir kızla tanıştım," diye başladım.

Gözlerini deviriyor ve dramatik bir şekilde arkasına yaslanıyor ve ben havadaki kıskançlığın tadını .

"Ve ben onun tatlı amına taşaklarımı gömdüğümde-"

Çenesi azı dişlerinin gıcırdamasıyla esniyor.

"-Bana bir hikaye anlattı."

Bu sadece kısmen doğru. Sadece nasıl dans edebileceğini görmek için onu dürtmeyi seviyorum.

Gerçek şu ki, bir kızla tanıştım ama bu bilgiyi, zihinleri deşip değerli bilgiler çıkarma gücüne sahip olan sürgündeki bir fae kraliçesinin yardımıyla edindim.

İşin içinde sikişmek yoktu.

"Dur tahmin edeyim," diyor Kaptan. "Sana şimdiye kadar sahip olduğu en iyi yatağın sen olduğunu mu söyledi?"

"Bunu söylemeye gerek yok."

Alay ediyor.

"Gerçekten bir tanrı gibi sevişiyorum.

İstedigine sor." "Yapmamayı tercih ederim."

"Sana gösterebilirim."

Kıpırdanıyor, ağırlığını kaydırıyor ve sandalye onun tedirginliğini not alıyor, yüksek sesli bir gıcırtyla nokt alıyor. Yüzü sıcaktan yanıyor. Sanırım onu sakalsız haliyle seviyorum. Saklanabileceği bir yer yok.

"Konuşmayı rayından çıkarmaya çalışmayı bırak," diyor. "Wendy. Wendy'ye bağlı kal."

Uzun bacaklarımı açıyorum ve Kaptan'ın bakışları bu hareketi takip ediyor ve onu kasıklarına bakarken yakalıyorum. "Kız bana bir arkadaşının büyükannesinin yıllar önce Kule'de kaldığını ve Wendy adında bir kadınla aynı hücreyi paylaştığını söyledi."

Yağ lambası bir cereyan yakalıyor ve alev dans ediyor, ışık Kaptan'ın yüzünde titreşirken gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Wendy Darling?"

"Evet."

Sandalye yine gıcırıyor. "Hâlâ hayatta mı?"

Omuz silkdim. "Kızı göreceğim-" Cep saatimi çıkarıyorum ve Kaptan tik takları duyunca irkiliyor, "-bir saat on dakika içinde."

"Bu dinsiz saatte mi?" "Everland uyumaz." "Nerede?"

Ona dilimi şaklattım. "Birlikte çalışmak istemediğinizi açıkça belirtmiştiniz Kaptan. Ne de olsa beni Varolmayan Ülke'de baygın bir halde bırakıp gün batımına doğru yelken açtınız." Ayağa kalkıyorum. "Öyleyse gerçekten gitmeliyim."

"Bekle." O da ayağa kalkıyor ve bana doğru uzanarak bileğimden yakalıyor.

Onun tenine bakıyorum. Onunki pürüzsüz, lekesiz ve güneşten biraz yanmış. Benimki soluk ve mürekkep ve yara izleriyle dolu.

Biz bir ikilemiz, Kaptan ve ben. O kim olduğunu unutmak istiyor ben de kim olduğumu hatırlayamamaktan korkuyorum.

"Özür dilerim," diyor sessizce ve kendi itirafına kaşlarını çatıyor, sanki onu şaşırtmış, dudaklarının arasından gizlice geçmiş gibi, haince küçük kelimeler bunlar.

Samimi olup olmaması umurumda mı? Wendy'yi birlikte mi yoksa ayrı mı arayacağımız umurumda mı? Bunu bir oyun haline getirmek eğlenceli olabilir.

Ama gururlu erkeklere işkence etmeyi sevdiğim için, "O da neydi? Seni duyamadım."

"Tanrım." Gözlerini deviriyor ve kolumu bırakıyor. "Seni baygın bıraktığım için özür dilerim! Sensiz yelken açtığım için üzgünüm. Yeterince yüksek sesle mi söyledim?"

"Bağırmanıza gerek yok Kaptan."

Kancasını bana doğrulttu. "Fikrimi değiştirdim. Seni öldürmeye geri döndüm."

Gülüyorum ve kapıya doğru dönüyorum. "Gelin, Kaptan. Toplantımızı beklerken bir şeyler içelim ve bir şeyler yiyelim. İyi bir çocuk olacağıma ve sadece tabağımdakileri yiyeceğime söz veriyorum." Omzumun üzerinden ona göz kırpıyorum. Yüzü yine pembeleşti ve sanırım hiç bu kadar nefis bir şey görmemiştim.

Kaptan hırıltılı bir nefes vererek kandilini söndürüyor ve beni kapıdan dışarı kadar takip ediyor.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KANCA

EVERLAND'IN RIHTIM BÖLGESİ'NİN KALABALIK SOKAKLARINDA YÜRÜRKEN
Sadece soysuzların, sarhoşların ve serserilerin etrafta olduğu bu geç saatte, Timsah'ın ortama uyum sağlayacağı düşünülebilir.

Bir şekilde hâlâ ayrı durmayı başarıyor.

Bence bu, korku ve ihtiyatın rahatça yok olmasından kaynaklanıyor. Sanki burada düşmanı ve dengi yokmuş gibi.

Bir sonraki sokağın köşesinde bir kavga çıkar ve birkaç adam birbirini itip yumruk atar. Dördüncüsü bir bıçak sallıyor. Kesiyor. Biri bağırıyor. Başka bir adam onları kışkırtıyor.

Timsah yanından geçip gidiyor, açık ağzına bir fındık atarken zar zor bakıyor. Birkaç adım arkasındayım ve fıstıklarının içi boş kabukları botlarımın tabanlarının altında çıtırdıyor.

"Bu toplantı nerede?" Ona sordum.

"Bahşiş Kuyusu," diye cevap veriyor, elinin tozunu alıyor ve bir sigara yakıyor. Solumuzda, dövüşen adamlardan biri diğerini karnından bıçaklıyor. Kan kaldırım taşlarını boyarken geri çekiliyorum. Timsah kanın içinde yürüyor ve arkasında kanlı ayak izleri bırakıyor.

Uzakta, Muhafızlara ait bir düdük gecenin içinde ötüyor.

Everland, monarşinin görmezden gelebildiği kenar mahallelerde kargaşa ve kaosun yaşandığı bir yer haline geldi.

Bu ülkeyi kim yönetiyor ki? Liman müdürü bir kraliçeden bahsetti ama Everland hiçbir zaman ileri görüşlü bir krallık olmadı. Burada genellikle kadınlar hüküm sürmez.

Bir sonraki kavşaktan sola dönüyoruz ve bir blok ileride, The Tipping Well'in yazılı tabelası kapının üzerindeki demir bir kancadan sallanıyor.

Yıllar önce, Roc elimi tutmadan önce, tüccarlarla anlaşmalar yapmak için zaman zaman Everland'i ziyaret ederdim. Korsanlık tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi ve şirketler her geçen gün sevkiyatlarını kaybediyordu. Benim gibi, acımasız olduğu için değil, nakliye hatlarını ve korsanlık yapan korsanları gizlice kontrol ettiği için güvenli bir şekilde nakliye yapabilen bir korsanla çalışmak onların yararınaydı.

Belki kötü bir davranıştı ama tüccarların nasıl çalıştığını biliyordum - servetlerini emekçilerinin sırtından kazanıyorlardı. Ben de dahil olmak üzere hiç kimse ahlaki açıdan sağlam değildi.

Bahşiş Kuyusu, Tüccar Bölgesi'nin kenarında yer alır ve Tüccarlar Bakanlığı'na sadece on dakikalık yürüme mesafesindedir. Bu nedenle popüler bir buluşma yeri. Tavernaya birçok kez gittim. Bir mahkum hakkında bilgi almak için buraya bakmayı hiç düşünmezdim.

Timsah sigarasından bir nefes çekiyor ve dumanını dışarı veriyor. Duman omzunun üzerinden bulutlanıyor ve meyhanenin kalın ahşap kapısına geldiğimizde sigarayı bırakıp közü çizmesinin altında eziyor.

Bana doğru baktı. "İçeri girmeden önce, burayla ilgili kesinlikle uymanız gereken birkaç kural var."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Ne zamandan beri kurallara uyuyorsun?" "Bir: *terbiyeli ol.*"

"Sen ne halt ediyorsun?"

"İki: *Şarabı içme. Ne olursa olsun.*"

"Neden olmasın?"

"Ve üç: *asla teşekkür etme.*" "Oh lütfen.

Kibar olmak iyi bir şeydir."

"Kaptan." Başını eğiyor ve sanki çok yüksek sesle meleyen bir yemişim gibi bir bakışla azarlıyor.

Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor. "Tanrılara yemin ederim ki-"

Bana göz kırpmıyor, kıcıma vuruyor ve içeri giriyor.

Onu gerçekten öldüreceğim. Bu sefer ciddiym. Daha önceki seferlerden daha fazla

Tipping Well de hatırladığım gibi değil. Cılız ahşap mobilyaların yerini sağlam Winterland meşesi almış, koltuklar zengin zümrüt rengi deriyle kaplanmış ve el yapımı bronz çivilerle tutturulmuş, kafaların yontulmuş tarzı kesilmiş elmaslar gibi parlıyor.

Yukarıda, eskiden tüten ve mekânı kokutan yağ fenerleri artık elektrikle yanıyor, ampullerin parıltısı fildişi kumaştan gölgeliklerle yumuşatılmış. Ve kırıktan kırığe asılan ip ışıklar, tavanın tonozlu gölgelerinde parıldıyor.

Hava kavrulmuş et, şekerli fındık ve tatlı tütün kokuyor.

Kapının hemen içindeki taş ocakta ateş çıtırdıyor ve yanındaki yükseltilmiş kürsüde üç kişilik bir bando çalıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve hemen *tuhaf* hissediyorum.

Timsah meyhaneye doğru ilerlerken birkaç müşteri ona merhaba diye seslenir.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, başım uğulduyor, midem hafifliyor. "Kaptan."

Burası sıcak ve rahat ve ben gülümsüyor muyum? Sanırım gülümsüyorum. Gülümsemek için nadiren bir nedenim olur.

"Kaptan."

Timsah parmaklarını yüzümün önünde şıklattığında gözlerimi kırıştırıyorum. "Neden bu kadar... iyi hissediyorum? İyi mi hissediyorum?" Kıkırdıyorum.

"Gel." Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni sıcak kucağına çekiyor. Vahşi geceler ve ay ışığı gibi kokuyor.

"Güzel kokuyorsun," diyorum ona. "Her şey güzel."

"Belki de bu bir hataydı." Beni arka tarafa, loş bir köşeye sıkışmış yarım daire şeklindeki bir kabine götürüyor ve koltuğa itiyor. "Otur."

Gülüyorum ve bank boyunca ilerliyorum. "Lanet olsun, harika hissediyorum."

Masamızda parıldayan altın rengi bir elbise giymiş ve saçlarında kelebekler olan bir garson beliriyor. Gözleri doğal olmayan bir ametist tonunda ve Timsah'a doğru kirpiklerini kırıştırıyor. "Nerelerdeydin?" diye soruyor ona.

"Oh Briar," diye mırıldandı. "Her zaman her yerde olamam."

"Geçen sefer buraya geldiğinde, gece yarısından önce yatağımdan ayrılmıştın. Söz vermiştin."

"Yatağını mı terk ettin?" Timsah'a doğru eğildim ve güldüm. "Tam ona göre," diyorum ona.

Bana başını sallıyor ama onunla konuşuyor. "O zaman bu senin ondalığın mı?" "Kesinlikle hayır." Timsah'ın sesi değişiyor, uyarıya dönüşüyor.

"Şimdiden sarhoş oldu." Saçlarındaki kelekler yumuşak bir kanat çırpışıyla havalanıyor. "Neşesini tutamıyor mu?"

"Görünüşe göre açlıktan ölüyor." Timsah beni dürttü. "Kendine gelmen gerek."

"Uslu duruyorum," diyorum ona ve gülümsüyorum. "Kural bir."

Bana gözlerini deviriyor. Lanet olsun, en iyi göz yuvarlama onda. Çok seksi ve kıvırcık.

Timsah birkaç ince altın külçesi çıkarıyor ve masanın üzerine koyuyor. Üst kenarlarında peri dili olduğunu hemen anladığım bir dille damgalanmışlar.

"Ondalığım" diyor. "Ona ekmek ve bira getirin. Çabuk ol, Briar."

Kelebek kız çubukları toplar ve uçup gider.

"Kaptan," diyor.

"Timsah," dedim. "Canavar. Çirkin adam."

İnliyor ve sonra bakışları uzaklaşıyor, odadaki insanların hareketlerini izliyor. Hepsi benim için bir bulanıklık. Sadece o ve siyah ceketinin keskin kesimi, omuzlarını sarışı, çene çizgisi boyunca yükselen sert yakası var. Tavernayı izlerken çenesinin sıkılığı.

Karanlık bir ay gibi görünmesi bir gizem, bir sır gibi hissettiriyor.

Briar, bir eli iki bira bardağının kulplarına asılı halde yeniden ortaya çıkar. Diğer elinde bir tabak kızarmış ve tereyağlı ekmek var. Hepsini önümüze koydu. "Başka bir şey var mı? Şarap belki?"

"Evet," dedim.

"Hayır," diyor Timsah ve bana uyarıcı bir bakış atıyor.

"Pekâlâ. Açlıktan ölüyorum. Bu harika görünüyor. Teşekkürler." Timsah elini ağzıma kapattı.

"Üç numaralı kuralı hatırladın mı?" Gözleri benimkilere dikildi. Şimdi ciddi ve endişeli. Kara kaşlarının arasında bir tutam ağırlık var. Onu rahatlatmak istediğim bir ağırlık.

Üç kural. Evet. Kurallara uyun.

Ona başımı salladım ve o da elini çekti.

"Hepsi bu kadar Briar," der kelebek kıza ve kız ortadan kaybolur. Grup melodileri değiştirir ve tavernanın enerjisi değişir.

"Ye." Timsah ekmeği önüme itti.

İnsanların bana emir vermesine alışık değilim ama Timsah'tan gelince... Bundan nefret etmeliyim ama etmiyorum.

Bir ısırık alıyorum. Tereyağı zengin ve sarımsak ve biberiye ile aşılınmış. Ekmeğin tadı bugün taze pişirilmiş gibi. Kabuğunun etrafı çıtır çıtır, ortası yumuşak.

Ben biramı yudumlarken Timsah yine odayı tarıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Lanet fıstıklarını bile yemiyor.

Eklemek gittiğinde aklım başıma geliyor ve ilk mantıklı düşüncem önce utanç, sonra da öfke oluyor.

"Bana ilaç mı verdin?" Ona sordum.

Gözleri hâlâ odada. "Bu sihir." "Neyin?"

Sonunda bana baktı. Saçlarından bir tutam alnına düşüyor. Onu geri almak istiyorum. Ona öyle dokunmak istiyorum ki canım acıyor.

"Bir yıl önce, birkaç Pleasureland fae'si Tipping Well'i satın aldı. Şimdi mekan fae büyüyle dolup taşıyor. Çoğu insan kapıdan içeri girdiğinde daha sakin hissediyor. İçmelerini ve para harcamalarını sağlıyor. Ancak diğer insanlar, harcanmamış enerji ve duygularla dolu olan ya da olmayan insanlar, çok daha derine düşüyorlar."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Biraz gevşemen gerektiğini söylüyorum, yoksa gece bitmeden fae sahiplerinden birinin çizmesini yalamak zorunda kalırsın. Ya da daha kötüsü," diye ekliyor.

"Beni uyarabilirdin."

"Ben yaptım." Kabine yaslanıp kollarını iki yana açıyor. "Sadece beni görmezden gelmeyi seçtin."

"Sanırım sana güvenmemeyi seçtim demek istiyorsun." "Bu hatayı bir daha yapma."

Arkamdaki kolunun, mürekkepli teninin yakınlığının, kendisine ait olmaması gereken ama yine de bir şekilde sahip olduğu alanı nasıl kapladığının son derece farkındayım.

Fae büyüüne kapılmama izin verebilirdi. Ama yapmadı.

Neden yapmadı?

Ona bakıyorum. Sol kolunu oynatmış, eli bira bardağının etrafında kıvrılmış ama bardağa dokunmamış. Kabinde kambur durmasına rağmen vücudunda bir gerginlik var.

İçeri ilk girdiğimizde tek koklayabildiğim yemek ve sihirdi ama şimdi burada yalnız olduğumuz için tek koklayabildiğim o.

Baharat ve misk ve karanlık ve aciliyet.

Onun tarafından boğuldum.

Yine mi sihir? Bunun biliyor muydu? Onu Neverland'de bıraktığım için benden intikam alma mı?

"Şarabı içtiğinizde ne oluyor?" Ben soruyorum.

Bakışları beni kesiyor. Gözlerinde bir ahlaksızlık parıltısı var ve sonra kayboluyor.

"Çekingenliğinizi kaybedersiniz," diye yanıtlıyor. "Tüm alkollerin yaptığı bu değil mi?"

"Sen sarhoş olmazsın, Kaptan." Kulağıma fısıldayabilmek için daha yakına eğildi. "Sadece cesur oluyorsun."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Yedi Ada'nın denizlerinde yelken açtım. Yedi adanın beşini ziyaret ettim. Diğer korsanlarla savaştım ve birçoğunu öldürdüm.

Yine de bazı günler çoğunlukla korku tarafından yönlendirildiğim farkındayım. Kim olduğum korkusu.

Olmadığım kişiden korkmak.

Aynada kendimle yüzleştiğimde olacıklardan korkuyorum. Cesur olmak doğru olmaktır ve ben yalanlardan oluşuyorum.

BİR DILIM DAHA TEREYAĞLI EKMEK VE İKİNCİ BİR BARDAK

meyhanenin büyüünün sisi kaybolmadan önce bir bira. Tüm bu süre boyunca Timsah odayı izliyor ve beni görmezden geliyor. Bu da iyi bir şey. Onun tarafından kışkırtılırsam yapabileceklerimden korkuyorum.

Buna rağmen, ona karşı sonsuz bir hayranlık duyuyorum ve gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Şimdi kabinde kambur durmuş, bir dirseğine dayanmış, bir bacağını masanın altına uzatmış, diğerini de bankın üzerine atmış.

Bir , korktuğum ve nefret ettiğim her şey oydu. Ondan hala nefret ediyorum. Artık ondan korkmuyorum.

Ya da en azından artık ondan aynı şekilde korkmuyorum.

Bekle, ne diyorum ben? Timsah için gri alan yoktur. Bunu kendime hatırlatmalıyım. O etraftayken aklımı başımda tutmalıyım.

Başını arkaya eğiyor ve dakikalar sonra ilk kez beni kontrol ediyor.

Meyhane ışıkları onu dağınık altın rengiyle yıkıyor ve ben kendimi dudaklarının yayına, o keskin, tehlikeli ağzına çekilmiş buluyorum. Karanlık ve fırtınalı bir gecenin ortasında gemi öldüren bir dalgaya biniyormuşum gibi içim kıpır kıpır oluyor.

bile bu kadar samimi ve kışkırtıcı olması müstehcen.

Gemimde olsaydım, küpeştelere tutunur, canımı kurtarmaya çalışırdım. Şu anda da öyle hissediyorum, sanki dünya altımdan kayıyormuş gibi. Hem heyecanlıyım hem de bundan korkuyorum.

"Kaptan," diyor ve uzanıyor, eli kalçamda, sikime çok yakın.

Sendeleyerek uzaklaşıyorum. Dizim masanın alt tarafına çarpıyor ve çatal bıçak takımını tabağa çarpıyor.

Timsah bana kaşlarını çatıyor, ama yüzünde bir eğlence ifadesi var.

"Az neredeydin?" Tekrar doğruluyor ve beni yakan bir yoğunlukla izliyor.

"Ne demek istiyorsun? Ben buradayım." Terliyorum.

Yanıyor. Taş gibi sert.

bastırana kadar banktan aşağı hızlıca kayıyor. Yutkunuyorum.

"Kaptanımın Bana Söylediği Yalanlar." Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve ıslaklıkla takip ediyor. Gülüyor. "Bu benim gelecekteki anı kitabımın başlığı."

Homurdanıyorum ve içkime uzanıyorum. dağıtacak, ellerimdeki titremeyi gizleyecek herhangi bir şey.

Kaptanım. *Benim kaptanım* mı?

. Beni daha yakından inceliyor ve okyanus tekrar kabarıyor.

"Kıvranan bir gemi kaptanı kadar seksi bir şey var mı?" Ağzı bir gülümsemeye dönüşür. "Sanmıyorum."

İsa.

Benimle oynuyor ve ben de onun için lanet bir kukla gibi dans ediyorum.

"Kapa çeneni," diyorum ona çünkü daha yeterli bir şey .

Dilini kesici dişinin sivri ucuna dayayarak, "Yap beni Kaptan," diye meydan okuyor. "Beni susturmanın çok eğlenceli bir yolunu bulabilirim."

"Lanet olsun." İçkimi daha sıkı tutuyorum. Kilin çatlamamış olmasına şaşırdım.

"Oral seksten bahsediyorum, Yüzbaşı."

"Evet, biliyorum."

"Oral seks hakkında komik bulduğum şeyi bilmek ister misin?"

Evet. "Pek sayılmaz." Daha sert bir şey olmasını dileyerek biradan uzun bir yudum alıyorum. Rom burada güvenli mi? Neden sadece bira içiyoruz? Briar'a işaret ediyorum. Başını sallıyor ve bir dakika sonra geleceğini belirten bir parmak kaldırıyor.

Roc'a bakıyorum. bana bakıyor ama gömleğinin kumaşı ortasını sıkacak biraz kaymış. Altında sert kaslar ve öyle derin çıkıntılar olduğunu biliyorum ki, kadehimi üzerine döküp likörün vadileri doldurmasını izleyebilirdim. O nehirlerden içebilirim.

Birdenbire önünde diz çöküp vücudunun her santimine tapınmanın hayalini kurmaya başladım.

Nasıl oldu da oral seks konusuna girdik?

Timsah bir fıstığı kırıyor ve kabuğunun gürültüyle kırılmasından irkilmekten kendimi alamıyorum. "Aç bakalım," diyor ve fıstığı baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor.

"Ben bir sirk hayvanı değilim."

"Aç şu lanet ağzını, Kaptan."

Burnumdan nefes veriyorum ama sonra dediğini yapıyorum.

Bana fıstığı fırlatıyor ve ben de onun için oynuyorum, fıstığı kolayca yakalıyorum.

Azı dişlerimin arasında kırılıyor ve cevizin zenginliği ağzımı dolduruyor.

Beni daha çok izliyor. Yutmamı izliyor. Tatmin olmuş gibi beni izliyor.

"Oral seks bir güç ikilemidir," diyor ve elindeki kabuğun tozunu alarak daha dik oturuyor. "Çoğu insan diz çökmenin ve yüzüne vurulmanın bir boyun eğme pozisyonu olduğunu düşünür. Ama bir erkek hiçbir zaman aleti birinin ağzındayken olduğu kadar savunmasız değildir. Özellikle de keskin dişleri olan bir ağızda."

Bana gülümsüyor ve sikim kıpırdarken sandalyemi yeniden ayarlamak zorunda kalıyorum. O ne yaptığını biliyor. Timsah her zaman ne yaptığını bilir, her zaman anı sıkı sıkıya kavrar.

Bu gecenin böyle geçmesini hayal etmemiştim. Benden uzaklaştı. Ya da belki de kendimden uzaklaştım.

"Bak," diyor ve başıyla ön kapıyı işaret ediyor. "O burada."

Kız mı? Evet. Wendy'nin nerede olduğu hakkında bilgi toplamak için buluşacağımız kız.

Tamamen unutmuşum.

Bir canavar tarafından baştan çıkarıldığımda dünya ne kadar da çabuk bulanıklaşıyor.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

ROC

PALAMETTO BİR HIRSIZ, AMA ÇOK İYİ BİR HIRSIZ DEĞİL. O ARANIYOR her adada çeşitli suçlardan, çoğu da yankesicilikten. Yine de, o bir sandalye çekip otururken masayı aramızda tutmaya özen gösteriyorum.

Kısa boylu, kıvrımlı bir kız, uzun kahverengi saç örgüsü ve yüzünde bir tutam çil var. Doğru eğitim mükemmel bir hırsız olabilecek türden bir kız. Onunla ilgili göze çarpan hiçbir şey yok. Her kalabalığa karışabilir.

Boynumda asılı duran siyah taşa bakarken yakalıyorum onu ve parmaklarımı şıklatıyorum. "Gözlerim burada."

Olabildiğince masum görünerek bana gülümsüyor. Masaya doğru eğildi, omuzlarını öne doğru eğerek bana ve Kaptan'a göğüs dekoltesini gösterdi.

Kaptan'a arkadaşını becerdiğimi söylediğimde yalan söylemiş olabilirim ama istediğimi elde etmek için vücudumu kullanmaktan çekinmem. Ancak, Palametto'yu becermek üzere değilim. Tipim değil. Çok fazla çili var. Çiller şeytanın işaretidir derler ya? Tamamen yanlış değil.

Ayrıca peşinde olduğu benim aletim değil, para.

Kaptana "Kıza parasını öde" dedim.

"Ne?" Bana kaşlarını çatı. "Beni getirmenin tek sebebi bu mu?"

Onu görmezden geliyorum ve başparmağımı masanın üzerindeki bir fıstığa bastırıyorum. Kabuğu çatlıyor.

Kaptan cebinden birkaç duket çıkarır ve masanın üzerinden kıza uzatır.
"Bu mı?" Gümüşe burun kıvrıyor.
Yüzbaşı bana bakıyor. "Sende bunlardan daha fazla yok mu-"
Onu masanın altından tekmeliyorum. Dramatik bir ses çıkardı.
Palametto kaşlarını kaldırır.
İfadem boş tutuyorum. Hırsızın cebimde peri altını olduğunu bilmesini istemiyorum.
Birbirimize uzun uzun bakıyoruz, sonra "Taşı at, tamam diyelim" diyor.
"Taşıma bir parmağını koyarsan," diyorum ona, "seni bütün olarak yutarım." "Bu bir tür cinsel ima mı?"
Kaptan kancasını kaldırır ve masanın üzerine koyar. Metal yüksek sesle tahtaya çarpıyor. Kız, Kaptan'ın yüzüne bakmadan önce ona bir göz atıyor ve cevabını zaten bildiğini düşündüğüm bir soru soruyor.
"Tavsiyemi isterseniz, genç bayan, ben olsam onu kışkırtmazdım," diyor.
Dikkatim Kaptan'a, ağzının acımasız çizgisine kayıyor. Benim hakkımda böyle konuştuğunu duyunca bir ürperti bastırmak zorunda kalıyorum: göz ardı edilmemesi gereken bir düşman.
Kaptan beni pohpohlarken çok seksi oluyor.
Palametto dişlerini yakut kırmızısı dudaklarının üzerinde gezdiriyor.
"Güzel. Gümüş iş görür."
"Mükemmel bir seçim," diyorum ona bir ağız dolusu fındığın etrafında.
"Şimdi, bize Wendy Darling hakkında ne anlatabilirsin?"
Briar gelir ve kızın içki siparişini alır. Kaptan bir şişe rom sipariş etti. Ona şaşkın bir bakış attığımda, sanki ona izin verilmediğini söylemem için bana meydan okurcasına ağzını kapatıyor.
Onu durdurmayacağım. Sarhoş bir Kaptan, ayık bir Kaptan'dan çok daha eğlencelidir. Ona ne yapması gerektiğini söylemekten büyük keyif alsam bile.
Palametto, "Annem hapishanede birlikte vakit geçirdiği bir kızıdan bahsederdi," diyor. "Bu çok çok uzun zaman önceydi, değil mi? Kule'de aynı hücredeydiler."
"Büyükannen ne için içerideydi?" Soruyorum çünkü detaylar önemli ve kana susamış bir büyükanne tam benim tipim. Tabii çilleri yoksa.
"Bir adamı öldürmek."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Peki o yaptı mı?"

"Tabii ki. Annem bir Cutty'ydi ve yoluna çıkan herkesin boğazını keserdi."

"Cutty'lerin kadınları aralarına almadıklarını

sanıyordum." "Anneme hayır diyemezsin."

"Senin şu büyükannenini sevdim. Devam et."

"Hapishanede, kız Wendy infaz için götürülmeden yaklaşık bir ay önce kızla birlikte kalmışlar."

Hook'un gözleri büyür. "Ne halt etmeye?"

Kız omuz silkiyor. "Sanırım annem Peter Pan hakkında bir şeyler söyledi. Everland, Pan ile bağı olan herkesi otomatik olarak sarayın düşmanı olarak görüyor."

Bunu yapmalarına imkan yok. Zaman çizelgesi Wendy'nin hamileliği ve sonraki doğumuyla uyuşmazdı.

Briar döner. Kaptan hiç vakit kaybetmeden şişesinin mantarını açar ve kendine bir içki doldurur. Kalbi düzensiz atıyor. Müzikten, gürültüden bile duyabiliyorum.

"Ondan sonra ne oldu?" diye sorar Kaptan.

Şişeyi ondan aldım ve uzun bir nefes çektim. Bana kaşlarını çatıyor ama Palametto devam ettiğinde bu kısa sürüyor. Wendy hakkında her türlü detaya aç ve ben bunu biraz kıskanıyorum.

"Wendy'yi asarak idam etmeye çalıştılar. Ama orada bir saatten fazla sallanmış, ölmeyi reddetmiş. Annemin anlattığına göre, o zamanki Vikont devreye girmiş ve Wendy'yi evine götürmüş. Gerçek bir pislikti ve nadir hazinelere göz dikmişti. Daha sonra Wendy'nin bir *vermis* olduğu ve Vikont'un onu satmaya çalıştığı söylentileri başlamış. Ama fazla ileri gidemedi."

Kaptan şişeyi benden geri aldı. "Bu da ne demek oluyor?"

Komplo kurarcasına eğiliyor. "Vikont etti." Ben de

eğildim. "Kendini mi öldürttü yani?" "Muhtemelen. Çok

uygun görünüyor, değil mi?" "Peki ya Wendy?" diye

soruyor Kaptan.

Kız omuz silkiyor. "Ondan sonra ortadan kayboldu."

Kabine doğru yığılır. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır. Üzgünüm." Palametto içkisini uzun bir yudumda geri yudumlar, ardından elinin tersini ağzına götürerek son damlaları siler.

Kaptan baş ve işaret parmaklarını burnunun köprüsüne bastırır.

"Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?" diye sordum.

Kız bana yalvaran bir gülümseme veriyor. "Belki sen ve ben odama gidip biraz eğleniriz ve bir şeylerin sallanıp sallanmadığını görebiliriz."

Kaptan şimdi ona ters ters bakıyor.

"Lütfen özürlerimi kabul edin." Masanın öbür ucuna uzanıp elini okşadım.

"Bu gece onu becermeyi planlıyorum, bu yüzden reddetmek zorundayım."

Kaptan kekeliyor ve yüksek sesle gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"O değil!" diyor kıza ve sonra bana bakıyor. "Değilsin!" "Seni suçlamıyorum," diyor bana, Hook'u görmezden gelerek.

onu. "Çok yakışıklı bir züppe."

"Öyle."

"Ben buradayım," diye homurdanıyor.

"Eğer fikrini değiştirirsen..." Palametto ekliyor.

"Eminim seni bulabilirim." Bulamayacağıma eminim. Göz kırıyor ve yanımızdan ayrılıyor.

Rom şişesini geri çekip bir yudum alıyorum. Pleasureland fae'leri rom konusunda seçici olmalarıyla bilinmezler, ama idare eder. Tatlı, baharatlı, içerken keskin bir yanma hissi veriyor.

Kaptan bana doğru eğilerek, "Peri büyüü seni etkiledi mi bilmiyorum," diyor, "ama bu gece benimle -" sesini alçaltıyor "- sikişmeyeceksin."

"Oh? Onun yerine beni becermek mi istedin?"

Kendi kendine homurdanıyor ve şişeyi geri çalıyor. "Sen lanet olası bir tehditsin, bunu biliyor musun?"

"Tabii ki yaparım. Bu işte çok iyiyim."

"Her şeyde iyi olduğunu ." "Saçmalık.

Örgü örmekte çok kötüyüm."

Homurdanıyor.

Grup, giderek büyüyen kalabalıktan gelen bir isteği kabul eder ve neşeli bir Winterland melodisi meyhaneyi doldurur. Birkaç müşteri eşleşir ve Allemande olarak bilinen koreografik bir dansla etrafta sallanır. Etrafta toplananlar dev bas gitarın tıngırtısına eşlik ederek alkış tutuyor.

Kaptan unuttuğu ekmeğini eline alır ve bir parça koparır. "Wendy'yi bulmak istediğini sanıyordum."

"İstiyorum."

"O zaman neden burada oturup tüm bunları bir oyunmuş gibi oynuyorsun?"

"Her şey bir oyundur, Kaptan. Oyun taşınızı ne kadar çabuk seçerseniz, o kadar çabuk kazanırsınız."

Sıraya yaslanırken içindeki gerginliğin bir kısmının çıktığını hissediyorum. "O kızla tanışmak," diyor. "Onun bizi Wendy'yi bulmaya yaklaştırdığını düşünmüyorum."

Kalabalığı izliyorum. Palametto çoktan kalabalığın içinde kayboldu. Taşımın hâlâ boynumda asılı olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Bundan bir şey çıkardık. Wendy buradaydı. Onu öldürmeye çalıştılar. Yapamadılar."

"Bu doğru olamaz. Wendy Adalar'a geldiğinde ölümlüydü. Bir saat asılı kaldıktan sonra hayatta kalmasına imkân yok."

Zihnimde Wendy'nin ilmeğe karşı mücadele ettiği, bacaklarını boş yere tekmelediği bir görüntü canlanıyor ve bu beni çok öfkeliyor. Bir keresinde asılmıştım. Cellat için pek iyi gitmemişti.

"Vikont'un ölümü hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz," diyorum yüksek sesle düşünerek. "Eğer Wendy'yi yanına aldıysa, öldüğü zaman onun malı sayılır. Sadece mal varlığını kimin aldığını bulmamız gerekiyor."

Kaptan homurdanır. "Bize iyi şanslar." "Kaptan, karamsarlık size yakışmıyor." "Siktir git."

Gülüyorum ve romu tekrar elinden alıyorum. "Kızgınken çok seksisin."

"Kapa çeneni. Benimle flört etmeyi bırak." Doğrudan bana bakmaktan kaçınıyor. Ama gizlice kendini yeniden ayarladığını fark ediyorum.

Banktan aşağı kayıyorum, vücudumu Kaptan'inkine bastırıyorum. Kendini geri çekiyor ama ben onu kolundan tutup kendime doğru çekiyorum.

Bir an tüm gerginliği vücudundan ve bana doğru yığılıyor, kalçası benimkine değiyor. Sıcak, yumuşak ve düşmanca. En sevdiğim şeylerin hepsi.

Bana kaşlarını çatı. "Bu da mı oyunun bir parçası, canavar?" "Derin bir nefes al," diyorum ona.

"Neden?" Bana ihtiyatla bakıyor.

"Eğer bana bir faydan olmaz." "Ben değilim."

"Öylesin."

"Ben bastırılmış değilim."

"Derin bir nefes al."

Onu şekillendirmek, bana boyun eğmesini sağlamak istiyorum. Maskesini çıkarıp başka bir şeye dönüşmesini izlemek istiyorum: *kendisine*.

"Devam edin, Kaptan."

Oflayıp pufluyor ve sonra derin derin nefes alıyor. "Tekrar," diyorum ona.

Derin bir nefes daha alıyor, ciğerleri genişliyor.

Peri büyüsünün kan dolaşımına sızdığı anı görüyorum. Endişe ve kaygının kaybolduğu anı görüyorum.

"Daha iyi misin?" Ona sordum.

Bana gözleri parlayarak bakıyor. "Bu tehlikeli," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Çünkü ben..." Gözlerini kapatıyor, sertçe yutkunuyor.

"Çünkü sen ne?"

"Çünkü şu anda korkmuyorum." Gözleri açıldı ve bana odaklandı. "Senden korkmalıyım. Sen yakınımdayken aklım başımda olmalı."

"Size zarar vermeyeceğim Kaptan," diye söz veriyorum ona. "Acınızdan zevk almıyorum."

Kancası kucagında dönüyor. "Bir keresinde yapmıştın." "Elbette. Uzun zaman önce."

"Ne değişti?"

Her şeyi, sanırım. "Şimdi seni kıvranırken izlemekten zevk alıyorum."

"Farklı türde bir işkence." Sesinde bir sıkıntı homurtusu var ama bacaklarının arasındaki çıkıntının giderek büyüdüğünü fark ediyorum.

"Neden bana teslim olmuyorsun?" diyorum ona. "Ve yıllar önce sana yaptıklarım için tövbe etmeme izin ver."

Derin bir nefes daha çekiyor, bu sefer kendi ve gözlerinin kapalı kalmasına izin veriyor, bir kalp atışı, iki, üç. Damarlarında pompalanan kanı, dilinin arkasında atan cazibeyi duyabiliyorum.

Gözlerini tekrar açtığında önce bana, sonra ağzıma, boynumdaki timsah dişi dövmesine bakıyor.

Kefaret istediğimden emin değilim, ama bana bakış şekli, sanki bir yalan olduğumdan korkuyormuş gibi, çamurun altında saklanan, dişleri kırılmaya hazır bir Timsah, kendimi sorgulamama neden oluyor.

Ben iyi bir adam değilim.

Ama sanırım benim gibi bir canavarın bile iyi bir şey yapmasına izin var.
Gölüyorum ve kolunu bırakıp uzaklaşıyorum. "Sarhoşsun," diyorum ona.
"Ve ben açım. Eğer bu bir oyunsa, bıktım artık. Neden buradan çıkıp düzgün bir yemek ve rom bulmuyoruz?"

Sönüyor.

Boğazımda alışılmadık bir his var, göğsümde örümcek ağı gibi bir sıkışma. İçinde sıkışıp kaldım ve çıkamıyorum.

"Pekâlâ," der ve rom şişesini boynundan tutar. "Buradan daha iyi bir yer biliyorum. Beni takip et, canavar."

Kabinden kayarak çıktım ve Kaptan'ı kapıya kadar takip ettim.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

KANCA

GECEİN TEMİZ VE SERİN HAVASINA ÇIKTIĞIMDA, TERİM

Boynumun arkası ürperiyor ve tüm vücudumu sarsmakla tehdit eden ürpertiği gizlemek için kendimi desteklemek zorunda kalıyorum.

Timsah'tan kaçıyorum. Yine kaçıyorum. Ama bu sefer arkamdan geliyor ve beni kovalamasını istiyorum. Beni yakalamasını istiyorum.

Lanet olsun.

Roc yanıma geliyor, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmış. Kamburunu çıkarmış, bir eliyle sigaranın ucunu kavrarken diğer elindeki çakmakla ateşi canlandırıyor.

Tütün çatırıyor.

Sigara yanmaya Roc çakmağı kalçasına vurarak kapatır.

Gecenin içinde kesin bir an.

Uzun bir nefes çekerken bana bakıyor, parmağını ağzında kalan ucun etrafında kıvrıyor.

Ona yemek için daha iyi bir yer bildiğimi söyledim ama bu sadece kaçmak için bir bahaneydi.

Şimdi beklentiyle bana bakıyor.

Nefes alamıyorum.

"Ne ?" diye soruyor, bir nefes duman çıkararak.

Yönsüz bir şekilde ilerlemeye başladım.

Roc iki adım geride, ama sigarasının dumanı alaycı bir hayalet gibi etrafımda dolanıyor.

Bir sokağa sapıyorum.
O da beni takip ediyor.
Sokak daralıyor ve meyhanenin gürültüsü kayboluyor. "Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?" diye soruyor.
"Tabii ki biliyorum."
Benim yok.
Lanet olsun, bilmiyorum. Bir sonraki köşede bir şey olmalı, kesinlikle.
Sokağın daha karanlık ve pis olması dışında.
Tek ses farelerin koşuşturması ve Timsah'ın çizmelerinin taşa sürtünmesidir.
"Kaptan," diye söze başladı ama omzumun üzerinden ona bakarak sözünü kestim. "Nereye gittiğimi biliyorum!"
Sigarasının parlayan kuru onu uğursuz gölgelere büründürüyor. Ciğerlerini dumanla dolduruyor ama bana bakmıyor. bakıyor.
"Eğilirdim," diyor dumanı ciğerlerinde tutarak. "Ne?"
Nefes veriyor. "Eğil, Kaptan."
Arkamda, havayı kesen sert bir şeyin sesi duyuluyor. Yüzüme doğru uçan tahta bir sopayı görmek için tam zamanında dönüyorum.
Darbe kafatasımdan boynuma, oradan da ayaklarıma kadar şok dalgaları gönderiyor. Kemiklerim onunla birlikte titreşiyor.
Dünya dönüyor ve ağızda kan tadı alabiliyorum.
Kan. Benim kanım. Kanıyorum.
Panik hemen başlar.
Etrafımda bir şey, herhangi bir şey arıyorum ve görüşüm yeniden hizalandığında kaldırım taşında olduğumu fark ediyorum.
Ayağa kalk.
Dört ayak üzerine.
Sokak tekrar sallanıyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum, taşa kan tükürüyorum.
Bakma. .
En yakın binanın tuğla duvarını kullanarak yavaşça ayağa kalkıyorum. Sağ tarafımda Roc'un etrafı üç adamla çevrili. İki tahta sopalar sallıyor, üçüncüsünün elinde ise açık bir bıçak var; çelik ay ışığında bir sırtış gibi keskin bir şekilde parlıyor.

Ortada durmuş sigarasını içerken adamlar etrafını sarıyor.

Hiçbir şey onu kızdırmıyor mu?

"Ceplerini boşalt."

Boğuk ses dikkatimi başka yöne çekiyor. Bana vuran adamı solumda dururken buluyorum, sopasını omzuna asmış.

Kulaklarım çınlıyor, başım çarpıyor. "Ne?"

Mırıldanıyorum.

"Boş. Yer. Cepler, ha!" "Kaptan?"

Şu anda iki tane görmeme ve hangisinin gerçek olduğuna karar vermekte zorlanmama rağmen gözlerimi sopalı adamdan ayırmıyorum. "Evet?"

"Kendi başının çaresine bakabileceğine güvenebilir miyim?" diye sorar Timsah.

"Yardıma ihtiyacım yok," diyorum ona, yardım edebileceğimi düşündüğü için biraz kırgın.

"Güzel."

"Bizi alt edebileceğini , değil mi?" diyor bıçaklı olan.

Timsah gülüyor. Kahkahası duvarlardan sekiyor. "Buluşmamız aslında tesadüfî oldu."

"Öyle mi? O nasıl?"

"Çünkü açım." Timsah atılır. En yakınındaki hırsız yakalar, ellerini adamın kel kafasına geçirir ve döndürür.

Boynunun kırılma sesi sokakta yankılanır ve diğerlerini uyandırır.

Saldırganım tekrar savurdu ama bu sefer eğildim. Hareket dengemi bozuyor ve duvara çarpıyorum, sopa sadece birkaç santim üstümdeki taşa çarpıyor.

Ceketim kalçalarımda çırpınırken yanıma tabancayı ortaya çıkararak uzaklaşıyorum.

Adam bunu fark ettiğinde yüzü düşüyor ve ceketimden bir avuç alarak bana doğru geliyor. Karşı duvara çarpıyoruz ve acı göğüs kafesime yayılıyor.

Tabancaya uzanıyorum, ama adam bana doğru hamle yapıyor, ardından da keskin bir dirsek darbesiyle nefesimi kesiyor.

Öksürüyorum. Kekeliyorum. Nefes nefese kaldım.

Adamın arkasında parlayan bir sigara beliriyor, sonra Roc kolunu kaldırıyor, rom şişem avucunun içinde.

Gözlerim büyüdü. Adam yüz ifademdeki değişikliği bir saniye geç fark etti.

Roc içki şişesini indirir ve adamın topuzlu kafasına çarpar. Bardak paramparça olur, her yere rom sıçrar.

Adamın gözleri yuvalarından fırladı ve sopası büyük bir gürültüyle taşa çarptı.

Roc onu taşa çarpmadan yakalar, başını geriye çekerek boğazını ortaya çıkarır ve dişlerini etine geçirir.

Hava sonunda boğazımdan aşağı
süzülüyor. Roc içiyor. Ve içiyor. Ve
içiyor.

Adam saniyeler içinde kemiksiz ve ölü bir hale gelir ve Timsah onu belirsiz bir şekilde bırakır, vücudu kendi üzerine katlanır, unutulmuş bir oyuncak bebek gibi yığılır.

Timsah bana bakmadan önce memnun bir iç geçirdi. "Kendi başının çaresine bakabileceğini söylediğini sanıyordum."

Duvara yaslanıp ceketimin yakasını düzeltiyorum. "Ben hallettim."

"Öyle görünüyordu." Bana gülümsüyor, sonra dilini ıslak ağzına yapışan kanda gezdiriyor. "Seni bıçakla mı yakaladı?"

"Ne?"

Eliyle göbeğimi işaret ediyor. Aşağıya baktığımda gömleğimin koyu renkli kanın yayılmasıyla yavaşça yendiğini görüyorum.

"Oh lanet olsun."

Dünya yeniden değişiyor. Kalbim yerinden fırlıyor ve midem yuvarlanırken kaburgalarım çarpıyor.

Duvara doğru yığılıyorum, birkaç dakika içinde ikinci kez nefes nefese kalıyorum.

"Unutmuşum," diyor Roc ve yanıma gelip düşmeden önce beni yakalıyor. "Kendi kanını görmeye dayanamıyorsun."

Beyaz yıldızlar görüşümü sınırlıyor. "Ben... nefes alamıyorum." "Kaptan," diyor.

Boynumu tırmalıyorum. Her şey acıyor. Her şey içimde gerilmiş, kopmaya hazır.

"Kaptan."

Öleceğim. Panik yüzünden, kendi günahlarım yüzünden öleceğim.

Tabii ki en koyu siyahı akıtacaktım.
Tüm gecelerin ve her şeyin.
Timsah ceketini çekip çıkarır ve bir sandık yığınının üzerine atar.
Sonra gömleğini yırtıyor, şeritlere ayırıyor.
"Kollar yukarı," diye emrediyor ama kalbimin gürültüsünden onu zar zor duyabiliyorum. Ben nefes nefese kalırken o yaramın etrafındaki kumaş şeritleri bağlayarak idare ediyor.
"Bu daha mı iyi?" diye soruyor bana.
Başımı sallıyorum, kızarıyorum, gözlerim şişiyor. "Ben... yapamam..."
Timsah sabırsız bir homurdanmayla beni kendine doğru çekiyor ve aniden ağzı ağzıma geliyor.
Aç ve ısrarcı ve ben hiç düşünmeden ona açılıyorum. İçime hayat üflüyor, ciğerlerimi dolduruyor ve dünya sallanmayı bırakıyor.
Acı azalıyor, panik de. Çoktan öldüm mü?
Geri çekildiğinde ona göz kırpyorum. Yüzüne kan bulaşmış ve dilimin ucunda kan kalıntılarının tadını alabiliyorum.
Ama bu benim kanım değil, o yüzden önemi yok. "Şimdi daha iyi misin?" diye soruyor Timsah.
"Beni öptün," diye sarhoş bir aptal gibi geveliyorum. Gülümsüyor. "Hesaplanmış bir dikkat dağıtmaydı." İşe yaradı.
Ama kafamın içinde babamın sesini duyabiliyorum.
Kötü form, evlat. Düşmanla oynayıyorsun.
Geceyi bir canavarla geçirdim, ağzı beni baştan çıkardı.
Ama ona teslim olmak o kadar kötüyse, neden vızıldıyorum? Neden sonunda yaşadığımı hissediyorum?
Ben boş bir odaya itilmiş asi bir adamım. Bir masa dışında boş ve o masanın üzerinde de üzerinde BASMAYIN yazan küçük kırmızı bir düğme var.
O odada, ayartma aynı havayı solur. Aynı döşeme tahtalarını adımlıyor.
Benimle bir ileri bir geri, kulağıma fısıldıyor.
Düğmeye bas.
Düğmeye bas.
Ben asi bir adamım ve Timsah da düğme. Ve ona basmayı ne kadar arzuluyorum.

Gömleğinin kolunun tersiyle yüzündeki kanı siler. "Muhafızlardan önce gitmeliyiz-"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ona çarpıyorum ve onu öpüyorum.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

ROC

BİR KEZ OLSUN ŞAŞIRAN BEN OLDUM.

Çoğu zaman şaşırmıyorum.

Şaşırmak beni pek mutlu etmez.

Bu, başkası için alınmış bir hediyeği açmak ve en başından beri istediğiniz şeyi bulmak gibidir.

Artık o benim ve onu geri vermeyeceğim.

Elimi Kaptan'ın boynunun arkasına dolayarak kontrolü ele alıyorum ve onu etrafında döndürerek, boyası soyulmuş bir kapının bulunduğu bir oyuğa doğru itiyorum. Eski ahşap gıcırıyor.

Kaptan irkilerek bir soluk veriyor ve ben bu sesi yutuyorum.

Bir saniye sonra inliyor, dili benimkini buluyor. Üzerinde hâlâ kalan romun tatlılığını tadabiliyorum.

Bir anda bana karşı sertleşti, siki kalçamın kıvrımına saplandı.

Hediye benim. Paketini yırtmaya hazırım.

"Yüzbaşı," diyorum, pazumu kavrayışı beni de parçalamak istercesine sıkılaştığında. "Senin için adam öldürmenin seni bu kadar azdıracağını bilseydim, uzun zaman önce bir köyü katleddim."

"Kapa çenenı," dedi bana.

Ona doğru gülüyorum ve bacaklarının arasından kabaca kavriyorum.

Öpüşmeyi kesiyor, kapıya doğru eğiliyor, kaçmaya çalışıyor, onu taşaklarından yakaladığım için panikle nefes nefese kalıyor.

Çok hoş.

"Burada kalamayız," diyorum ona.

Arkamızda dört ceset var ve kaldırım taşlarını kirletmeye başladılar. Muhafızlar şehrin bu kısmında hevesle devriye gezmiyor olabilir ama eninde sonunda birileri geçecektir.

Kaptan başını sallar. "Hadi odama geri dönelim."

Dudaklarımı yalıyorum. Gözleri parlıyor, ıslak dilimin sürükleyişini takip ediyor.

"Söyle bana Kaptan, ayık mısın? Ne biliyor musunuz?"

Çünkü bir kez sahip oldunuz mu, geri dönüşü yoktur." "Uyuşturucu olduğunu mu ima ediyorsun?"

Tüm sivri dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Bana sahip olduktan sonra bir daha eskisi gibi olamayacağını ima ediyorum."

Homurdanıyor. "Sen kibirli bir ."

Onu daha sert sıkıyorum ve tıslıyor, ama sikinde açık bir cevap var. Yani Kaptan acıyı da zevk kadar seviyor mu?

Ya da belki test edilmekten hoşlanıyordur. Ve kontrol edilmeyi. "Lanet soruya cevap ver."

"Evet," diyor hızla, sonra sanki o an elindeymiş gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor. Ama değil. Bana karşı asla kontrol sahibi olamayacak.

"Ayığım," diyor. "Ne yaptığımın farkındayım."

Ama biliyor mu?

Kimse yatağıma girdiğinde neyle karşılaşacağını bilemez. "En son ne zaman kıcına bir penis soktun?"

Alay ediyor. "Bunun ne önemi var ki?"

"Nedenini biliyorsun."

Yüz ifadesi utançla yumuşuyor. " zaman oldu," diye itiraf ediyor.

Düşündüğüm gibi.

"O zaman sana daha yumuşak davranacağım." Taşaklarını bırakıyorum ve o da rahatlayarak iç çekiyor. "Gecenin sonuna kadar adımı sayıklıyor olacaksın."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KANCA

LANET OLSUN, NE YAPIYORUM BEN?

Komutan Hook'un sesi umutsuzca içeri girmeye çalışıyor.

Kötü form.

Kötü form.

Ayık mıyım? Düzgün düşünüyorum muyum?

Ayık hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim kadar, ama Timsah'ın ve duman bulutunun peşinden kayıp bir köpek yavrusu gibi gittiğime göre aklımı kaçırıyor olmalıyım.

Birkaç adım önümdeki sokaklarda yürürken omuzları aynı hizada. Lamba direklerinden gelen ışık karanlık silüetinin etrafında bir hale oluşturuyor ve önümde olmasına rağmen, vücudunun detayları gölgede kalmış olsa da, yardım edemem ama onun keskin hatlarına açlık duyuyorum. Her bir çıkıntılı kemiği, her bir kas çukuru, karın kaslarının arasındaki her bir sert vadi.

Ona dokunmak istiyorum. Çaresizce. yedim. Ve şimdi o kadar sertim ki, yürümek acıtıyor.

Bir gölge havuzu bulup kendimi yeniden ayarlamak için aşağı uzanıyorum ve sıkımi kemerimin kalın derisine sokuyorum.

Royal Suitin çatısı uzaktan görüldüğünde kalbim daha hızlı atıyor ve Timsah'ın yanına düşerek adımlarımı hızlandırıyorum.

Yürürken ona bakamıyorum.

Ona bakarsam ne göreceğimden ve ne yapabileceğimden korkuyorum.

Geri dönüşü olmadığı konusunda beni
uyarmıştı. Çekip gitmekten korkmuyorum.
Eğer yaparsam pişman olmaktan korkuyorum.
Her zaman en büyük düşmanımla yüzleşmenin ve ondan zevk almanın nasıl
bir şey olabileceğini merak ederdim.
Kimi kandırıyorum lan ben?
Sadece onu istiyorum.
Bu .
Bir insan özgürce verilen zevki aramaz mı?
Hanın avlusuna döndüğümüzde cebimden anahtarları çıkarıyorum,
metaller derinleşen gecede tıngırdıyor.
Timsah hiçbir şey söylemiyor ama pantolonundan çıkardığı bir fıstığı kırıp
açıyor ve ben kilidi kurcalarken ağzına atıyor.
Midem bulanıyor, adrenalin damarlarımda dolaşıyor.
Sürgüyü açtım. Kapının yanındaki kancada tek bir fener parlıyor.
Görebilmek için yeterli bir ışık ve anahtarları masanın üzerine fırlatıp rom
şişesine uzanıyorum.
Döküyorum. İçiyorum. Yanıkla irkildim.
Timsah botunun tabanıyla kapıyı kapatır.
Artık fıstıklarını yemiyor, sigarasını içmiyor. Haşlayacak bir şiddetle
bana bakıyor.
Zor yutkunuyorum.
"Bu gemiyi siz yönetiyorsunuz Kaptan," diyor sesinde alaycı bir ile. "Beni
nerede istediğini söyle."
Kontrolü bana mı veriyor?
Hayır, bu sadece oyunun bir parçası.
Dudaklarımı yalıyorum, bir içki daha doldurup geri atıyorum.
Likör omurgamdan yukarı doğru süzülen soğuğu ısıttığında, "O kibirli lanet
suratını sikmek istiyorum" diyorum.
Bana keskin dişleriyle sırtıyor ve kollarını açıyor, sonra yavaşça yatağın
yanındaki bez halının üzerine diz çöküyor.
Musluk arkamdan damlıyor ve odanın dışında bir esinti yaşlı bir meşe
ağacının dallarını .
Timsah elimde olduğuna göre onunla ne yapacağım? Belki
de neye bulaştığımı bilmiyordur.
Belki de boyumdan büyük bir işe
kalkıştım. "Ee?" diye ikna ediyor.

İkimiz de bunun daha önce oral seks konusunda yaptığı kışkırtmaya doğrudan bir cevap olduğunu biliyoruz.

...bir erkek hiçbir zaman aleti birinin ağzındayken olduğu kadar savunmasız değildir.

Bu benim korkmadığımı söyleme şeklim.

Kalbim hızla çarpıyor olsa da. Nereden başlayacağımı, nerede biteceğini ve arada bir yerde kendimi kaybedip kaybetmeyeceğimi bilmesem de.

Boş bardağı yere bıraktım ve odanın karşısına geçip ona doğru gittim.

Nefesim, ara sokakta yakalanmış bir rüzgâr gibi boğazımda düğümleniyor. Faydasızca dönüp duruyorum, tekrar tekrar.

Roc yerdeki yerinden bana bakıyor ve bu bir boyun eğme pozisyonu olsa da, ikimiz de onun bana boyun eğdiğini düşünecek kadar aptal değiliz.

Timsah sadece ne kadar ileri gideceğimi görmek için oynuyor.

Burnumdan derin bir nefes alarak pantolonumun fermuarını açıyorum, sonra düğmeyi çözüyorum. Zaten iç çamaşırlarıma doğru zorlanıyorum ve Timsah bunu kaçırmıyor.

"Göster bana," diyor. "Wendy Darling'in benimkine tercih ettiği siki göster."

Kıskançlığının sınırını yakalıyorum ama tereddüt etmiyorum.

Bel kemerinin etrafına uzanıyorum, kendimi yumrukluyorum ve durduramadan boğazımdan muhtaç bir iç çekiş çıkıyor. Timsah gülümsüyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Kendimi titrek fener ışığına doğru çektiğimde, Timsah dilinin ucunu dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

Geri dönüş yok.

Ona korku

göstermeyeceğim. Bu benim

intikamım, onun değil.

Kendimi okşuyorum ve sikim avucumun içinde şişiyor.

Tamamen dolduğumda, aletimin başı ön spermle parladığında Timsah'ın burun delikleri açılıyor.

"Gel lan buraya, Yüzbaşı," diyor ve beni pantolonumun kalçasından çekiştirerek aramızdaki son ayağı da kapatıyor.

onun içindeyim, ağzının ıslak, sıcak ısıısıyla sarmalanıyorum.

"Kahretsin..." diye soluk soluğa bağıriyorum, tüm heyecan, zevk ve coşku damarlarımda köpürüyor, patlamaya hazır.

Beni kalçalarımın kontrol ediyor, beni sıkıca kavıyor, morartıyor, ağzı üzerimde kayıyor, dili aletimin etrafında dönüyor.

Başımı arkaya yaslayıp, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Hay sikeyim.

Sikeyim.

Düzgün düşünemiyorum.

Lanet olsun, çok iyi.

Tempoyu artırıyor, daha sert emiyor. Artık nefes nefese kalıyorum ve arzumu, ona daha fazla ihtiyaç duyduğumu gizleyemiyorum. Sikim ağzındayken Timsah'tan hiçbir şey saklayamıyorum.

Parmaklarımı siyah saçlarının kaba dalgaları arasından geçirip kontrolü ele alıyorum. Dişlerimi gıcırdatarak derine itiyorum ama beni boğmuyor. Tabii ki, Timsah yüzüne vurulmasından rahatsız olmazdı. Her santimimi almak için nasıl açı yapacağını biliyor.

Duramıyorum. Durmak istemiyorum. Sanki bana tapıyor. Bana. Tüm insanlara. Kendimi dünyanın kralı gibi hissediyorum.

Ve taşaklarımı eline alıp acı verecek kadar sıkıldığında, basınç yıldızları görmeme neden oluyor.

Ağzına sıçacağım. Ölümcül düşmanımın. Ve o bunu kabul edecek çünkü ben onu zorlayacağım.

Oflayıp pufluyorum ve ona bakma hatasına düşüyorum ve işte bu, onun, Yedi Ada'nın en tehlikeli adamlarından birinin benim için diz çökmüş görüntüsü, işte bu beni mahvediyor. Onu doldurmak için ne kadar hevesliyim, o beni almak için ne kadar istekli.

Orgazm aniden ortaya çıkıyor, ben onu dölle doldururken zevkin sıcaklığı ağzının sıkı sıcaklığıyla eşleşiyor.

Tüm vücudum titriyor ve kalçalarım öne doğru eğilerek kendimi boğazının arkasına gömüyorum.

Timsah şikayet etmiyor. Aslında, gözleri parlak ve sanki bu şimdiye kadar katlandığı en eğlenceli şeymiş gibi araştırıyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum, ama beni bir saniye daha kilitliyor, son damlamı alıyor, yumuşak dili yarığımın üzerinde dönüyor.

İçimden hırıltılı bir nefes çıkıyor.

Sonunda geri tökezlediğimde, sikim döl ve onun tükürüğüyle yapış yapış olmuştu, bana gülümsüyordu, dudakları parlıyordu ve tam boyuna tırmanıyordu. Ağzının köşesinde bir damla döl var ve başparmağının pedini kullanarak

Sonra da hayatında tattığı en lezzetli şeymiş gibi emiyor.

Keşke tutunabileceğim bir gemi küpeştesi olsaydı çünkü uçurumun kenarından düşecekmişim gibi hissediyorum.

Onun yerine duvarla karşılaşana kadar geri geri gidiyorum.

Acı midemde şarkı söylüyor, coşkuyu uzaklaştırıyor. "Kaptan," diyor.

Birkaç kez göz kırptım. "Ne oldu?" "Yine kanaman var."

Yere bakıyorum ve derme çatma bandajının arasından sızan taze kanı görüyorum. " olsun," diye nefes alıyorum ve sonra oda eğiliyor ve sonunda dökülüyorum

bitti.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

ROC

KAPTANI YERE DÜŞMEDEN YAKALADIM. O ÖLÜ AĞIRLIK
Kollarımı ve duruşumu ikimizi de dik tutacak şekilde ayarlıyorum.

"Bir dahaki sefere beni uyar," diyorum onu kollarımın arasına alarak.
Beklediğimden daha hafif. Kastan çok kemik var.

Onu hiç düşünmeden kolayca kırabilirdim.

Odayı geçip onu yatağa yatırıyorum, eski yaylar onun ağırlığıyla
gıcırıyor. Yaralarına daha iyi bakabilmek için onu yeniden düzenledim, önce
gömleğini sonra da bandajını yırttım. Kesik yine ağlıyor ama kırmızı değil.
Şimdi, ışıktaki, siyah kanadığını fark ediyorum.

Bu çok ilginç.

Elini tuttuğum anı düşünmeye çalışıyorum. O zaman kanı kırmızı mıydı?
Işık loştu, o an kaos, zafer ve neşe doluydu. Dikkat etmemiştim.

Herhangi bir yaşam belirtisi için Kaptan'üzünü tarıyorum ama hâlâ
baygın.

Elimi cebime daldırıp bir fıstık çıkarıyorum ve Kaptan'ın ne gibi sırlar
saklıyor olabileceğini dalgınca düşünürken kabuğunu eziyorum.

Siyah kanaması ve kendi kanını görmekten korkması tesadüf olamaz.

"Kıpırdama," diyorum bedenine ve tavernaya doğru ilerliyorum.

Bu geç saatte, mekan neredeyse boş. Hancıyı masaları silerken buldum.

Kafasını kaldırmadan önce "Kapalıyız," diye sesleniyor. "Ah. ."

"Benim." Tezgâhın arkasına geçip kendime bir kadeh peri şarabı dolduruyorum. Tatlılık dilimde çiçek açıyor, Kaptan'ın dölünün tuzluluğuyla iyice karışıyor. Mills'e, "İğne, iplik ve varsa birkaç kumaş parçasına ihtiyacım var," diyorum.

Beni sadece benim türüme aşına birinin izleyebileceği türden temkinli bir mesafeyle izliyor.

"Eğer tamir edilmesi gereken bir şey varsa, giysileri bana bırakabilirsin ve-"

"O tür bir tamir değil."

Elindeki ıslak bez sarkarken doğruldu. "Anlıyorum. Arkadaşın mı? Kaptan mı?"

Başımı sallıyorum, umutsuz bir çekiş beni huysuzlaştırıyor. "Bütün gece bekleyemem." "Tabii ki. Üzgünüm Jab-"

Sözünü kestim. "Burada kimse beni o isimle tanımaz. Asla konuşma."

Yanaklarına vuran kızarıklık boynundan aşağı yayılıyor ve göğüs dekoltesinde birikiyor. "Ben... Ben istemedim..."

"Sabrım tükenmeden getir onu Mills."

Paçavrayı yakındaki bir kovaya atıyor ve kirli su kovanın ağzından akıyor. Sallanan bir kapıdan aceleyle arka tarafa geçer.

Bir sigara yakıyorum, derin derin içime çekiyorum, duman ciğerlerimde dönüyor.

Arkada çekmeceleri karıştıran ellerin sesi geliyor. Barı adımlıyorum, sigaram parmaklarımın arasına sıkışmış.

Başım ağrımaya başladı ama neden olduğundan emin değilim. Akşamdan kalma değilim. Başım ağrımaz.

Mills elinde küçük bir kutu iplik, birkaç farklı boyda iğne, bir top pürüzlü kumaş parçası ve bir cam kavanoz kırmızı merhemle döner. "Onu diktikten sonra merhemi sürün."

"Büyü mü doğa mı?" Ona sordum. "Büyü."

"Ne tür?"

Göğsünün üzerine dikilmiş kalbe dokunuyor. Kırmızı Takım Kastı. Daha önce fark etmemiş olmam dikkatimin ne kadar dağınık olduğunu gösteriyor.

Ama akla şu soru geliyor: Evinden bu kadar uzakta ne yapıyor?

Benim sorunum değil. Beni ilgilendirmez.

"Teşekkür ." Peri altınlarımdan birini uzattım. Gözleri büyüyor ama geri vermiyor.

"Bizi rahatsız etmeyin," diyorum ona.

Ben arka kapıdan çıkmadan önce bana hızlıca başıyla selam veriyor.

ODAYA DÖNDÜĞÜMDE, KAPTAN HALA DIŞARIDAYDI.

Sigarayı bitiriyorum ve izmariti yakındaki bir rom bardağına atıyorum. Yanan uç cızırdıyor ve kararıyor.

Masada Mills'in bana verdiği malzemeleri yerleştirdim ve doğru büyüklükte bir iğne buldum. Yaraları onarmaya yabancı değilim. Vane ve ben birbirimize itiraf etmek istediğimden daha sık dikiş atardık. Olduğumuz gibi çabuk iyileşirdik ama yarayı kapatmak süreyi yarı yarıya kısaltırdı ve Darkland Umbrage'da her zaman zamanımız kısıtlıydı.

Tik-tak. Tik-tak.

Küçük kardeşim ve benim şehrin karanlık tarafına hükmettiğimiz zamanlar çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Bazen ne kadar değiştiğini görmek için geri dönmeyi düşünüyorum.

Bunu düşünürken dikkatim boynumda asılı duran taş a gidiyor. Küçük kardeşimden bana kalan ve hâlâ sıcaklığını koruyan bir hediye. Darkland Karanlık Gölge. Bundan daha değerli ya da daha güçlü bir hediye olamaz.

Eğer kendi adama dönersem, gölgenin gücüne sahip olursam onu yönetebilirim. Yine de burada, kendime ait olmayan bir adada, beni arzuladığı kadar benden nefret eden bir adamla, beni reddeden bir kadını arıyorum. Peki ne için? Bir şeyi kanıtlamak için mi? Kime?

Sandalyeyi yatağın yanına çekiyorum ve tenekeyi masanın üzerine koyuyorum, içinde iğne ve iplik var.

Eğilerek Kaptan'ın yüzüne bir tokat atıyorum ve o da . "Aşağı bakma," diyorum ona.

Hatırlayana kadar, yüzümdeki ciddiyeti görene kadar neredeyse hatırlayacaktı.

"Seni dikeceğim." Çakmağımı yakıyorum ve iğneyi ateşe tutuyorum. "Çenenı kapatacaksın ve yapmama izin vereceksin. Tamam mı, Kaptan?"

Dudaklarını yalıyor ve tekrar yastıklara uzanıyor. Solgun ve terli. "Evet," diyor, sesi boğuk bir tizliğe sahip.

Yarayı önce temiz bir bez ve romla temizliyorum ve Kaptan acıdan tıslıyor. Bez siyah çıkıyor. Yere atıyorum, gözden kayboluyor. İğneyi hazırlıyorum, ipliği gözünden geçiriyorum ve ucunu düzgün küçük bir düğümle bağlıyorum.

"Neden kendi kanını görmekten nefret ediyorsun?" Ona yarasını baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırarak soruyorum ve irkilmesine neden oluyorum.

"Bu uzun bir hikaye."

"O zaman kısalt."

Etini deliyorum ve dişlerini sıkıyor, ellerini çarşafın içine sokuyor.

"Babam," diyor iğne etini sıyrıp geçtiğinde bir hava hücumuyla. "Beni yakaladı..." Yutkunur ve nefes alır. "Beni bir hizmetçiyle yakaladı. Utanç verici olduğumu, yardımcıyla oynadığım için Hook adına leke sürdüğümü söyledi."

Tekrar koşuyorum ve o duraksıyor, nefes alıyor, ben bir dikiş daha atana kadar tutuyor.

"Daha sonra beni bir kadına götürdü. Ona Ormandaki Cadı diyorduk. Çoğu insanın asılmadan bitki yetiştiremediği bir zamanda o da büyü biliyor ve uyguluyordu. Ama Komutan William H. Hook, eğer bir sorununu çözecekse bunu kullanmakta bir sakınca görmüyordu."

Bir dikiş daha bitince Kaptan rahatlıyor. Oyalıyorum, ona mola verdiriyorum.

"Cadıya bana günahlarımı göstermesini söyledi. Ondan sonra ne olduğunu pek hatırlamıyorum. Beni kesti, sonra bana tadı berbat olan bir çay verdi ve evde, kendi yatağında uyandığımı hatırlıyorum. Bunun bir rüya olduğunu düşündüm ve bir süre unuttum. Ta ki babamı tekrar kızdırana kadar. O da yüzümü kesti ve bana yansımamı gösterdi."

Gözlerini kapatıyor, gerginlik ince çizgilerine baskı yapıyor. "Simsiyah kanıyordum. Veba olduğunu sandım." Bu saçmalığa gülüyor. "Bana, 'Günahların her zaman bir leke bırakacak, evlat' dedi. Hiçbir şeyi doğru yapamaz mısın? Zavallı. *Gerçekten çok kötü.*"

Gözleri anının etkisiyle cam gibi olduğunda iğneyi tekrar batırıyorum ve küfür ederek geri çekiliyor.

"Yani yanlış bir şey yaptığınızda kanınız siyah akıyor. Öyle mi?" Ona sordum.

Burnundan uzun uzun nefes veriyor. " bu, evet."

"Hiç iyi bir şey yaptığında kendini kestini mi?" Son dikiş de atıp bağıyorum, ipliği ısırarak kısaltıyorum. "İlginç olurdu, değil mi? Ne renk kanayacağını görmek için."

Gözleri benimkileri yakalıyor. Bana hiçbir şey söylemiyor ama ben yine de duyuyorum.

Asla iyi olduğunu düşündüğü bir şey yapmadı. Babasının onaylayacağına inandığı hiçbir şey yapmadı.

O ve benim ortak noktamız bu.

Doğduğum anda babam beni hayal kırıklığına uğrattı. Hala gerçek ismimde bu hatırayı taşıyorum.

İğneyi bir kenara bırakıp, içinde kıpkırmızı merhem bulunan cam kavanozun kapağını açıyorum. Tarçın ve anason gibi tatlı kokuyor ama sanırım bu sadece bir yanılsama. Büyülü merhemler genellikle sülfürik bataklıklar gibi kokar.

Mills'in sandığımdan daha güçlü olduğu açık.

Parmaklarımı içine daldırıp merhemden bol miktarda çıkarıyorum ve yaranın üzerine sürüyorum.

Kaptan yine homurdanıyor. "Nedir o?"

"Enfeksiyonu önlemeye yardımcı olacak."

Yara yeterince kapandığında, parmaklarımı ona doğru salladım. "Ayağa kalk."

Ağır bir iç çekişle bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor, yavaşça hareket ediyor ve yaraya bakmaktan kaçınıyor. Kanaması bitmiştir ama belki de temkinli davranıyordur.

Temiz bezden bir parça alıp yarayı örtecek şekilde gövdesine sarıyorum. Birbirimizden birkaç santim uzaktayız, bu yüzden nefes alışındaki değişimi, havanın boğazında nasıl düğümlendiğini duymak çok kolay. Az önce onu emdim ama hâlâ yanımda tedirgin. Sanki dişlerimin boynuna yakın olması, dişlerimin sikinin üzerinde gezinmesinden daha tehlikeliymiş gibi.

Yarası düzgün bir şekilde sarıldığında, ona tekrar yatmasını emrediyorum ve yatağın üzerinde yeniden ayarlanırken acıyla yüzünü buruşturuyor, yastığı yatak başlığıyla arasına almaya çalışıyor. Hem onun hem de benim acıma son vermek için ona yardım ediyorum.

"Ani hareket yok," diye uyarıyorum onu. "Yoksa dikişlerin yırtılma riskini alırsın."

"Biliyorum," diye .

Ona bir bardak rom doldurdum. Mutlu bir şekilde alıyor ve çabucak içiyor.

Boş bardağı elinde tutuyor, alt kısmını ince yorganın üzerinde dengeleyerek kalçalarının arasına daldırıyor.

Şüphe, geceyle birlikte uzayıp giden bir öğleden sonra gölgesi gibi yüzünün yumuşak düzlemlerine sızıyor.

Yaptığı şeyin, söz verdiğim gibi onu bir şekilde değiştirip değiştirmedini merak ediyor.

Çoğu zaman söyleyecek söz bulamam ama şu anda ona sunacak, onu rahatlatacak hiçbir şeyim yok.

Yutarım. Şımartmam.

"Şimdi ne olacak?" diye sormaya cüret ediyor.

Masanın yanındaki sandalyeye çöküyorum.

"Şimdi dinlen."

"Ama Wendy-"

"Çok uzun zamandır burada. Birkaç saat daha kalsa zararı olmaz."

Omuzları gevşiyor ve yastığa daha da gömülüyor. "Onu ilk kez gördüğünde ne söyleyeceğini düşündün mü?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum.

"Sen yaptın mı?" Kendi kendine

başını sallıyor. "*Özür dilerim.*"

Sandalyede kambur duruyorum ve bileklerimden bacak bacak üstüne atıyorum. "Eğer son tanıdığımız kıza benziyorsa, özrünü bir joker gibi kullanacak, en çok ihtiyaç duyduğu anda kolundan çekip çıkaracaktır."

Wendy Darling asla kadar masum değildi. Onda en çok sevdiğim şey buydu.

Kaptan boş bardağı komodinin üzerine koyar. "Ya bize gidip sikişmemizi söylerse?"

Bunu bir şaka olarak söylediğini anlayabiliyorum, ama ben bile, İnsanları Yok Eden, endişenin alçak tonunu bilirim.

"Ya yaparsa? Eminim kendimizi kolayca eğlendirebiliriz."

Yapabileceğimiz her şeyi hayal ederek burun delikleri şişiyor ama sonra kendini hatırlıyor, kim olduğumuzu hatırlıyor ve "Ne yapıyoruz Roc?" diye soruyor.

İlk defa bana adımla seslendiğini duyuyorum. Ya da en azından bildiği isimle.

"Ne demek istiyorsun?" Soruyorum, çünkü bir erkeği rahatsız etmekten daha çok arzuladığım bir şey yok.

Bana alaycı bir bakış attı. "Bu kadar zor olma." "Kolay

olmamı mı tercih edersin?"

Gözlerini deviriyor.

İç çekiyorum. "Ne yapıyoruz, Kaptan?" Tekrar ediyorum. "Eğleniyoruz. Daha fazlası değil. Daha azı değil."

Yüzündeki acıyı gördüğümde, neredeyse geri alıyordum. Ama korsan kaptanlarının bana aşık olmasına izin veremem, değil mi?

Özellikle de Kaptan Hook gibi yakışıklı biri.

O narin bir Pleasureland tatlısı gibi. Arzulanmak için yaratılmış. Bir erkeği obur yapmak için. Daha fazla ve daha fazla ve daha fazla. Tıpkı peri şarabı gibi, çok nadiren sadece bir taneyle durabilirsiniz.

Kafesli bir pasta gibi zarif ve rafine. Limonlu tart gibi cezbedici ve keskin.

Eğer dikkatli olmazsam, kendimi dilimin arkasında Kaptan' tadını ararken bulabilirim.

Daha fazla ve daha fazla ve daha fazla.

Ayağa kalktım. Yüzbaşı hareketlerimi takip ediyor ve daha önce duyduğum endişe şimdi gözlerine ve kara kaşlarının arasındaki kıvrıma yansıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Yürüyüşe çıkıyorum," diyorum ve cep saatimi çıkarıp saate bakıyorum. "Bir şeyler atıştırmam lazım."

Yanaklarında renk açıyor ama bakışlarında bir savaş mayalanıyor. Eğer söylemek istediği şeyler varsa, onları söylememeyi tercih ediyor.

Canavarın kontrolü ele geçirmesini engellemek için kana ihtiyaç duymama hâlâ birkaç saat var ama burada daha fazla kalırsam dişlerimi Kaptan'a geçirebilirim.

Ve buna sahip olamayız.

Bu ikimiz için de iyi olmazdı. "Başını çok fazla belaya sokma," diyor bana.

Ona tüm dişlerimle gülümsedim. "Ama Kaptan, ben bu iyiyim."

ONUNCU BÖLÜM

KANCA

TİMSAH'IN YOKLUĞUNDA SESSİZLİK ÇİÇEK AÇAR.

Sadece hırıltılı nefes alışlarımın ve tuvalet musluğunun damlama sesi var.

Yastıklara uzanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalmaya çalışıyorum ama her yerde onun kokusunu .

Havada. Yatakta. Tenimde.

O sahneyi kafamda canlandırmadan duramıyorum.

Timsah dizlerinin üzerinde. Sikim ağzında.

Acı verici, müstehcen bir şekilde kaya gibi sert olmak için bundan fazlası gerekmez. Lanet olsun.

Zekice, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve dikişlerimi yırtmamak için gövdeyi düz tutmaya çalışarak kendimi yukarı kaldırıyorum.

Ayağa kalktıktan sonra masaya doğru sürünüyorum, dirseğimi yan tarafıma dayayarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Lütfen tekrar kanamaya başlama.

Tam da ihtiyacım olan şey, Timsah'ın dönüp beni yerde yatarken bulması ve kendi kanımı görünce tekrar bayılması.

Ne utanç verici.

Bir içki doldurup geri koyuyorum, ama yıpranmış sinirlerimi ya da içimdeki huzursuz hissi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Günaha teslim oldum ve bu konuda nasıl hissettiğimden ya da Timsah'ın bunu bana karşı nasıl kullanabileceğinden emin değilim.

Utanç kanımı yakıyor. Daha iyi bilmeliydim.

Daha güçlü olmalıydım.

Bir kadeh daha deviriyorum ve alkol nihayet etkisini gösteriyor, vücudumda vızıldıyor, içimdeki gerginliği ve kalbimdeki korkuyu biraz olsun çözüyor.

Everland'e gelmemin tek bir nedeni var, o da ölümsüz düşmanımın yasak bir ilişki yaşamak değil.

Kendimi yatağa geri atmak için tüm gücümü harcıyorum. Sırt üstü yattığımda, likörün bulanık sıcaklığına ve bayılmadan yatağa geri döndüğüm için hissettiğim rahatlamaya teslim oluyorum.

Uyu, dedim
kendime. Sadece
birkaç saatliğine.

Ve uyandığımda, belki de tüm bunlar unutulacak ve görevime devam ederek sonunda Timsah'ı arkamda bırakabileceğim.

Bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim.

ROC'UN YATAĞI TEKMELEMESİYLE UYANIYORUM. "KALK," DIYE BAĞIRIYOR AMA FISILTIYLA

ve ben yarı ayağa kalkıyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Elini bir anda ağzıma götürüyor ve nefesim parmaklarına dolanıyor. Yüzünde bir duygu var, tam olarak korku değil, ama onun ikinci bir kuzeni. Belki de endişe.

"Takip edildim," diyor, elini çekip bir gömleği göğsüme bastırarak.

"Kim?"

"Giyin." Pencereye gitti ve dışarı baktı. İnce, kabarcıklı camın ardında hala karanlık var, bu yüzden uzun süre dışarıda kalmamış olmalıyım. Neyse ki ben uyurken vücudumun hızlı iyileşme mucizesini gerçekleştirdiğini düşündüren yan tarafımdaki ağrının bir kısmı azalmış.

Peter Pan ya da Kayıp Çocuklar gibi ya da Roc gibi iyileşmiyorum. Ama bir ölümlü kadar dezavantajlı değilim. Gençliğimden beri bu böyledir.

Gömleği başımın üzerinden geçiriyorum, sonra kalkıp pantolonumun içine sokuyorum,

kemerimi tekrar yerine sabitleyin.

"Seni kim takip etti?"

Timsah'ın bakışları hâlâ odamızın ötesindeki avluda.

"Emin değilim. Hâlâ bizi yakalamalarına izin verip vermememiz gerektiğine karar vermeye çalışıyorum."

"Ne? Bunu neden isteyelim ki?"

Bana cevap vermiyor, ben de botlarımı bağlamak için yatağın kenarına oturuyorum. Peter Pan ve Timsah elimi tuttuğunda değişen en büyük şeylerden biri buydu. Artık botlarımı kancayla bağlayamıyordum. Tokalamak ve çıtlatmak çok daha kolaydı.

Kaçınılmaz olarak, o geceyi düşündüğümde, hayalet ağrı geri geliyor ve bir an için zihnim bana oyun oynayarak elimin hala orada olduğunu, parmaklarımı esnetebildiğimi düşündürüyor.

Timsah, "Kaçsak iyi olacak," diye karar veriyor ve odayı geçip bana doğru geliyor. "Önemli olan her şey sende mi?"

Pek bir şey almamışım. Odayı tarıyorum ve sadece rom şişemi ve biraz bozuk para buluyorum. Sanırım tarağım, buraya indiğimde yüzümü tıraş etmek için kullandığım usturayla birlikte tuvalette olabilir.

"Ben iyiyim," diyorum ve o da başını

sallıyor. "Arka pencereden

çıkıyoruz."

"Bana hâlâ kimden söylemedin."

Perdeyi ve çubuğu büyük bir dikkatle duvardan söküp bir kenara atıyor. Arka pencere kesilmemiş çitlere ve çalılara bakıyor. Ön pencerelerden daha dar ve daha kısa. Tırmanmak kolay olmayacak.

"Yukarı ," diye emretti

bana. "Önce sen."

Bana gözlerini deviriyor. "Benim iki elim var. Kendimi çekebilirim." Parmaklarını birbirine geçirerek benim için bir adım oluşturdu. "Acele et, Kaptan."

Timsah'ın benden çok daha uzağı duyabildiğinin ve ne kadar olduğunu benden daha iyi biliyor olması gerektiğinin uzaktan da olsa farkındayım. Yine de onun kavuşturduğu ellerine ve gözlerinin etrafındaki gerilime bakıyorum ve zor olmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar veriyorum.

"Ya bu beni odamdan çıkarmak ve kapıyı arkamdan kilitlemek için bir tür oyunsa? Bu yüzden çalılıklarda uyumak zorunda kalırsam?"

Kaşları çatılır. "Sizi temin ederim Kaptan, zamanımı hilelerle boşa harcamam."

Bu kelimeyi sanki bir çocuk oyunuymuş gibi, ona göre değilmiş gibi söylüyor.

"Beş saniyen var," dedi bana. "Beş saniye mi?!"

"Bir."

Ondan ön kapıya bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum.

"İki."

Hâlâ zar zor uyanıyorum, doğru düzgün düşünemiyorum. "Üç."

"Tanrım," diyorum ve çizmelerimi onun ellerine koyuyorum. "Dört."

"Ben gidiyorum. Ben gidiyorum!"

Elimi ve kancamı omzuna koydum, beni çekmesi için hazırlandım.

Yu Ön kapı patlayarak açıldı, bir el tarafından tam ortadan parçalandı.
kar

1.

Ön ucunda kükreyen bir aslan başı olan oyma koçbaşı.

Timsah bana, "Ayağını çok uzattın Kaptan," diye mırıldanıyor, ellerini çözüyor ve ayağını tekrar yere bırakıyor.

Birkaç adam içeri döküldü.

Kim oldukları hemen anlaşılıyor - kraliyet muhafızlarının üniformasını giyorlar. Lacivert pantolon ve ceket, kraliyet mavisi apoletler ve sol göğüste kraliyet mavisi ve altın renginde işlenmiş bir arma. Kükreyen aslan başı. Grimmaldi ailesinin işareti.

"Dizlerinin üstüne çök!" diye bağırıyor öndeki iri yarı adam. Timsah'a bakıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Ben mi? Hiçbir şey." Bana yalan söylüyormuş gibi gülümsüyor. "Dizlerinin üstüne çök. Şimdi!"

"Bu canavar için özür dilemeliyim," diyorum. "O ne arkadaş ne de yoldaş. Her ne yaptıysa, benim payım yok-"

Şişman adam parmağını sallıyor ve arkasındaki sırık gibi adam gelip burnuma bir yumruk atıyor.

"Ne oluyor lan?!" Tökezleyerek geri çekildim ve dizlerimin üzerine çökerek kan gelme ihtimaline karşı burnumu kapattım.

Neyse ki çınlama ve görüşümdeki bulanıklık dışında zarar görmemiş gibiyim.

"Tutuklayın Onları." biri ilan eder ve içinde Saniyeler, Kelepçelendim ve Everland Kraliyet Muhafızları tarafından odadan çıkarıldım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ROC

KAPISINDA PARMAKLIKLAR OLAN BİR ARABAYA ATILDIK.

Dışarıyı görmek için pencereler. Kelepçelerimiz her iki duvardaki bir zincire bağlı. Yüzbaşı karşımdaki bankta oturuyor ama vagon o kadar küçük ve dar ki benimkilerin arasına sığabilmek için bacaklarını kapatması gerekiyor.

Kapı sert bir şekilde çarpılarak kapatılır ve sürgü yerine kilitlenir. Atlar harekete geçmeye ikna edildikten sonra vagon ileri atılır.

Kaptan sesini hoşnutsuz bir fısıltıya indirir ve "Ben uyurken ne halt ettin sen?" der.

Doğruyu söylemek gerekirse, biraz hava ve biraz kan almak için kaçmak dışında pek bir şey yapmadım. Benim için damarlarını açması için liman işçisine bir duket ödedim. Çoğu insana verdiğimden daha fazla. Biraz fazla içtiğimde bile telaş etmedi.

Hana dönerken izlendiğimi ve sonra da takip edildiğimi fark ettim.

O zaman artık çok geçti. Kim olduğumu ve nerede kaldığımı açıkça biliyorlardı.

Asıl soru şu: Kraliyet Muhafızları neden beni tutuklayacak kadar önemsiyor?

Kraliyet ailesiyle yemek yerim. Genelde onlar tarafından ele geçirilmem. Bunun için fazla yakışıklı ve çekiciyim.

"Bence bunun yerine sormanız gereken soru 'Şimdi ne yapacağız?' olmalı."

"Hayır!" Boynumu sıkmak istercesine ileri atıldı ama zincirler onu yakaladı ve bankın üzerine düştü. "Eğer ne yaptığını bilseydim, onları bu işte hiçbir payım olmadığına nasıl ikna edeceğimi bilirdim."

"Benden bu kadar çabuk kurtulmak istiyor musun gerçekten?" Onunla dalga geçiyorum ama yine de cevabı merak ediyorum.

Oflayıp pufluyor ve vagonun duvarına yaslanıyor. Yaklaşık her yirmi adımda bir, bir sonraki sokak lambasının ışığı parmaklıkları kapıdan yüzüne vuruyor ve kaşlarının arasındaki boşluktaki keskin endişe çizgilerine bir bakış atıyorum.

"Endişelenmenize gerek yok, Kaptan." Ona gülümsedim. Karanlıkta bile dişlerimin parlak görüneceğini biliyorum. "Bundan çok daha tehlikeli durumlarda bulundum."

"Tutuklandık." "Evet."

"Kraliyet muhafızları
tarafından." "Evet."

"Bence bu, iki erkeğin kendilerini içinde bulabilecekleri en tehlikeli durumlardan biri."

Daha geniş gülümsüyorum. "Çoğu değil."

Karanlık bir noktadayız, iki elektrik direği arasındaki ölü boşlukta seyahat ediyoruz. Gölgelerle örtülü ama yüzünde biriken kızarıklık hayal ediyorum. Sadece birkaç saat önce aletin içinde bulunduğu tehlikeli durumu hatırladığını hayal ediyorum.

"Duracak mısın?" diyor.

"Durmak zorunda
mıyım?"

Yine ofluyor ama başka bir şey söylemiyor ve benden bıktı mı yoksa daha fazlası için çaresiz mi tam olarak anlayamıyorum.

Bazen aynı şeye çok yakındırlar.

Araba Avis'in etrafında ilerliyor, sonra kalenin perde duvarındaki bir nöbetçi istasyonunda duraklıyor. Muhafızlar arasında bir konuşma geçiyor, ardından içeridekileri doğrulamak için parmaklıkları kapımıza bir fener kaldırılıyor.

El sallıyorum.

Kaptan gözlerini ışıktan korumak için elini kaldırır. Zinciri takırdıyor.

"Bu kanca da neyin nesi?" diye sorar yeni gardiyan. "Tüm silahlara el koymalıydınız." Fenerinin ışığı terli yüzünü parlatıyor.

Handa Kaptan'a vuran ve bir gün bunun bedelini ödeyecek diğer muhafız, "Peter Pan onun elini çaldı. Kanca onun yerine geçti."

"Ahh evet." Terli adam yüzünü parmaklıklara dayayarak bize bakıyor. "Meşhur Kaptan Kanca, değil mi?"

"Bekle," diyorum vagonun öbür ucundan. "Sen Kaptan Kanca mısın?" Yüzünü bana çeviriyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Hiçbir fikrim yoktu!" Banktan aşağı kayıyorum ve kapılara olabildiğince yaklaşıyorum. "Beni buradan çıkarmalısın. Şeytani biri olduğumu duydum. Peter Pan'ın peşine hiç görmediğimiz bir şiddet ve azimle düşmüş."

Terli muhafız kaşlarını çatıyor. "Onun acımasız bir korsan olduğumu duydum." "Evet!" Bağırıyorum. "Beni sırf spor olsun diye öldürecek, bahse girerim."

Kaptan dişlerini sıkarak, "Keser misin şunu?" der.

"Lütfen, efendim. Bu adamı çok az tanıyorum. Beni temizlik için tuttuğunu sanıyordum. Ben fakirim. Sadece bir dilenciyim."

"Bu doğru mu?" diye soruyor sırlı pasta diğer muhafıza.

"Sizi kandırmasına izin vermeyin," diyor yakında ölecek olan adam. "Şuradaki mi? O Timsah. İnsanları Yutan."

Terli pastacı gözlerini büyütür ve geri çekilir. Feneri düşürür ve cam paramparça olur, alev söner.

Diğer gardiyanlar onun aleyhinde kahkahalar atıyor ve o da karşılık veriyor. "Onu tanımadım! Bilmiyordum."

Kaptanı adam utanan muhafızın omzunu sıvazlıyor. "Haklısın Basker. Korkmakta haklısın. O korsandan daha tehlikeli."

"Tanrım," diye mırıldanır Kaptan.

"Özür dilerim." Kendi dizimle onun dizine vuruyorum ve ona göz kırpyorum. "Görünüşe göre ben senden daha meşhurum."

"Bu gece hiç bitmeyecek mi?" "Eğer şanslıysan, bitmeyecek."

Başını vagonun duvarına yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. "Seninle takım kurarken ne düşünüyordum ki?"

Muhafızlar parmaklıklı kapılardan kaybolur ve kapı nihayet açılıp atlar ileri sürülmeden önce Basker'i kandırmaya devam ederler.

"Onları nereye götürüyoruz?" diye soruyor muhafızlardan biri. "Doğruca kraliçeye," diye cevap verir terli adam. Yüzbaşı dik oturur.

Başımı eğiyorum, kulağım parmaklıklılı kapıya doğru.

Basker, "Hiçbir zaman bir mahkumu doğrudan mahkemeye sevk etmedik," diyor.

Araba kalenin ana girişinden sola sapıyor. Arkadan dolanıp kalın bir taş duvarın içine sıkışmış işaretlenmemiş bir kapıya götürülüyoruz.

Perde duvarının hemen ötesinde, güneş gecedan kurtulmak için yalvarıyor. Uyuyor olmalıydım ama kan, sperm ve merakla kafam iyi.

Everland kraliçesine aşına değilim. Saraylarının karanlık cadılardan etkilendiğini duymuştum.

Hayatımda böyle iki cadıyla karşılaştım. İlki neredeyse beni öldürüyordu. İkincisi beni önce pantolonumdan, sonra gömleğimden etti ve sonra da papağan olduğuma ikna etti. Aylarca fıstık yerine kraker aşardım.

Bir başkasıyla karşılaşma fikrinden pek hoşlanmıyorum.

Arabanın kapısı kilitli değil. Ölü adam beliriyor ve kaçma fikrine kapılmamam için beni sert bir şekilde uyarıyor. Ciddiyetle başımı sallıyorum. Bir gizem bu kadar yakınımdayken neden kaçayım ki?

Ayrıca, sadık bir mahkum rolü oynarsam onu öldürmek daha kolay olur.

Önce Kaptan'ın kilidi açılır. Dışarı çıkarılırken eğiliyor ve aşağı atladığında vagon sarsılıyor.

Sırada ben varım. Gardiyanın boynunda gümbür gümbür atan damarı görünce kalbim biraz daha hızlı atıyor. Onu şimdi öldürebilirim. Ama hazırda bekleyen birkaç muhafız daha varken hızlı olmam gerekecek ve hızlı bir ölümün intikamı olmaz.

Zincirim vagonun zeminine vururken ona "Seni öldürdüğümde," diyorum, "bunu şiddetle yapacağım."

Gözleri kısıldı. "Ne dedin sen?"

Eski dili kullandım. Kemik Topluluğu'nun dilini.

Canavarların dili.

Ona göz kırpıyorum. "Bu eski bir deyiş. "Teşekkür ederim, nazik beyefendi" anlamına gelir." Yeterince yakın.

İşaretsiz bir kapıdan içeri alınıyoruz. Dirseklerini yanlarına sıkıştırmış bir adamın sığabileceği genişlikte taş bir koridora açılıyor. Duvardan alevli aplikler sarkıyor ve sarayın içine doğru indikçe gölgeler dans ediyor.

Dışarı çıktığımızda, botlarımız pelüş kırmızı halı üzerinde sessizleşiyor. Şimdi yaklaşıyoruz.

Taş duvar yerini giderek daha fazla pencereye bırakıyor ve yeni güneş ışığının keskin altın ışınları renkli vitraylardan içeri doluyor.

"Bu taraftan," diyor muhafız ve kemerli bir koridordan sağı dönmemizi işaret ediyor.

"Eğer kraliçeyi göreceksen," diye soruyorum yanından geçerken, "kelepçelere gerçekten ihtiyacımız var mı?"

"Kelepçeden daha fazlasına ihtiyacın olduğunu söyledim ama yetkili ben değilim." "İyi bir esaret partisine bayılırım."

Beni itti ve ben de ileri atıldım.

Son varış noktamıza girdiğimizde, kapıdan zarif bir tahtın boş durduğu bir kürsüye kadar uzanan kırmızı bir halı var.

Kraliçenin kabul odası.

Burada hiç pencere yok. İkinci katta galeri yok. Neredeyse hiç mobilya yok.

Burası kraliçenin eğleneceği bir oda değil.

Halıdan aşağı itildiğimizde, kürsünün gölgesinde bekleyen ağırbaşlı bir siluet görüyorum. Sahne gibi hazırlanmış, her iki yandan bağlanmış ağır brokar perdeler girintiye derin gölgeler düşürüyor.

Kürsüye çıkan beş taş basamağı ulaştığımızda, önce durdurulduk, sonra da dizlerimizin üzerine çöktürüldük.

"Gece resmen sona erdi Kaptan, ancak eğlencenin daha yeni başladığından şüpheleniyorum."

"Çenenin kapatacak mısın?"

"Sessiz olun!" Sesi otoriteyle çınlıyor ama yaşından dolayı boğulmuyor. Net ve kararlı.

Gözlerim bir ölümlününkinden daha iyi görür ama sanırım görmemi zorlaştırmak için kendini bilerek gizlemiş.

Ve ikinci endişe nöbetim başladı.

Bilerek benden saklanıyorsa, ne olduğumu biliyor demektir. Sadece ünümü değil. Ama ölümlü olmadığımı da. İnsan olmadığımı.

Başka bir şey daha.

Ve diğerlerini bilen çok az insan var. "Kaptan" dedim.

"Şşşt," diye karşılık

verir. "Kaptan,

sanırım-"

"Sessizlik!" diye bağırıyor ve gardiyan elindeki tahta bana vuruyor.

Vuruşun şiddeti kafatasımı ve omurgamı titretiyor.

O gardiyan artık iki kat ölü.

Ayakkabılarının topukları taşa yüksek sesle vuruyor ve kırmızı halıya çıktığında aniden sessizleşiyor.

Önce yüksek ses, sonra sessizlik sarsıcı oluyor ve duygusal tedirginliğe karşı kaşlarımı çatıyorum.

Ta ki gölgelerden kurtulana kadar. Gözlerim onu içine alana kadar.

Kaşlar çatılır, ağzı açık kalır. Ben ağzımı açmam. Sık sık değil. Bazen belki.

Bazen hoşuma giden güzel bir şey gördüğümde onu becermek ya da ısırarak istiyorum.

Bir zamanlar ondan her şeyi istemiştim. Onun içinde boğulmak istedim. Bana unutturmasını istedim.

"Kraliçe sessizlik istediğinde itaat edeceksin," diyor.

Kaptan'ın da ağzı açık kalır ve onun kuralını birkaç saniye içinde çiğner.

"Wendy Darling," diyor. "Yaşıyorsun."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

WENDY

BURADALAR.

Burada sikişiyorlar.

Titrememi gizlemek için ellerimi arkamda kenetliyorum ama tedirginliğimi Roc'tan gizleyebileceğimden emin değilim. Ondan hiçbir şey kaçmazdı.

Theo'nun bakışları bana kayınca omuzlarımı dikleştiriyorum. Theo Kraliyet Muhafızlarının Kaptanı ve bu görevi ona ben verdim. Tüm bu Tanrı'nın unuttuğu sarayda güvendiğim sadece iki kişi var: Theo ve Asha. Ve Asha bana bunu yapmamamı söyledi.

Şimdi onlara, bir zamanlar her şeyden çok arzuladığım iki adama bakınca Asha'nın haklı olduğunu anlıyorum.

Bu bir hataydı.

Ama çok derindeyim ve şimdi çıkış yolumu kazmalıyım.

Kasabada iki adamın beni eski adıyla sorduğu haberi bana ulaştığında ilk aklıma gelen Peter Pan oldu, belki de Kayıp Çocuklardan biri.

Asha bana Roc ve James olduğunu, sadece ikisinin de beni aradığını değil, aynı zamanda birlikte çalışıyor gibi göründüklerini söylediğinde, bunu kendim görmeliydim.

Bir zamanlar can düşmanıydılar. Roc bana dokunduğu için ceza olarak James'in elini tuttu.

Şimdi yan yana diz çöküyorlar, omuzları neredeyse birbirine değiyor. Sanırım yanlış hesapladım.

Hepsini.

Onlar.

Ben.

Kraliyet Muhafızları'nın önünde onları buraya getirmek ne kadar riskli olurdu.

Theo benim müttefikim, ama ne kadar süre için? Tek bir yanlış harekette taraf değiştirir. Değiştireceğini biliyorum. Theo sadece Theo için çalışıyor ve şu anda ona benim tarafımda kalırsa onunla evleneceğim ve onu kral yapacağım izlenimini verdim.

O bile bunun sallantılı bir söz olduğunu biliyor olmalı. Ne de olsa kraliyet ailesiyle evlendim, ailenin içinde doğmadım ve daha da kötüsü, onların tutsağı olarak başladım.

Bu noktaya gelmem bir mucize.

İşte bu mucize şimdi beni başımı kesmekle tehdit ediyor.

. Roc ve James'in yeniden ortaya çıkması ihtiyacım olan son şey.

Hally eski hayatımdaki adamların yeniden ortaya çıktığını öğrenirse... Boğazımda bir yumru oluşurken yutkunuyorum.

Onları buradan çıkarmalıyım. Everland'den.

"Wendy Darling öldü," dedim onlara. "Bu ismi dilinizden düşürmeseniz iyi edersiniz. Anladınız mı?"

James kekeliyor.

Roc ona dirsek

atıyor.

James ona sert bir bakış atar ama sessiz kalır.

Roc, "Elbette anlıyoruz Majesteleri," dedi ve başını hafifçe eğdi.

Aklımda bir sürü soru var.

Ne değişti? Şimdi arkadaş mı oldular? Peki Peter Pan nerede? Kayıp Çocuklar? Peki ya Darling kadınları?

Bebeğim ne olacak?

Everland Kraliçesi olduğumda, Yedi Ada'nın kapıları benim için açıldı ve istediğim her bilgiye sahip olabilirdim.

Ama sormadım. Cevapların ne olabileceğinden çok korkuyordum.

Smee kızımın birlikte ölümlüler alemine geri dönebildi mi? Onu saklayabildi mi? Peter Pan lanetinin zulmü benimle birlikte sona erdi mi?

Şimdi onlara sormaya o kadar yakınım ki kendimi durdurmak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Theo geçmişe bakmamdan hoşlanmayacaktır - bu şüphe uyandırır.

Ama Roc ve James buradaysa bir şeyler değişti.

Hem bilmek istiyorum hem de istemiyorum.

Eski mezarları kazmayacağım.

Beni burada ölüme terk ettiler, kendi başımın çaresine bakmam için. Bunu asla unutmamalıyım.

Theo'ya bakıyorum. "Onlara rıhtıma kadar eşlik edin. Everland topraklarına geri dönmelerine izin verilmiyor."

"Evet, Majesteleri," diyor.

"Ve elini çabuk tut Theo," diye ekliyorum sesimdeki aciliyeti gizleyemeden.

"Elbette." Theo başını onaylarcasına eğdi. Söylemediğim ,

Hally'nin onları görmediğinden emin ol.

"İyi günler o zaman," diye arkamı dönüyorum, kalbim boğazımda fırtınalar kopararak.

"Bekle!" James bağılıyor. "Bu olamaz... Wendy, yani, *Majesteleri*- bunca yolu geldik..."

Ama neden burada olduklarını bilmek istemiyorum. Önemli değil.

Kürsünün gölgelerine giriyorum, sonra ağır perdelerin arkasına gizlenmiş gizli bir kapıdan geçiyorum. Kraliçe Tüneli'ne güvenli bir şekilde girdiğimde koşmaya başlıyorum. Olabildiğince hızlı ve olabildiğince uzağa koşuyorum ve kesinlikle her şeyi değiştirdiği halde bu hiçbir şeyi değiştirmemiş gibi davranmaya çalışıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KANCA

HATIRLADIĞIMDAN DAHA GÜZELMİŞ.

Aramızdan ayrılmış olsa da, kraliyet elbisesi ve kraliçenin elmas tacı içindeki görüntüsü gözlerimin arkasındaki boşluğa kazınmış durumda.

Wendy Darling yaşıyor ve Everland'in kraliçesi mi?

O artık Peter Pan tarafından kapılıp Varolmayan Ülke'ye götürülen genç ve masum Darling kızı değildir.

O bir kadın.

Bir kurtulan.

Lanet bir kraliçe.

Yüzü keskinleşmiş, yanakları biraz daha çukurlaşmış, gözleri karanlık ve perili. Olgunlaşmış olabilir ama fazla yaşlanmamış. Aradan geçen onca zamana rağmen olması gerektiği gibi değil.

Bunu nasıl yaptı? Zaman ona nasıl dokunmadı? Bu bir çeşit sihir mi?

Liman müdürü sarayın cadılar tarafından istila edildiğine dair bir şeyler söyledi.

Gardiyan bizi kapıya doğru itiyor.

Roc'a bakıyorum. Bunu nasıl bu kadar iyi karşılıyor? Neden onun dönmesini talep etmiyor? Cevap istemiyor?

Olabildiğince sakın görünüyor.

Odadan çıkarıldık ve gün ışığına çıkana kadar aynı koridordan ve aynı dar tünelden geçtik.

"Bunlar hâlâ gerekli mi?" Roc sorar. "Theo ? Gerçekten zarar vermek . Belli ki masum bir hata yapmışız."

Gardiyan kendi kendine homurdanıyor, sonra cebinden bir anahtar çıkarıyor. Önce benim kelepçelerimi çözdü, sonra Roc'unkileri.

"Bu taraftan," diyor Theo ve eliyle taş patıkayı takip ederek kapılı girişe geri dönmemizi işaret ediyor.

Biz gidiyoruz. Roc bir sigara yakıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece ayaklarımızın altındaki taşları takip ediyor.

Onun nesi var? Onu

kızdırmak istiyorum.

Bu inatçı umutsuzluk duygusunda onun da bana katılmasını istiyorum.

Wendy Darling hayatta ama yine de bize bir rahatsızlıkmışız gibi baktı. Kötü bir anı. Geçmişini temizlemek istediği bir anı.

Ve o kraliçe mi?

Bu nasıl oldu? Bir sürü sorum var.

Kapıya ulaştığımızda Theo muhafızlara kapıyı açmalarını söylüyor. Zincir sistemi canlanıyor ve demir kapı yavaşça kalkıyor.

Gerçekten o kapıdan geçip bir daha arkamıza bakmayacak mıyız?

Ben bakamam.

Bunu yapamam.

"Roc," diye başlıyorum ama hemen başını eğiyor, gözlerini kısıyor ve sadece onun sahip olabileceği bir bakışla beni susturuyor.

"İkiniz de çenenizi kapalı tutsanız iyi edersiniz," diyor Theo. Roc uzun saniyeler boyunca bakışmamızı kesmiyor ve ifadesi boşken, tek hareketi dudaklarındaki sigarayken, ben vücudundaki o gerginliği tanımaya başladı.

Fırtınadan hemen önceki okyanus gerginliği gibi. Bu adamı öldürecek.

Belki şu anda değil ama bir gün, belki yakında.

Roc sonunda, "Merak etme Theo," der ve sigarasını . "Kraliçeyi duyduk. İtaatkâr küçük çocuklar rolünü oynayacağız."

Theo'nun ağzı ince bir çizgi halinde sıkışıyor. Bizden hoşlanmıyor ve bu da şu soruyu akla getiriyor: Kraliçe ile ilişkisi nedir? Ben paramı muhafız ve kraliçeden daha fazlası olduğuna yatırırdım.

Ve onun üzerindeyken onu düşünmek, kancamı karnına geçirip iç organlarının dışarı dökülmesini istememe neden oluyor.

Onu öldürme fırsatı için Roc'la savaşıyor olabilirim.

"Güzel," diyor Theo ve başıyla bizi ileriye doğru işaret ediyor. "Daha önce acele edelim-" "Theo? Sen misin o?"

Solumuzdan hafif bir lüks aksan geliyor ve Theo'nun yüzündeki belli belirsiz irkilmeyi yakalıyorum.

Roc ve ben hemen döndük ve bize doğru gelen bir adam gördük. Yüzünü ama kim olduğunu hemen anlıyorum.

Grimmaldi arması, Grimmaldi mühür yüzüğü ve Kor Yaka olarak bilinen, birbirine kenetlenmiş halkaları olan büyük boy altın zincir takıyor.

Bu yakayı sadece Veliaht Prens, yani Veliaht Vekili takardı.

"Ekselansları." Theo ellerini arkasında kavuşturarak hafifçe eğildi. "Günaydın. Erken kalkmışsınız."

Veliaht Prens aramızda birkaç adım mesafe bırakarak durdu. Bakışları beni ve Roc'u, tüylerimi diken diken edecek kadar nüfuz edici bir ilgiyle tarıyor.

"Sevgili kraliçemizin bugün ziyaretçileri olduğunu duydum ve onlarla tanışma fırsatını kaçıramazdım."

"Ahh," diye cevap veriyor Theo, sanki prensin neden sabahın köründe şato arazisinde olduğunu zaten bilmiyormuş gibi.

Çok istediğim bazı cevaplar kendini göstermeye başladı. Prens yüzünde onu Wendy'ye bağlayacak hiçbir şey yok,

Yani üvey annesi olmalı. Ve tabii ki Veliaht Prens, tahtta annesi olmayan bir kadına karşı kin besleyecektir.

Prens kraliçeyi sevmiyor ve bizi kraliçeye karşı kullanabileceğini düşünüyor.

On

u. "Peki siz ?" diye soruyor prens, bana sert bir bakış atarak. "Kaptan James Hook," diye uzaktan cevap veriyorum.

Prens Roc'a bakar.

Roc'un ifadesi okunamaz. Hiçbir şey söylemiyor. Theo onun yerine, "Bu Timsah," diye cevap verir.

Prens tüm güç ondaymış gibi davranmak isteyebilir.

Ama hiçbirimiz Roc'un kim olduğunu öğrendiğinde geri adımı gözden kaçırmıyoruz.

Roc'un seyahat arkadaşı olmanın ve insanların ona nasıl tepki verdiğini izlemenin sarhoş edici bir yanı var.

Onun yanında durabiliyorum, neredeyse onunla eşitim, artık düşmanı değilim ve artık ondan korkmuyorum. Yani, *çoğunlukla* korkmuyorum.

Sikimi onun ağzına sokarak hayatta kaldım, bu yüzden neredeyse eşit olduğumuzu hissediyorum.

Prens Roc'la aynı odada yalnız kalmayı kabul edeceğinden çok şüpheliyim, hele de siki ağzındayken.

Prens, "Adınızı duymuştum," der.

Roc, "Elbette duymuşsundur," diye cevap verir.

Prens güler, ama sesi kırıgındır. "Saygıdeğer kraliçemizi tanıyorsun o zaman?"

Roc sigarasından son bir nefes çeker, sonra izmariti başparmağının ucuna yerleştirip işaret parmağıyla hafifçe vurur. İzmarit havada kıvılcımlar saçarak yükselir ve prensin ayaklarının dibine düşer.

Theo kendi tükürüğüyle boğuluyor.

Veliaht Prens hala tütmekte olan sigarasına bakar ve burun delikleri açılır.

"Theo," diyor tekrar yukarı baktığında. "Kraliçenin dostu olan herkes tüm sarayın dostudur. Bu iyi adamlara misafir kanadındaki bir odayı göster. Bu akşam yemekte bize katılacaklar."

"Majesteleri, tüm saygımla-"

"*Şimdi*, Theo." Prens döner. "Bir kral ziyafetinde sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum," diyor uzaklaşırken. "Theo, misafirlerimizin uygun kıyafetler giydiğinden emin ol."

"Elbette, Majesteleri."

Prens kale duvarının etrafında gözden kaybolduğunda Theo ikimizi de kolumuzdan tutup kaleye doğru çekiyor. "Sizi aptallar. Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yok, değil mi?"

Muhafızın elinden kurtuluyorum ama Roc kendini yönlendirmesine izin veriyor ki bence bu şimdiye kadar yaptığı en kötü şeylerden biri olmalı.

Açgözlü bir canavarı idare ettiğine göre Theo ölmek istiyor olmalı.

"Neyi kastettiğinizi anlamadım," diyor Roc. "Ama az önce prens tarafından yemeğe davet edildik. Çok doğru bir şey yaptığımızı söyleyebilirim."

Theo homurdanıyor ve beni tekrar tutuyor. "Burada yüzünüzü göstererek kraliçeyi tehlikeye attınız. Hiç mutlu olmayacak."

Roc, Theo'nun omuzlarının üzerinden bana bakabilmek için başını arkaya sarkıtıyor.

Bana göz kırptı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama onun için kesinlikle iyi bir şey olamaz.

"," diyor Theo. "Görünüşe göre bu gece şatoda kalıyorsunuz. Sabaha kadar iyi şanslar."

Roc, "Bu bir meydan okumaya benziyor," .

Theo homurdanır. "Bunu bir uyarı olarak kabul et."

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

WENDY

I ASHA'YI BUL. İÇİNDE VE KRALIYET KÜTÜPHANE, BİRKAÇ
KITAPLAR AÇIK ÜZERİNDE VE
Önünde çalışma masası. Yanında bir kandil yanıyor, ışığı ince parşömen
sayfaların üzerinde titriyor. Uzun, kemerli pencerelerden süzülen sabah
ışığının henüz kalın gölgelere nüfuz etmediği kütüphanenin derinliklerinde.

Koyu renk saçları bükülmüş ve kemik bir sopayla tutturulmuş ama birkaç
tutam gevşemiş ve solgun, oval yüzüne doğru sarkıyor.

Asha aslen Everland'li değil. Adaya bir genç olarak geldi, kraliyet arşivleri
tarafından eski metinleri çevirmek ve Everland Illuminated Collections'ı
tamamlamak için işe alındı. Bu iş bittiğinde Kraliyet Muhafızlarına katıldı.
Yedi dili (üçü ölü) konuşup yazabilmesinin yanı sıra, dağlılara karşı *Dri vo
Dair* Savaşı'nda kendisine Bonescar lakabını kazandıran Everland ordusundaki
en başarılı askerlerden biridir.

Ona en güvendiğim arkadaşım, *en iyi dostum* dediğim için kendimi
inanılmaz şanslı görüyorum.

İçeri girdiğimde başını kaldırmıyor ve kalemi yanında duran boş parşömen
yaprağının üzerinde hareket etmeye devam ediyor.

Tezhipli metinlerin tamamlanmasıyla birlikte, kendisini meşgul
etmesinden başka bir nedeni olmayan eski Everland tariflerini çevirmeye
başladı. Kısa bir süre önce mutfağın test ettiği bir bisküvi tarifinin metnini
tamamladı. Kalenin şimdiye kadar ürettiği en iyi bisküviler.

Şimdi onları düşününce bile ağzım sulanıyor. Yeterince erken konuşabilirsem belki kahvaltıyla birlikte. Geçirdiğim sabahdan sonra bu ikramı kesinlikle hak ediyorum.

"Onları gördün mü?" diye soruyor, gözleri hâlâ işinde.

"Evet."

"Ve?"

Deri yan koltuklardan birine çöküyorum, kraliçe elbisem etrafımda kabarıyor. Narin işlemeleri, mücevherlerle süslü yakası ve kat kat tülleriyle bu elbise çok gösterişli.

James ve Roc'a bir gösteri yapmak için bunu seçtiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Elbise "*Sana ihtiyacım yok.*" demek içindi. *Ne kadar ilerlediğime bir bak.*

Ama gerçek şu ki, tacım bir yalan ve elbisem de bana uymayan bir maskeli balo maskesi gibi.

Asha sonunda kafasını kaldırdı. Yüzümdeki ifadeyi görünce kalemimi pirinç tutucuya yerleştiriyor, ellerini ortasının üzerinde kavuşturuyor. Parmakları mürekkeple lekelenmiş ama ellerini kaplayan parlak kırmızı dövmeler yine de göze çarpıyor.

Dövmeler, dağlarda yaşayan ve hayatlarını rüzgar köklü ağaçlar ve berrak buzul gölleri arasında sürdüren Kuzey Kışlaklıların dilinde.

Ona neden eve dönmediğini sorduğumda bana sadece evinin artık var olmadığını söyledi.

Ben hiç baskı yapmadım. Bunun bir his olduğunu çok iyi biliyorum. "Seni mahvettiler," diye tahmin ediyor.

Ağlamamak için dişlerimi birbirine kenetliyorum. Bu duygu beni şaşırtıyor.

Asha dilini tıkırdatıyor. Beni her zaman kolayca okuyabilmiştir ve hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmamıştır.

"Neden şimdi geldiler?" Sesim titriyor ve bir nefes alıyorum. "Bunca zaman sonra mı?"

"Kraliçe olduğunuzu duymuşlar. Bir kraliçenin hediyelerine aç olarak geldiler."

"Hayır." Gözlerimi kapatıyorum ve göz kapaklarımdaki karanlıkta ikisini de görüyorum, Roc ve James, onları bıraktığım zamankinden daha yakışıklı. Kurnaz çocuklardan çok erkekler. Aynı madalyonun iki yüzü gibiler, biri , diğeri

Kuyrukları. Biri yakışıklı ve umutsuzca zarif, diğeri alçakgönüllülükle tehlikeli, keskin bir şekilde güzel.

"Şaşırdılar," diyorum. "Kim olduğumu bilmiyorlardı. Unvanımı bilselerdi Tüccar Bölgesi'ne gelip beni sormazlardı."

Asha sandalyesini geriye itip yanıma geliyor ve karşımdaki deri koltuğa oturuyor. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru oturuyor. Asha sadece asker kıyafetleri giyiyor; kaba ama sağlam bir pantolon, dar bir tunik, deri yelek. Ama Asha bir dilenci pelerini giyip bir prenses gibi de görünebilir.

Her şeyden, hatta artıklardan bile en iyi şekilde yararlanabilecek bir havası var.

"Onlara ne söyledin?" diye soruyor.

"Onlara hiçbir şey söylemedim, sonra da gönderdim."

Başını eğiyor, çözülmesi ve deşifre edilmesi gereken eski metinlere gösterdiği dikkatle bana bakıyor.

"Ama keşke zorunda diyorsun."

Dudaklarımı yalıyorum. Boğazıma bir nefes takılıyor. "Keşke... Keşke onlarla daha uzun süre konuşabilseydim."

"Peki ya olsaydı, ne derdin?"

Göğsüm sıkışıyor ve her zamanki çelik gibi olan yüzüm parçalanıyor, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Asha kırılگانlığını göreceğine ve bunu bana karşı kullanmayacağına güvendiğim tek kişi. Ama yine de kırılگانlığım olduğunu kabul etmek acı verici.

"*Beni terk etmeye nasıl cüret edersin*' derdim."

Gözyaşlarım gözlerime dolarken çenem titriyor.

Asha arkasına yaslanıyor ve bu umutsuzluk anını yaşamama izin veriyor. Birkaç damla gözyaşı kaçarken yüzümü siliyorum.

Herhangi bir duygu belirtisi, iltihaplanmış bir yara gibi ele alınmalıdır - önce enfeksiyonunu temizleyerek, sonra da ham kenarlarını yakarak kendinizi onun tüm belirtilerinden kurtarmalısınız.

Everland Court gibi bir yerde zayıflığa yer yoktur.

O an sona erdiğinde, ferforje avizelerin hala mum ışığıyla titreştiği kütüphanenin tonozlu tavanına bakıyorum ve gözlerimdeki son ıslaklığı da kırıştırıyorum.

Asha'ya dönerek dik oturuyorum ve omuzlarımı düzleştiriyorum, az önce parçalanmamışım gibi davranıyorum.

"Emirlerine uyacaklarını mı sanıyorsun?" diye soruyor. "Bunca yolu senin için mi geldiler?"

"Sanırım çok az seçenekleri var. Theo'nun onlara kadar eşlik etmesini sağladım." Asha uzaklara bakar, düşüncelere dalmıştır.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Kütüphaneye giderken Hally'yi gördüm."

Doğrudum. "Görmedin."

"Mide ağrısı için şifacıya gideceğini söylemişti ama şimdi düşününce..."

"Ne var Ash? Devam et. Beni asılı bırakma."

"Onu bıraktığımda, Hally ters yöne doğru gitti." Bir anda ayağa kalktım.

"Wendy, *bekle*."

Ama bekleyemem.

Bekleyemem.

Bekleyecek zaman yok.

Bir anda kapıdan çıkıyorum, eteğim ellerimde düğümleniyor. Asha arkamda sessiz ama beni takip ettiğini biliyorum. Hally ile tek başıma yüzleşmeme izin vermiyor. "Ne tarafa gitti?"

Kütüphane üçüncü katta ve merdivenlerden ilk sahanlığa iniyorum, sonra köşeyi dönüp bir sonraki kattan aşağı iniyorum ve kalenin ortasındaki asma kata ulaşıyorum; burada galeri üç kat yükselerek opak camlı ve camlar arasında demir kaburgalar bulunan lanetli bir tavana ulaşıyor.

Galeri, yemek ya da mesaj ya da her ikisini birden getirip götüren hizmetkârlar ve kraliyet ailesinden herhangi biriyle görüşmek için fırsat kollayan saray mensuplarıyla her zaman doludur.

Bu sabah da farklı değil. Aslında, galerinin her zamankinden daha yoğun olduğunu söyleyebilirim.

Taş korkuluğun dibinde duran taş aslan heykelinin yelesine yaslanmış Hally'yi görüyorum. Gülüyor, etrafında toplanmış bir grup fahişeyle sohbet ediyor.

Hiç de mide ağrısı çekiyormuş gibi görünmüyor.

Asma kattan büyük merdivene doğru acele ediyorum ama Asha beni durduruyor.

"Ona ne söyleyeceksin?" diye fısıldıyor.

İkimiz de aynı merdivenlerden iniyor olmamıza rağmen, yüzünde en ufak bir ter izi bile yoktu. Buna karşın, ben vücudumu yapış yapış hissediyorum.

omurgam ve alnım biraz nemli.

Eğer oraya bu şekilde gidersem, tüm saray kraliçenin nasıl terli olduğunu ve Veliaht Prens'i görmek için acele ettiğini ve bu da bana hiç iyi gelmeyecek.

Hally ve ben aynı yaşta görünüyoruz ve mahkemede ilişkimiz olduğunu iddia eden sayısız söylenti çıktı. Bu söylentilerin gerçek olmasının tek nedeni, hararetli sohbetlerde sık sık gölgelerde görülmemiz.

Ama eğer birileri birbirimize gerçekte ne söylediğimizi bilseydi, ilişki söylentilerine mahkemede güler geçerlerdi.

Çoğu zaman, Hally ve ben birbirimize diğerine ne kadar katlanamadığımızı söylüyoruz.

Eğer onu öldürüp paçayı kurtarabilseydim, yapardım.

Babasıyla para için ve tacı ondan çalmak için evlendiğimi düşünüyor. Aslında bana hiç seçenek sunulmadı. Kral Hald, yaşamak istiyorsam onun karısı olacağımı açıkça belirtti.

Geriye dönüp baktığımda, Hald'ın neler yapabileceğimi benden daha iyi bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Bende istismar edebileceği bir şeyi çok erken gördü. Ben de ona izin verdim çünkü kendimi güvende hissetmek için çaresizdim. Sonunda o ve ben bir anlayışa vardık, sonunda onun arkadaşlığından hoşlanmaya bile başladım.

Ama şimdi o ölüyor ve ben bir kez daha kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalıyorum.

Her sabah panik içinde uyanıyorum, ölüp ölmediğimi ya da ölmek üzere olup olmadığımı merak ediyorum. Artık zar zor uyuyorum. Hally yavaş yavaş benim öldüğümü görmek isteyen bir grup insanı bir araya getirirken nasıl uyuyabilirim ki?

Yasak ilişkimizin fısıltıları zamanla yavaş yavaş daha kötü bir şeye dönüştü: Benim *vermilerden* biri olduğumu, saraylarını etkilemek için gelen kötü bir cadı olduğumu düşünüyorlar.

Kale duvarları içinde benim için güvenli bir alan yok, özellikle de şimdi.

Asha yeleğinin cebinden ipek bir mendil çıkarıp bana uzatıyor. Alnımı , sonra saçlarımı geriye doğru tarayıp düzeltiyorum. "Eğer gereken bir şey yaptıysa, bunu bana söyleyecektir.

Asha'ya söyledim. "Ve bilmek zorundayım."

Ağzı düz bir çizgi, ifadesi kapalı. Ama beni desteklemek için hızlıca başını sallıyor.

"Toparlanmış görünüyor muyum?" Ona soruyorum.

Mendili geri alıyor ve mendil yeleğinin cebinde kayboluyor. "Nefes al," diye talimat veriyor.

Bir nefes çekiyorum, omuzlarım geriye doğru sallanıyor, sonra yavaşça nefes veriyorum. "Daha iyi," diye karar veriyor ve sonra merdivenlere dönüp yoluma devam ediyorum

Aşağı.

Toplanan kalabalık beni görünce hemen sessizleşiyor ve ellerini önlerinde kavuşturmuş, başlarını öne eğmiş bir şekilde sıraya giriyorlar.

Hally taş aslandan uzaklaşıyor. Sanki bir şeyden kurtulmuş gibi bir parıltı var üzerinde ve midem bulanıyor.

"Majesteleri," diyor Hally ve beni hafifçe selamlıyor.

Toplanan sıra en azından bir kraliçenin önünde dururken beklenen şekilde eğilme nezaketini göstermiştir.

Hepsi bana güneydin diye mırıldanıyor ama göz teması kurmaktan kaçınıyorlar. "Hepinize güneydin," diyorum sesimi hafif ve havadar tutarak. Hatta

Cadı olduğuma dair söylentiler çıkmadan önce, mahkeme bana arkamdan soğuk kalpli bir kaltak demeyi severdi çünkü sık sık mahkeme toplantılarından kaçınırdım ve katıldığımda da içime kapanırdım.

Dedikoduları ve havadan sudan konuşmaları kaldıramıyorum. "Bu sabah nasılsın, Hally?"

Bana dişleri birbirine kenetlenmiş sıkı bir gülümseme veriyor. Ona Hally dememden nefret ediyor, babasının ona taktığı lakap.

"Ben iyiyim, Majesteleri. Ya siz? Misafir arkadaşlarınızla birlikte neşeli ve canlı hissettiğinizi sanıyorum?"

Toplanan grup neşelenir.

Şimdi dişlerimi gıcırdatarak gülümseme sırası bende.

"Yoldaşlar mı?" Diyorum çünkü benim için bir anlam ifade ettiklerini belli etmek istemiyorum.

"Bu sabah erken saatlerde özel odanızı ziyaret eden iki adam mı?"

Fahişeler arasındaki fısıldaşmalar adeta alev yanıyor.

"İkisi de yakışıklı adamlar. Onları kapıda karşılama şansım oldu. Sevgili kraliçemizin arkadaşlarının akşam yemeği yemeden gitmelerine izin veremezdik. Onları zamanında yakaladığım için şanslıyım."

Buz gibi. Ben işte. Buz gibi soğuk.

"Eğer Muhafız Yüzbaşı tarafından içeri alınan iki adamdan bahsediyorsanız, onların başka birini aradıklarını ve kayıp arkadaşlarını aramaya devam etmeleri için gönderildiklerini öğrenince hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Hally'nin burun delikleri alevleniyor ve öne doğru bir adım atarak mesafeyi daraltıyor. Bir prens için bile fazla yakın. Herkes sosyal ilişkileri bilir.

Edep, kraliçeye geniş bir alan bırakmamızı söyler.

"Durum ne olsun," devam ediyor, "akşam yemeği davetini memnuniyetle kabul ettiler."

Lanet olsun onlara.

Hally, "Eğer arkadaşları burada bizim mahkememizdeyse," diye ekliyor, "bunu yakında öğreneceğiz."

Bununla birlikte, arkasını dönüp uzaklaşıyor, deri çizmelerinin topukları mermer zeminde gürültüyle şaklıyor.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ROC

BİR HİZMETÇİ TARAFINDAN ARKA MERDİVENLERE KADAR EŞLİK EDİLDİKTEN SONRA İki bağlantılı odaya. Akşam yemeğinin saat tam altıda olduğu ve daha uygun kıyafetler için saat ikide saray terzisini görmemiz gerektiği söylendi.

Her zaman şımartılma havasındayım.

Hizmetçi gittiğinde ve ben yalnız kaldığımda, odanın çevresini dolaşıp ayrıntıları inceliyorum.

Taş bir ocak ve büyük bir şömineyle iyi bir şekilde döşenmiştir. Cadılar ve Everland'ın birçok kralından biri arasındaki bir ortaçağ savaşını tasvir eden, yıldızlı çerçeveli yağlı boya bir tablo yukarıda asılıdır.

Ocağın yanında bir çalışma masası, ardından da kalenin iç avlusuna bakan bir pencere duvarının yanında duran iki kırmızı kadife berjer koltuk yer alıyor.

Yatak, şu anda Kaptan'la paylaştığım duvara dayalı ve tam karşısında da tuvalete açılan bir kapı var.

Kapının arkasına sıkışmış, brendi ve romla dolu bir bar arabası buluyorum. Oraya doğru ilerleyip kendime bir shot dolduruyorum.

Elimde bardak, kanepeye gidip içine uzanıyorum ve bir sigara yakıyorum.

Kadife, yanan tütün ve sıcak konyaktan daha rahatlatıcı bir şey var mı?

Sanmıyorum.

Benim odamı Kaptan'inkine bağlayan kapı diğer taraftan tıkırdıyor ama kilit sağlam duruyor.

"Canavar!" diye bağırır Kaptan. "Kapıyı aç."

Bardağımdan bir yudum alıyorum.
Kapı kolu ileri geri dönüyor. "Roc!"
Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sandalyenin kavisli kenarlarından birine .
Güneş şimdi pencerelerden içeri giriyor ve kadifeyi ısıtıyor.
Kaptan hoşnutsuz bir iç geçirdi ve sonra ayak sesleri kapıdan koridora doğru ilerledi ve sonra odama daldı.
"Neden kapının kilidini açmadın?"
Gözlerimi açtım.
Geri adım atıyor.
Annem ana rahminden yeşim taşı kadar parlak gözlerle çıktığımı söylerdi.
Babam bana şöyle derdi: "Ona her baktığında, kötülüklerden korunmak için kendini X ile işaretlerdi."
Övünüyordu tabii ki. Ama on yaşındaki ben böyle düşünmüyordum.
o.
On yaşındaki ben, annesinin kendini yüksekten atmasının nedeninin Uçurumun nedeni, büyük oğlunun bakışları altında var olmaya dayanamamasıydı.
Dikkatimin hem bir yem hem de bir silah olduğunu biliyorum. Onu sorumlu bir şekilde kullanmaya çalışıyorum ama bazen unutuyorum.
Kaptan dudaklarını yalar. Kendini kontrol altına alır ve öfkesine döner çünkü öfkelenmek her zaman telaşlanmaktan daha kolaydır.
"Canavar," diyor sanki lanetlenmiş bir kelimemiş gibi.
"Neden kapıyı açmadım?" Ben de ona tekrarlardım. "Çünkü canım ."
Homurdanıyor ve kara kaşları gözlerinin üzerinde bir V oluşturuyor.
Kaptan insanlara emir vermeye alışkın ve sanırım emir almaktansa taş yemeyi tercih etmem onu şımarık yapıyor.
Ve şımarık bir Kaptan bana hissetmemeyi tercih ettiğim duygular hissettiriyor. Onu yatağa fırlatıp yüzündeki hayal kırıklığını uçurma isteği gibi.
Kinaye yapıyordum.
Ama ben zaten onun elini tuttum. Daha ne kadarını yutabilirim? Ve bu konuda, Wendy'nin ne kadarını alabilirim?
Tüm hayatım boyunca ilk kez içime şüphe tohumları ekildi. Bundan hoşlanmıyorum.
Sigaradan bir nefes çekiyorum ve dumanın gözlerimin üzerinde bir perde oluşturmasına izin veriyorum.

Kaptan devam ediyor, benim tembelliğim ve bunun benim felaketim olacağı hakkında mırıldanıyor. Konuşurken eliyle ve kancasıyla işaretler yapıyor, sivri ucunu bana doğrultuyor.

Birkaç dakika sonra "Beni dinliyor musun ki?" dedi. "Pardon, ne dedin?"

İç çekerek bara gider ve kendine bir içki doldurup bir dikişte geri yuvarlar.

Adem elmasının boğazında sallanışını izliyorum ve göğsümde bir ateş tutuşuyor.

Bardağı yere bırakıyor ve kancasının kıvrımıyla kapıyı kapatıyor. Bana döndüğünde sesini alçalttı. "Burada her ne yapıyorsak, kötü bir fikir gibi görünüyor. Doğru olmayan bir şeyler var."

Bu konuda haklı.

Sevgilimiz Wendy'de bir şeyler değişti. O farklı ama nasıl olduğunu henüz tam olarak anlayamıyorum.

"Planınız nedir?" diye sorar Kaptan.

"Plan mı? Beni çok büyük görüyorsun. Plan falan yok."

Bana onu çok rahatsız etmişim gibi bir bakış attı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Zorunda mıyım?"

pufluyor.

Bir fırt daha çekip nefes veriyorum.

"Neden endişeli görünmüyorsun?" diye sorar. "Endişelenmek rahibeler ve tavşanlar içindir."

"Ne... *ne oluyor* be!" Kollarını kaldırıyor ve sonra dramatik bir şekilde yanlarına indiriyor. "Sen imkânsızsın."

"Sanırım kusursuz demek istedin." "Hayır, kastetmedim!"

"Belki de aşılmaz? Hayır, bu da doğru değil. Ben kesinlikle *nüfuz edilebilirim*." Ona sırtıyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, kancası dışarı çıkıyor ve uzun ve derin bir nefes alıyor.

İşi çok kolaylaştırıyor.

Sigaradan bir nefes daha çekiyorum ve dumanı ciğerlerimde tutuyorum.

"Bir sorun var," diyor tekrar, daha alçak sesle, daha aralıksız.

Amaçlı bir nefes veriyorum ve duman bir güneş ışığı huzmesiyle bulutlanıyor. "Biliyorum," diyorum ona ve omuzları rahatlayarak düşüyor.

Sigarayı yakındaki bir kül tablasında söndürdükten sonra kalkıp onunla halının üzerinde buluşuyorum. "Wendy korkuyordu ve bu bizden değildi."

Kaptan kaşlarını çatar. "Nereden biliyorsun?"

"Bunu ilk olarak kalp atışlarında, ikinci olarak da sesindeki titremede duyabiliyordum."

Kaşları . "Tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hem de çok. Ve bahse girerim bunun Veliaht Prens ile bir ilgisi vardır."

Yüzbaşı başını sallar ve adım adım uzaklaşır, kollarını arkada kavuşturmuştur. "Prens onun oğlu değil mi?"

"Hayır, ama bu birçok soruyu akla getiriyor. Wendy ne zamandır kraliçe? Üvey annesine karşı kin besliyor mu? Ve en önemlisi, kral hangi cehennemde?"

"Wendy'nin kocası demek istiyorsun." "Evet, o salak."

Bana bakıyor ve ikimizin de düşündüğü şeyi söylüyor. "Sence bu evliliği seçme şansı var mıydı?"

"Krallar söz konusu olduğunda bir kadının ne zaman seçme şansı olur ki?" Kaptan dişlerini gıcırdatır.

Onunla aynı öfkeyi paylaşıyorum ama ben kendiminkini daha iyi saklıyorum. Kartlarımı göstermenin bir anlamı yok. *Henüz göstermedim.*

Öfke, gerektiği zaman, önemli bir an geldiğinde yüzünü gösterecektir.

"Ne ? Bu iş düşündüğümünden çok daha karmaşık." Aşağıdaki avluya bakan pencerelere doğru yürüyorum. Bazı kaleler avlularını sadece işlev ve pratiklik için kullanır. Hayvancılık, su rezervleri ve ürün depolama. Everland'inki gösteriş için. Bakımlı bahçeler ve ortada dev bir taş çeşme. Buradan, kesilmiş şimşir çitlerin girdaplardan oluşan karmaşık bir tasarım oluşturacak şekilde dikildiğini görmek daha kolay

ve kemerler.

Etrafta insanlar dolaşıyor, süslü elbiseler giymiş kadınlar dantel şemsiyeler taşıyor ve keten paltolar giymiş erkekler yürürken sigara içiyor.

Bunların hepsi yeterince normal, ancak altta yatan bir konu var
Burada *bir şey* var.

"Bu akşam yemeğe katılacağız," diyorum ona. "Ve sonra daha fazlasını öğreneceğiz."

"Peki ya bir tuzağa doğru yürüyorsak?"

Arkamı döndüm ve ona gülümsedim. "Oh Kaptan. Timsahları yakalamamanın çok zor olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydınız."

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

WENDY

KRALIN YATAK ODASI KAFUR VE DONYAĞI MUMLARI KOKUYOR.

Perdelerin kapalı olması odayı bunaltıcı derecede ağır ve karanlık hissettiriyor.

Yanında iki hemşire var. Beni selamlıyorlar ve diğer tek kapıdan çıkıyorlar, büyük bir duvar halısının arkasına gizlenmiş olan ve doğrudan şifacının odasına açılan kapıdan.

İki ay önce komaya girdiğinden beri Kral Hald sürekli gözetim altında tutuluyor.

Yatağına gidip hemşirelerden birinin bıraktığı tahta tabureye oturuyorum. Komodinin üzerinde, bronz kabında duran bir mum, hareketlerimle birlikte titriyor, alevi yana doğru gidiyor.

Dans eden ışık, ölmekte olan Everland kralının üzerine ürkütücü gölgeler düşürüyor.

Başı kuş tüyü yastığına gömülmüş, kalın brokar battaniye boynuna kadar çekilmiş. Ağzı açık ve aldığı her nefes göğsünü içeri çekiyor, sonra da çıkışta ciğerlerini tıkırdatıyor.

"Ne zaman uyanacaksın?" Fısıldıyorum. "Ağa yakalanmış bir sinek gibiyim ve yardım edemem ama ağın örülmesine senin yardım ettiğini hissediyorum." Gülüyorum ama umutsuzluk dolu. "Belki de bu çok sert oldu. Neye imza attığımı biliyordum. Sadece *bunu* asla öngöremezdim."

Uzanıp battaniyenin altından ince kolunu kavıyorum. "Lütfen, Hald. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Alev tekrar titriyor.

Göz ucuyla, kapı açılırken goblenin kalktığını görüyorum.
Taş zeminde ayak sesleri duyuluyor.

Hally, mumun saçtığı ışığa doğru gelir.

Babasına çok benziyor - kalın sarı saçları, keskin çenesi, ince Everland burnu ve koyu, koyu kahverengi gözleriyle hafif yakışıklı.

Babasıyla evlendiğimde Hally ve ben aynı yaştaydık. Babası bizim iki katımız yaştaydı ve kronik bir hastalığı vardı.

Ama sonra Hald iyileşti ve yaşlanmayı durdurdu.

İşte o zaman fısıltılar başladı. Kralın Fae'lerle bir anlaşma yaptığı. Ya da belki bir peri çeşmesinden içmiştir. Ya da en kötüsü, bir cadıyla, *yani benimle* evlendi.

Hald, kendisinin tanrılar tarafından işaretlendiğini ilan ederek söylentileri çabucak bastırdı. Kim bir krala yalancı diyecek kadar cesur olabilirdi ki?

Dedikodular sustuğunda güvende olduğumuzu düşündüm, her ne kadar Hally beni hâlâ bir dolandırıcı ya da cadı olarak gördüğünü açıkça belli etse de.

Onun fikrinin önemli olduğunu düşünmüyordum çünkü babasından çok önce ölmüş olacaktı.

Daha iyi bilmeliydim. Hally çok becerikli, çok hırslı. Babası yaşlanmayacaksa, o da yaşlanmayacaktı.

Bunu nasıl başardığı hakkında en ufak bir yok.

Şüphelerim var. Sadece somut bir kanıt yok.

"Majesteleri," diyor ve beni hafifçe selamlıyor.

"Ekselansları," diyorum ben de karşılığında.

Hally yatağın ayak ucuna gider ve kalın direğe yaslanarak bacaklarını bileklerinden çaprazlar. "Kulak misafiri olmak istememiştin," diyor.

"Eminim."

"Babama uyanması için yalvardığınızı duydum, ne yapacağınızı bilmediğinizi söylediniz. Ama sevgili üvey anneciğim. Ben senin için buradayım. Bu ülkeyi bir kadın olarak yönetmenin zor olduğunu biliyorum. Bu, asla daha kırılgan bir cinsiyet için tasarlanmamış bir iş."

Gözlerimi deviriyorum.

"Geri çekilin ve eş naiplik rolünü benim üstlenmeme izin verin, siz de boş zamanlarınıza dönebilirsiniz."

Bu pisliğin yüz­süz­lüğü.

Hald'ı bırakıp ayağa kalkıyorum, omuzlarım ve sırtım dik. "Eğer bu rol asla bir kadın için tasarlanmadıysa, o zaman baban neden kraliyet

Kod mu? Onun ölmesi durumunda neden beni tahtın varisi yaptı..."

Yutkunuyorum. "Etkisiz hale gelmesi mi yoksa ayrılması mı?"

Bu, *bu* içine hapsoldüğüm ağ.

Hally yaşlanmayı bıraktığında, Hald onu *veremlere* kur yapmakla suçladı ve *veraset* sırasını değiştirerek tahtı bana verdi.

Sonsuza kadar buralarda olacağını ve evet demenin bir önemi olmayacağını düşündüm. Karşılaştığı tehlike ya da ihanet ne olursa olsun ona yardım edebileceğimi düşündüm.

Yanılmışım.

Şimdi, sadece Hald komada değil, aynı zamanda mahkemedeki herkes sanki buna bir şekilde ben sebep olmuşum gibi bana bakıyor, çünkü en çok kazanacak olan benim.

Ama bunu ben yapmadım.

Asla yönetmek istemedim. Ülkedeki en yüksek koltuğun kocamda yarattığı stresi gördüm.

Bu pozisyonu istemek için aptal olmak gerekir.

Hally'nin istediğini yapabiliyordum - pozisyonumu reddedebilir ve dizginleri ona devredebiliyordum. Ama Hald'a bir söz verdim.

Ayrıca Hally'nin yönetimde olmasının ülkenin iyiliği için olduğundan da tam olarak emin değilim.

Neden bir vicdanım olmak zorunda?

Everland beni hiç sevmedi. Öyleyse neden ona karşı bir sorumluluk hissediyorum?

Bir nefes daha almak için çırpınan Hald'a bakıyorum.

Belki de bir şekilde ona karşı sorumluluğum var.

O iyi bir adam. Karısı olma şeklime rağmen, bana her zaman saygı ve nezaketle davrandı.

James ya da Roc için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Aslında, Hald ve ben evliliğimizi hiç çünkü Hald onun hakkında böyle hissetmediğimi biliyordu ve bir ya da daha fazla metres tuttuğunda diğer tarafa bakmaktan çok mutluydum.

"Cevap basit," diyor Hally sonunda. "Peki neymiş o?"

"Babamın akli başında değildi."

Homurdanıyorum.

"Ya öyle, ya da onun aklını karıştırdın."

"Asla yapmam, yani kanıtınız yok."

"Bu sadece bir zaman meselesi, *Wendy*." Adımı bir lanetmiş gibi ısırarak söylüyor ve ben yaklaşan örümceği hissediyorum.

Kapıya doğru döndüm. "Sizi babanızla geçireceğiniz özel zamanınızla baş başa bırakayım.

İyi günler, Majesteleri."

"Bu geceki özel konuklarımızı tanımak için sabırsızlanıyorum. Eminim eski dostları Wendy Darling hakkında söyleyecek çok şeyleri olacaktır."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

WENDY

ASHA HER GÜN GÜN ORTASINDAN SONRA KRALIYET ANTRENMAN SAHASINA GIDER. Böylece ihtiyacım olduğunda onu bulmak kolay olacak. Halkanın ortasında, kılıç çalışması için alıştırma mankenlerinden birini kullanıyor. Hızının kraliyet ordusunda eşi benzeri yok ve onu çitten izlediğim birkaç dakika içinde tahtaya birkaç yeni çentik attı.

"Ortak ister misin?" Ona sordum.

Kılıcını kınına sokar ve yanına gelir. "Dikkatin dağınıkken kılıç kullanmak asla iyi değildir."

Kapının demir mandalını açıp ringe giriyorum.

Kraliyet antrenman sahası kalenin arkasında ancak perde duvarının içinde yer almaktadır. Uzun bir çit sırası ile Kızıl Dev olarak bilinen dev Harikalar Diyarı meşesi arasına sıkışmıştır. Sadece ordudan yüksek rütbeli askerlerin veya kraliyet ailesinden doğrudan izin alanların daha özel avluyu kullanmasına izin verilir.

"Kılıç çalışacaksın o zaman?" Asha'ya soruyorum ve o da sonunda başıyla onaylıyor.

Dolaptan bir tane seçiyorum ve Asha'nın bana öğrettiği şekilde döndürerek kaslarımı ve kas hafızamı ısıtıyorum.

Gün ortası için hava oldukça ve kasvetli. Etrafta başka kimse yok ve kaleden o kadar uzaktayız ki bir pencereden bizi fark etmek zor olacak.

Erteleme için minnettarım.

Dövüş pantolonumu ve dar tuniğimi giydim. O lanet elbiseden kurtulmak iyi hissettiriyor. Bir kraliçe için geleneksel kıyafetleri hiç sevmedim. Bir erkek gibi giyinmeyi tercih ederdim ama Everland gelenekleri bunu hoş karşılamıyor.

"Hazır mısınız, Majesteleri?" Asha boynunu uzatarak ve omuzlarını yuvarlayarak soruyor.

"Ben hazırım."

Bir zamanlar kendimin zayıf olduğuna inanırdım. Kule'deki o hapisane hücresinde oturup birinin beni kurtarmasını dilediğimde, kaçmamın tek yolunun bu olduğunu düşündüm.

Asha ile antrenman yapmak bana daha fazla güven verdi. Kendi yetersizliklerimle ilgili korkularımı ona itiraf ettiğimde, bana "Bir erkeğin taşaklarına nasıl düzgün bir şekilde diz çökeceğini bilirsen, asla silahsız kalmazsın" dedi. Ve bunca yıl sonra bile bunu unutmadım.

Dövüş pozisyonumu alıyorum ve Asha beni çevreliyor. Dövüş başlıyor.

Ona ayak uydurmak benim için her zaman imkansız olmuştur. Hareketleri akıcı ama hesaplı. Elinde kılıçla büyümüş bir kadının pratik hareketleri.

Onu buraya getiren şeyin acı ve umutsuzluk olduğundan şüphelensem de çoğu gün Asha'yı kısıkanıyorum.

Ailesinden ya da Winterland Dağları'ndaki hayatından hiç bahsetmiyor ve ben kim oluyorum da baskı yapıyorum? Geçmişimle ilgili onun bile bilmediği sırlar var.

Sanırım bu yüzden birbirimize bu kadar güveniyoruz - hak etmediğimiz sırlar için burnumuzu sokacak kişiler değiliz.

Asha'nın alıştırma bıçağının düz kısmı omzuma çarpıyor ve acı içinde tıslıyorum, dikkatimin dağılmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Asha geri çekiliyor çünkü ben kraliçeyim ve yalvarsam bile bana asla tüm gücünü vermeyecek.

Haftalar ve aylar boyunca bana ezberlettiği ayak hareketlerini kullanarak kaburgalarına bir yumruk indiriyorum, sonra da kalçasının arkasına doğru bir kesme hareketiyle nişan alıyorum. Yine de beni yakalayıp darbeyi engelliyor ve tahta kılıçlarımız gürültülü bir çatırtı çıkarıyor.

"Hâlâ dikkatin dağınık," diyor bana, hiç de soluksuz değil.

"Değilim," diyorum ve bıçağı başımın üzerinde döndürüp çapraz bir şekilde kesiyorum. Engel oluyor. Ayrıldık ve dans ederek geri döndük.

Bir başkası.

Ona dikkatimin dağılmadığını kanıtlamaya kararlıyım ve sola doğru bir çalım atıp kılıcımın ucuyla sağa doğru geri çekiliyorum.

Ama Asha'nın kendi planları var ve benim korumam altına giriyor.

Hareketlerin çarpışması, benim kılıcımın onun parmak eklemlerine, onun kılıcının kabzasının da bana gözümün hemen altına çarpmasıyla sonuçlanıyor.

Darbe boynumdan aşağı bir şok dalgası gönderiyor ve Asha elini göğsüne bastırırken geriye doğru sendeliyorum.

"Sen iyi misin?" Yanağım hâlâ sızlıyorken ona soruyorum. "Elbette iyiyim."

Kılıcımı toprağa bıraktım. "Bir bakayım."

"Wendy," diyor sadece Asha'nın yapabileceği bir uyarı tonuyla.

"Bırak da göreyim."

İç çekerek kolunu önüne uzatır.

Parmak eklemlerinde büyükçe bir çürük oluşmuş ve ortası çatlamış gibi iki kat şişmiş.

"Çok özür dilerim."

"Aptal olma," dedi. "Kavga ediyorduk. Zarar görmeden kaçmış sayılmazsınız."

İçgüdüsel olarak kendi elimi gözüme götürüyorum ve parmak uçlarım hassas bir ete değince irkiliyorum.

"İyi olacağım."

"Bu kara bir göz. İnsanlar konuşacak."

Ona bir saat içinde iyileşeceğini hatırlatma zahmetine girmiyorum.

Gerçeğin ortaya çıkmasından korktuğumuz için açıkça konuşmadığımız sırlardan biri daha.

Elini sol elime alıyorum, sonra sağ elimle parmak eklemlerini kapatıyorum.

Artık bunu düşünmeme bile gerek yok - gücüm kolayca geliyor. Hava

vetiver, ıslak yosun ve taze kesilmiş çiçek kokusuna bürünüyor.

Her iki avucumdan da ısı yayılıyor ve Asha memnun bir iç çekiyor.

Onu bıraktığımda çürük gitmiş, parmak eklemi artık şişmemişti. "Teşekkür ederim," diyor ve o noktayı ovuyor.

Beni tahta çıkaran bu gizli, gizemli güçtü. Ancak vatana ihanetten asılıp ölmeyi reddedene kadar ben bile bunun farkına varmamıştım.

Nihayetinde bu güç hayatımı bir değil iki kez kurtardı. İlk seferinde bir ucundan. İkincisinde Kral Hald benimle bir anlaşma yaptığında

-Onu iyileştirir, karısı olur, gücümü ona ve sadece ona adardım ve o da beni kraliçe yapardı.

Kendimi hiç güvende hissetmemiştim. Çocukken bile. Peter Pan'ın benim için geleceğini hep biliyordum. Onun hayaleti bir gece beni evimden koparana kadar peşimi bırakmadı.

Hald bana hiç bilmediğim bir şey vermişti: emniyet ve güvenlik. Ben de kabul ettim ve ona on yıllar boyunca gücümü ödünç verdim.

Ta ki bir gün gücüm artık onun üzerinde işe yaramayana kadar.

Ve bir barajın yıkılması gibi, hastalığı ve yaşı akıp gitti. Günler içinde yatalak oldu, haftalar içinde komaya girdi. "Neden sende işe yarıyor da onda yaramıyor anlamıyorum," dedim.

Asha alıştırmaya bıçağını eline alır. "Pratik bir köyden geldiğimi biliyorsun. Onlar büyüğü değil eylemi benimsemişlerdir. Yani bundan ne çıkarırsan çıkar: Tahmin etmem gerekirse, seni engelleyen bir şey var."

Evet ama ne? Kendi kendimi sabote mi ediyorum?

İçten içe, söylentilerin doğru olabileceğinden korkuyorum. Belki de ben karanlık bir cadıyım, belki de içimde çürümüş bir şeyler var.

Belki de gelen her şeyi hak ediyordumdur.

Ve eğer geleceğim sadece ölüm ve yıkım vaat ediyorsa, James ve Roc'u uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım ki onlar da benim hayatım haline gelen bu karmaşanın içine sürüklenmesinler.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KANCA

ÖĞLEDEN SONRA UYUKLADIKTAN SONRA, BİYİKLİ BİR ADAM TARAFINDAN YATAKTAN
KALDIRILDIM.

hizmetçi kapımı çalıyor. Saray kıyafetleri giymiş ve bana saray terzisine gitmem gerektiğini söylüyor. Koridora çıktığımda Roc'u hiçbir yerde bulamıyorum ve hizmetkâra bize ne zaman katılacağını sorduğumda Timsah'ın randevusunun daha sonra olduğunu söylüyor.

Bunun beni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermemeye çalışıyorum, ama bir şekilde uğratıyor.

Hizmetçi beni bir dizi koridordan geçirdikten sonra ana merdivenden aşağıya, asma kata indiriyor. Oradan kalenin karşı kanadına geçiyoruz ve sonunda beni terzinin kemerli kapısına bırakıyor.

Bir selam ve veda ile hizmetçi gider.

Kapı hafif aralıktı, ben de ittim ve içeri baktım. "Alo?"

Kabul odasında hepsi ipek ve şifon elbiseleri tutan birkaç ahşap elbise formu var.

"Alo?" Tekrar sesleniyorum ve odanın arka tarafındaki ikinci bir kapı aralığında bir adam beliriyor. Kol manşetlerinin etrafı dantellerle süslenmiş beyaz bir gömleğin üzerine altın brokar bir yelek giymiş. Yüzünde sanki tanrısı onu yaratmış da sonra yanaklarını birbirine bastırmış gibi sıkışık bir ifade var.

"Seni ilk seferinde duydum!" diyor.

"Özür dilerim." Ona bir selam verdim. "Burada kimsenin olup olmadığından emin değildim." Adam yanıma geldi, bakışları hemen bedenimi değerlendirdi.

"Hmm." Gözleri kısılıyor ve derin düşüncelere dalmış gibi bir elini çenesine götürüyor. Tırnakları kısa kesilmiş, parmak uçları nasırlaşmış, muhtemelen saatlerce elle dikiş dikmekten.

"Dar omuzlar. Geniş göğüs." Dilini şaklatıyor. "Orantılı değilsin."

"Peki buna kim karar veriyor?"

Başını eğip bana bakıyor. "Peki o zaman." Elinde bir mezura beliriyor ve bir çırpıda çözüyor. "Kollar yukarı."

Söylediği gibi yapıyorum ve göğsümü ölçüyor.

"Ben bir sihirbaz değilim, bilirsiniz. Hiç yoktan bir takım elbise çıkaramam, bu yüzden kraliyet dolabından bir şeyler tedarik etmek zorundayım. Bir provada oranlar her şey demektir, değil mi?"

"Şey, emin değilim-"

"Öyle!" Önce belimi ölçüyor, sonra kalçalarımı. "Inseam kaç?"

"Otuz iki."

"Hmm," diyor tekrar ve sonra geri adım atıyor. "Seni derin bir kış olarak görürdüm."

"Bir *ne*?"

Kendi kendine mırıldanıyor ve sonra ilk görüldüğü kapıdan kayboluyor.

Onu takip ediyorum, eşiğin hemen üzerinde duruyorum.

Kabul odasından bu iç dolabın büyüklüğünü anlamak zor.

Bir istiridye kabuğunu açıp içinde okyanusun enginliğini bulmak gibi.

Dolap, Varolmayan Ülke'deki balo salonumun iki katı büyüklüğünde. Sıra sıra giysi rafları, sonra şifonyerler, sonra raflar, sonra daha fazla raf var. Takım elbiseler, elbiseler, paltolar ve tunikler göz alabildiğine uzanıyor.

Adam birkaç askıyı çeviriyor.

"Derin kış," diyor, lacivert bir takım elbise çıkarıp sonra vazgeçiyor. "Bu senin renk paletin. Derin kış renklerine sadık kalırsanız her zaman çarpıcı görünürsünüz."

"Bu neyi gerektiriyor?"

"Önce şu altını bırak." Elini bana doğru salladı.

Aşağı bakıyorum. Ceketimin altın düğmeleri ve manşetlerinin etrafında altın süslemeler var. Kemer tokam da altın.

"Altını severim."

"Beğenebilirsin. Sadece giyme." Başka bir kıyafet çıkardı. "Gümüş sana daha çok yakışacak. Güven bana." Bana seçimini gösteriyor. Yakası ve gümüş apoletleri boyunca askeri esintili gümüş işlemeleri olan koyu kömür rengi bir frak. Onu kömür rengi bir pantolon ve dizlerimin hemen altında duran deri botlarla eşleştiriyor.

"Soyunma odası şurada." İki giysi rafının arasına sıkışmış başka bir kapıyı başıyla işaret ediyor. "Deneyin ve sonra dışarı çıkın."

İçeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım ve giysileri duvara vidalanmış birkaç kancaya astım.

Köşede, kendi yaldızlı sehpasının üzerine yerleştirilmiş bir boy aynası var. Yansımam bana bakıyor. Altın

rengi gerçekten benim
rengim değil mi?

Dönüp kendimi değerlendiriyorum. Onu göremiyorum.

Ama normal kıyafetlerimi çıkarıp askeri frakı giydiğimde, bu hemen anlaşılıyor. Terzi haklıydı.

Gümüş çok daha iyi görünüyor ve içinde bir parça koyu mavi olan kömür rengi tenimle güzel bir kontrast oluşturuyor.

Aklıma gelen ilk aptalca düşünce şu oldu: *O lanet olası canavar bu takım elbisenin vücudumdaki kesimine kesinlikle hayran kalacak.*

Sonra bu düşünceyi geri çeker ve olabildiğince aşağı iterim.

Git.

Biz ölümcül düşmanlarız. Bana en iyi oral sekslerden birini yapmış olsa bile

Şimdiye kadar sahip olduğum. Belki daha fazla. Hâlâ bir numara gibi geliyor. İkimizin de bir daha asla tadamayacağımı bildiği bir uyuşturucuyu bana tattıran bir uyuşturucu satıcısı gibi.

Roc beni uyardı, değil mi?

Bir asla eskisi gibi olmayacaksınız.

Botları giyip dışarı çıkıyorum. "Hazırım," diye sesleniyorum ve terzi iki takım elbise rafının arasından kafasını çıkarıyor.

"Ahhh, evet! Çok daha iyi." Sağlam bir fırçayla tiftik ve iplik kalıntılarını temizledikten sonra apoletlerden sarkan gümüş püskülleri düzeltiyor.

"Harika," diye karar verdi.

"Teşekkür ederim,"
diyorum.

"Şimdi sizinle kuaföre gidiyoruz."

"Şimdi mi?"

"Evet. Daha iyi bir zaman var mı?" Beni kabul odasına itiyor, sonra tekrar koridora çıkarıyor, olmadığını kanıtlıyor ve aynı zamanda

zaten bir cevap beklemiyordum. Asıl refakatçim, bıyıklı uşak, zaten beni bekliyordu.

Beni önce bir koridora, sonra bir diğerine götürüyor ve hızla bir tarafı öğleden sonranın parlak ışığını içeri alan uzun pencerelerle kaplı bir odaya giriyorum.

Pelüş deri bir koltuğa yatırılıyorum ve anlamadığım bir dilde konuşan bir adam ve kadın üzerime çullanıyor. Saçlarım fırçalanıyor, sonra taranıyor, ardından nane ve limon otu kokan kalın bir macunla karıştırılıyor. Adam beni tertemiz tıraş ediyor, kadın ise parmaklarının yumuşak dokunuşuyla uçuşan saçlarımı düzeltiyor.

İşlerini bitirdiklerinde, başlarını sallayarak ve gülümseyerek benim üzerimden birbirleriyle sohbet ediyorlar.

"Yakışıklı," diyor adam.

"Ateşli," diyor kadın.

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar, çünkü *kraliçe* Wendy Darling ile akşam yemeği yiyeceksem, gerçekten en iyi şekilde görünmem gerektiğini düşünüyorum.

Kuaförden ayrıldıktan sonra, bıyıklı hizmetçi beni insanların akşam yemeği için gelmeye başladığı asma kata geri götürüyor.

Büyük merdivene geldiğimde, hizmetçi selam veriyor, aşağı inmemi işaret ediyor ve sonra beni bırakıyor.

Büyük fuayede bir kalabalık var ve merdivenlerden iner inmez dikkatlerini çekiyorum.

Wendy'yi de Roc'u da görmüyorum. Hizmetçi şu anda ona terziye kadar eşlik ediyor olabilir. Ama tanıdık yüzler olmayınca kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalıyorum.

Ama uzun süre yalnız kalmadım.

Mermer zemine çarptığımda Veliht Prens yanımda beliriyor. Arkasında sonradan düşünülmüş gibi bir kadın var.

"Kaptan James Hook," diyor prens.

"Ekselansları." Ona gereken selamı veriyorum.

"Güzel temizlenmişsin." Çizmenden çeneme kadar beni süzüyor. "Saray terzimiz ve kuaförümüz gerçekten eşsiz. Sanırım sizin vahşi Varolmayan Ülke'nizde böyle bir şey yoktur."

Elbette haklı, ancak seçtiği kelimelerde küçümseme seziyorum.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Everland kraliyet ailesiyle akşam yemeği için hazırlanmamıştım."

"Elbette. Bizim için zevktir."

Arkasındaki kadın kısmen taştan aslan heykelinin gölgesinde ve prensin omzunun yükselişinde gizlenmiştir.

Evli mi? Kur yapıyor mu? Sevişiyor mu?

Arkadaşını fark ettiğimi anladığında, aniden bir arkadaşı olduğunu hatırlar gibi oldu. "Doğru ya. Sizi nişanlımla tanıştırmama izin verin. Leydi Mareth Shade."

Ona elini uzatıyor ve solgun parmakları avucunun içine kayıyor. Onu kendine çeker ve ışığa doğru götürür.

Ve kızın güzel yüzü hemen kafamı karıştırdı. Çok tanıdık geliyor.

Burnu ince ve sivri, gözleri büyük ve parlak. Ağzının sol köşesinin hemen üstünde bir ben var. Solgun bir alanda koyu bir yıldız.

"Tanıştık mı?" Ona sordum.

Gözlerini saklayarak yere bakıyor. "Sanmıyorum efendim."

Onu tanımaya çalışarak beynimi zorluyorum.

"Varolmayan Ülke'de hiç vakit geçirdiniz mi? Belki de kuzey limanında?"

Prens güler. "Benim güzel müstakbel gelinim asla böyle vahşi bir diyarı ziyaret etmez."

Bu Kız gülüyor ile onu ve sonra döngüler onu kol aracılığıyla Kendini yine onun yarı arkasında konumlandırırdı.

Ağırbaşlı, masum ve güzeldir. Bir prensle evlenmek üzere olan bir kadından beklenen her şey.

"Özür dilerim." Kıza ve prensle selam veriyorum. "Yanılmış olmalıyım."

Prens kızın elini kendi eliyle kapattı. "Şimdi bize izin verirsiniz.

Sizi akşam yemeği masasında görmek için sabırsızlanıyoruz Kaptan Hook.

Üvey annemle olan geçmişiniz hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum."

Bunu söyleme şekli-üvey anne- beni söylemek istediği şeyin üvey canavar olduğuna inandırıyor. Belli ki aralarında sevgi yok.

Ve bunu nasıl oynayacağımı biliyorum. "Sizi temin ederim ki Ekselansları, konuşulacak pek bir geçmişimiz yok. Birbirimizi uzun zaman önce kısa bir süreliğine tanıdık. Tesadüfen buradan ve onu sormayı düşündüm."

Gülümsüyor ve kızı okşuyor. "Çok iyi."

Başlarını sallayarak benden uzaklaşıyorlar ve yemek salonuna yakın başka bir kalabalığa katılıyorlar.

Ama elimde olmadan kızı izliyorum, onlar sahadakileri selamlarken.

Yanılmadığımından oldukça eminim, ancak onu yerleştirirken hafızam beni yanıltıyor.

Belki Roc onu tanıyordur. Belirsiz yaşında herkesi tanıyor gibi görünüyor ve eğer *onu* tanıyorsam, anlamaya çalışma oyunundan hoşlanacaktır.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

WENDY

NE ZAMAN BENİM EL HİZMETÇİSİ VARDI SORDU BEN NE
ELBISE İ TERCİH EDİLEN İÇİN

Bu akşamki yemek için, cepli olduğu sürece her şeyin işimi göreceğini söyledim.

Ve şimdi, akşam yemeği salonuna giden uzun mutfakta yürürken, sol cebimde sakladığım sıcak selenit taşını ovuyorum. Everland Kulesi Hapishanesi'nde aynı hücreyi paylaştığım bir kadın tarafından bana verilmiş bir hediye idi.

"Endişelerin için," dedi ve avucunu açarak pürüzsüz kristali, her başparmağın girebileceği kadar iyi aşınmış bir çukurla birlikte ortaya çıkardı.

Taşların ve kristallerin iyileştirici güçleri ya da metafizik özellikleri olduğuna dair herhangi bir gerçek var mı bilmiyorum, ama bu beni her zaman endişeden uzaklaştırmaya yardımcı oldu ve bu yüzden o soğuk, nemli hapishane hüccresinde saklandığımdan beri sarıldığım bir araç oldu.

Bazı günler, o yere geri dönme korkusu beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor. Bazı günler o kadar kötü oluyor ki, sinirlerimi yatıştırmak için odamda kalıp borsha çayı yudumlamak zorunda kalıyorum.

Bazı günler gerçekten de kaderimin sonsuza dek birisinin tutsağı olmak olduğuna inanıyorum, bir hücrede ya da bir krallıkta.

Akşam yemeği salonuna girdiğimde oda sessiz ve hareketsiz kalıyor.

Bu normal. Beklenen bir şey. Ama yine de tüylerimi diken diken ediyor. Fark edilmekten hoşlanmıyorum.

Seleniti o kadar sıkı tutuyorum ki çatlamasından korkuyorum.

"Majesteleri, Kraliçe Wendellyn," diye saray müjdecisi.

Wendellyn, Hald'ın, Peter Pan'a bağılılığı olduğu varsayılan eski bir mahkûm değıl de gelini olmama karar verdiğinde bana verdiğı isim.

Pan beni Everland'de terk etmiş olsa da, nedenlerinin bir önemi . Onunla bağlarım vardı. Yani ben de suçluydum.

Hald bana ismim de dahil olmak üzere geçmişime dair her şeyi silmem gerektiğini söyledi.

Ve böylece Wendellyn doğdu.

Hald bana Güney Kışyarı'ndan Kraliçe Annabella'nın uzaktan kuzeni olduğuma dair sahte belgeler verdi, bu da beni bir kralla evlenmeye uygun kılıyordu.

Hally araştırmaya karar verene kadar bu hikaye devam etti. Sonunda köken hikayemi ve doğum adımları ortaya çıkardı. Bunu neden tüm mahkemeye paylaşmadığını anlayamıyorum. Bunu bana karşı kullanacağı bir silah, canı istediğinde patlatmayı planladığı bir bomba olarak sakladığını düşünmekten kendimi alamıyorum.

Gelişimin resmen ilan edilmesiyle birlikte, girişten başlayarak tüm yemek salonunu boydan boya geçen kırmızı halıdan aşağı inerek odanın başındaki kraliyet masasına ulaşıyorum; masanın arkasında benim ve Hald'ın dev bir yağlı boya tablosu tel ve demir bir çiviye asılı duruyor. Bu resim için saatlerce oturduk. Ressamın Hald'ı olduğundan daha genç, belini biraz daha kırpılmış göstermesi, benim burnumu daha keskin darbelerle yapması, gözlerimi acımasızca kılması dikkatimden kaçmadı.

Hald bunun beni eğlendirdiğini söyledi. Endişelerimin aptalca olduğunu hissettirmek gibi bir yeteneğı vardı.

Törene katılan herkes, Everland soyluları ve aristokrasisinden yaklaşık üç yüz kişi, kırmızı halının iki yanında dizilmiş, ben geçerken başlarını eğip reverans yapıyorlar.

Masaya ulaştığımda prens ve nişanlısına başımla selam veriyorum ve ardından uzun kraliyet yemek masasının arkasındaki kraliçe koltuğuna oturuyorum.

Hald'ın sandalyesinin yanımda boş olduğunu görünce ani bir üzüntü hissettim.

Oturduktan sonra müzik yeniden başlar ve salon akşam yemeğı öncesi sohbetlerine geri döner.

Bir hizmetçi bana bir bardak şarap dolduruyor. Hizmetçim tadına bakıyor. Güvenli olduğunu düşünmeden önce gerekli dakikayı bekleriz.

Etkilenmemiş şekilde dik durduğunda, içkiyi alıp yudumluyorum. Hally kadehini kaldırarak, "Bu gece muhteşem görünüyorsunuz Majesteleri," dedi.

"Siz de öyle, Majesteleri. Bu mavi renk gözlerinize çok yakışıyor."

Gülümsüyor. "Nişanlım benim için seçti." "İyi yapmışsınız Leydi Mareth," diyorum ona.

Çenesini eğerek gülümsüyor. Sesi gürültüden zar zor duyuluyor. "Çok teşekkürler, Majesteleri."

Hally Mareth'le nişanlandığını açıkladığında, gerçekten şaka yaptığını düşünmüştüm. Mareth, adını asla hatırlayamadığım önemsiz bir soylunun kızı. Neredeyse hiç güzel değil, bunun bir önemi yok. Ama Hally için daha büyük bir gereklilik olmayacağını düşünmüştüm. Belki de eşleşmenin daha güzeli olmak istiyordur. İlgiyi seviyor. Sanırım gelininin onun spot ışıklarını çalmasını istememesi mantıklı.

"Onur konuklarımızı gördünüz mü?" Hally yemek salonunu tarıyor ve kalbim biraz daha sert atıyor.

"Onları siz davet ettiniz, Majesteleri. Onları takip etmenizi beklerdim."

Hizmetçim elbise tercihim sorduğunda, *balina kemiğinden korse olmasın* diye eklemeliydim. Çünkü şu anda kaburgalara karşı nefes almakta zorlanıyorum. Bu beni sinirli yapıyor.

Ama Hally tavrımdan rahatsız bile bunu belli etmiyor.

"Eminim yakında ortaya çıkarlar," diyor. "Oh bak, şeytanın sözü."

Hally'nin bakışlarını yemek salonunun girişine kadar takip ediyorum ve omuzlarım rahatlayarak düşüyor.

Haberci sesleniyor, "Kaptan James Hook."

James müjdecieye başıyla selam verir, sonra kollarını arkasında kavuşturur ve kendini evinde hisseden bir İngiliz'in tüm zarafetiyle yemek salonuna girer.

İlk gelen o olduğu için rahatladım.

Sanırım James ve ben aynı tür kumaştan kesilmiş olabiliriz. İkimiz de hassas dikişli ve çok özel kullanımları olan ince kumaşlarız. Bizler şekil vermek için değil, örtmek için tasarlanmış kumaşlarız.

James'i anlıyorum.

Roc'u hiç anlamadım.

Birdenbire esen bir yaz fırtınası gibi, doğası öngörülemez, zaman zaman şiddetli ve gözlerinizi yakacak kadar karanlık bir güzelliğe sahip.

James'le başa çıkabilirim. Roc'la başa çıkmak diye bir şey yoktur. Sadece sıkıca tutunabilir ve seni tamamen tüketmemesini umabilirsin.

James gerekli selamlaşmayı yaptıktan sonra koridorun başında beni fark ediyor ve bana bakışında sanki yıllardır ilk kez karayı görmüş gibi bir ifade var.

Kalbim tekrar tekmeliyor.

Midemde kelebekler uçuşuyor.

Bana doğru kararlılıkla ilerliyor.

"Majesteleri." Eğildi. Kollarını hâlâ arkasında kavuşturduğunu ve kancasını gizlediğini fark ediyorum. Beni korkutmaktan mı çekiniyor?

Birlikteyken iki eli de vardı ve tanrılar adına, onları nasıl kullanacağını biliyordu.

James'in dokunuşu her zaman nazik, sıcak ve tutkuluydu.

Buna karşılık Roc'un dokunuşu yaralayıcı ve sahipleniciydi.

Saygın bir kız olsaydım, James'in dokunuşunu tercih ettiğimi söylerdim. Ama değilim.

Seçmeye zorlansaydım, seçemezdim.

İşte tam da bu yüzden yıllar önce kendimi ikisi arasında kalmış buldum. İkisini de farklı nedenlerle, farklı şekillerde istiyordum.

Ben her zaman gül fidanı oldum, hem yumuşak hem de keskin.

Bunca yıl geçmesine rağmen değişmediğimi düşünüyorum.

Roc tarafından dehşete düşürülmek istiyorum. James tarafından tapılmak istiyorum. Hepsini, hepsini ve daha fazlasını istiyorum.

Ve ona asla sahip olamayacağımı bilmek kalbimi yeniden kırıyor.

Gitmeliydiler.

Hayır, *hiç gelmemeliydiler.*

James ve ben birbirimize bakıyoruz. Belli ki kraliyet dolabına gitmiş. Terzi Bittershore'dan başkası tarafından yapılmamış gümüş işlemeli güzel bir frak giymişti.

Bitter yarı Fae, mahkeme bunu kabul etmeyecek olsa da. Sihir bizi iyi göstermediği sürece mahkeme sihirli şeylerden hoşlanmaz.

Gerçekten, iğneyi ondan daha iyi kullanan kimse yok. James de Bitter'ın gözünden ve hünerinden faydalıyor.

Kuyruklu ceket James'e sanki onun için özel olarak dikilmiş gibi uyuyor ve askeri tarz ona hakimiyet ve duruş kazandırıyor.

Bitter'dan sonra kraliyet kuaförü Whitdrey ikizlerine gönderildiğini düşünüyorum, çünkü temiz tıraş olmuş, saçları şekillendirilmiş ve ehlileştirilmiş.

Gösterişli görünüyor ve hem kadın hem de erkek, salonun çoğunun onu aç gözlerle değerlendirdiği gözümünden kaçmıyor.

Ve eğer mahkemenin tüm gözleri üzerimizde olmasaydı, onu bir kenara çeker, sıcaklığına gömülür ve sırlarını dudaklarından .

Neden şimdi burada? Neden Roc'la, can düşmanı ile birlikte? Ve sonra onu uyarırdım.

Bu yerden kaçmalısın, derdim ona. Seni öldürmeden önce.

"Majesteleri," diyor James, "güzelliğiniz güneşle yarışıyor."

Hally yanımda homurdanıyor ve James'in çenesi bu sesle sıkılıyor. "Beni pohpohluyorsun," diye karşılık veriyorum çünkü beklenen bu.

"James," diyor Hally. "Onur konuğumuz olarak sana masamızda bir koltuk verdik. Kralın koltuğunun sağında, onurlu bir pozisyonda bize katılacaksınız."

James önce yanımdaki boş sandalyeye, sonra da daha aşağıdaki iki sandalyeye bakıyor. Sonuncusu Roc için olmalı. Eğer gelmeye karar verirse. Her zamanki gibi modaya uygun bir şekilde geç kaldı. Daha iyi bilmesem, vestiyerin birinde bir hizmetçiyi becerdiğini tahmin ederdim.

Ve bu düşünce midemi . İçimden bir şeyleri kırıp dökmek geliyor.

Benim çatım altında kimseyi becermese iyi olur.

Sakin ol! O sana ait değil. Hiç .

"Elbette onur duyarım," diyor James ve Hald'ın diğer tarafındaki koltuğuna oturmadan önce prence bir selam daha veriyor.

Ama aramızda büyük bir sandalye varken onunla sohbet etmek imkansız.

Buna nasıl çare bulabileceğimi düşünürken sinirlerim geriliyor.

Elbette tüm bunlar bir oyun ve Hally'nin James ve Roc Everland topraklarına ayak basıp Wendy Darling'i sormaya başladığından beri bu oyunu oynadığını biliyorum.

O zaman neden oyunu onunla oynamıyoruz?

Sayfalardan birine el sallıyorum. Eğildi ve emrimi bekledi. "Lütfen kralın sandalyesini kaldırır mısınız?

onur konuklarımızla sohbet etmek ister misiniz?"

Yüzüm Hally'den başka tarafa dönük olmasına rağmen, öfkesini keskin bir kış ayazı gibi hissedebiliyorum.

Bunun tehlikeli bir hareket olduğunu biliyorum.

Ama ona her zaman kurallara göre oynamadığımı hatırlatmak istiyorum.

Sayfa bir an tereddüt ettikten sonra başını sallayarak "Elbette Majesteleri" der. Sonra sandalyeyi masadan çekerek duvara yaslar.

"Gel, James," dedim. "Bana katıl."

James ayağa kalkıyor. Sayfa sandalyesini yanıma çekiyor ve sonra hizmetçilerden biri hem James hem de Roc için masa ayarlarını karıştırıyor.

"İşte," diyorum ve Hally'ye gülümsüyorum. "Bu daha iyi."

Hally'nin alnının ortasından geçen damar derisinde kabarıyor. Leydi Mareth solgun, narin elini onun kalçasına koyar ve güven verici bir şekilde sıkar. Gerginliğinin bir kısmı azalır.

Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim. Ama şu anda buna değer.

James'in bardağı doldu. Hizmetçime parmağımı sallıyorum ve o da içkisini test ediyor.

James bana bakıyor ama ben fark etmemiş gibi yapıyorum. "Sana iyi davranılıyor mu?" Ona soruyorum.

Dudaklarını yalıyor. Onları öptüğümü hatırlıyorum. Ağzının benimkiyle buluşma şeklini, dilinin aç bir şekilde tadıma bakmasını hatırlıyorum.

Çok uzun zamandır ilk kez bacaklarımın arasında bir sıcaklık parlıyor ve bu beni o kadar hazırlıksız yakalıyor ki kızarıyorum.

James, "Mahkemenizin cömertliği sınır tanımıyor," diyor.

Yemek salonunu tarıyorum. İnsanlar yavaş yavaş masalarına doğru ilerliyor.

"Roc nerede?"

James inliyor. "Keşke sana söyleyebilseydim."

Kadehimden yudumluyorum. Yani birbirlerinin geliş gidişlerinden haberdar olacak kadar yakın değiller.

İtiraf etmeliyim ki, onları bir arada görünce kıskançlık hissettim. Sanırım onların yörüngesinde var olan herkesi kıskanıyorum.

Onları diz çökmüş, omuzları birbirine değerken görünce, olmak istediğim yerde olduğu için James'e ve James'te her zaman istediğim şeye sahip olduğu için Roc'a kızmak istedim. Ama tabii ki bu çok saçmaydı.

Birlikte değiller ki.

James'e bir bakış attım. Birden, aralarındaki yakınlığı göstermelik olarak algılamış olabileceğim aklıma geliyor.

Ya aralarında daha fazlası varsa?

Ya tek başıma kalırsam?

Tam da bunu kafamda uydurduğumu, gerçeklerden çok paranoyaya kapıldığımı düşündüğüm anda Roc odaya giriyor ve James daha dik oturuyor, nefes alış veriş i değiş iyor, daha sık ve *heyecanlı*.

Yutkunuyor, Adem elması mükemmel, güzel boğ azına batıyor. Ve midem bulanıyor.

Hayır. *Hayır*.

Kıskançlık yüks eliyor ve beni boğ makla tehdit ediyor.

"*Timsah*," diye sesleniyor haberci.

Kalabalığın üzerine ç öken sessizlik ancak *uğ ultu* olarak tanımlanabilir.

Sanki kralın kendisi yemek salonuna girmiş gibi.

Roc kraliyet ailesinden olmasa da bir ünü var.

Eğer onun cazibesinden etkilenmiyorsanız ya da güzelliğ i sizi mest etmiyorsa, gücünden korkuyorsunuz demektir.

Timsah odaya girdiğ inde tetikte olmamak mümkün değ il.

Artık hepimiz onun tarafından yakalandık ve o da bunu biliyor. Roc'la baş a çı kmak imkansız olsa da, Roc *bizimle* nasıl baş a çıkacağını çok iyi biliyor.

Tüm mükemmel beyaz diş leriyle mahkemeye gülümsüyor, keskin kesici diş leri parlıyor.

Nefesim boğ azımda düğ ümleniyor.

O da Bitter'ı ziyarete gitmişti. Ancak Bitter James'e ş ık bir askeri takım elbise giydirirken, süslü bir şeyin Roc'un güzelliğ ini azaltacağını biliyordu.

Vücudunu doğ ru şekilde saran, süssüz siyah bir takım elbise giyiyor.

Yanımda James iç geçiriyor ve ben de ona bakıyorum.

"Onda en nefret ettiğ im şey hep buydu," diye itiraf ediyor, sesi kısık ve boğ uk.

"Ne?" İkna ediyorum.

"Takım elbise içinde ne kadar güzel görünüyor." Ç enem biraz düş üyor, burnum yanıyor.

Daha fazla kanıta ihtiyacım varsa, iş te burada.

Kaderin bir cilvesi ya da büyüyle, bir zamanların ölümcül düş manları ş imdi birbirlerine düş künler ve ben onlardan men edilmiş durumdayım, sözde bir kraliçe ama yine de bana bir şeyler hissettiren tek iki adamın kırıntılarını arayan bir dilenciyim.

Onları neden terk ettim ki?

Bazı geceler o soğuk ve ıslak zindanda yatarken, karanlıkta sessizce hıçkırır ve kendime neden kaçmayı seçtiğimi sorardım.

Geriye dönüp baktığımda, bunun neden doğru bir karar olduğunu düşündüğümü biliyorum. Roc ve Pan, sırf bana dokunmaya cüret ettiği için elini tuttukları Hook'u çoktan korkutmuşlardı. Ve Hook'la birlikte olmamın tek nedeni, beni Pan'dan kaçırıp hesaplaşmak istemesiydi.

Onların şiddetinin ya da savaşının bir parçası olmak istemedim. Sevmek istedim. Güvende hissetmek istedim.

Sanırım küçük bir parçam, içlerinden birinin beni kovalayarak bağılılıklarını kanıtlayacağını düşündü.

Ne kadar aptal, boş bir kızmışım.

Roc kalabalığın arasından geçerek kraliyet masasına doğru ilerlerken tüm sarayla flört ediyor.

Attığı her adımda, aramızdaki mesafeyi kapattığı her adımda kalbim biraz daha sert atıyor, ta ki kulaklarımda çınlayana kadar.

Hala o aptal, boş kız gibi hissediyorum. Roc'un bir bakışıyla tüm duygularımı kaybettim.

Sonunda bana ulaştığında durdu ve eğildi. "Majesteleri." Tekrar doğrulduğunda, gülümsemesi çarpık ve ahlaksızdı. Bir haydut gülümsemesi.

"Sonunda bize katılman ne güzel,"
diyorum. James yanımda kahkahalara
boğuluyor.

Roc asla tereddüt etmez. "Beni bağışlarsanız, büyük kalenizin güzelliğine kapıldım." Hally'ye başıyla selam verir. "Majesteleri, ailenizin sanat ve mimari konusunda harika bir zevki olduğunu söylemeliyim. Kaleyi tasarlayan Vison mıydı?"

Hally bir cevap arayarak kekeliyor. "Sanırım öyleydi, evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Roc'un bakışları yüksek, kemerli tavana, kavisli kirişlere ve saçaklara elle oyulmuş melek yüzlerine döner. "Onun hoş mizah anlayışına sahip."

Ama Vison değildi. III. Morsoni Maracopa'ydı. Tam anlamıyla köşe taşına kazınmış.

Roc'un dikkati tekrar bana döndüğünde, göz kırptı.

Yani Hally'nin kendi evi hakkında hiçbir şey bilmediğini biliyor. Roc'un sadece kendisinin bildiği bir oyunu oynamasına izin verin.

Beni de bu işin içine çekmiş olması... Tekrar
kızardım ve karnım şişti.

"Masamızda bize katılırsanız," diyor Hally, diğer uçtaki boş koltuğu başıyla işaret ederek. "İlk yemeğimiz yakında çıkacak."

"Harika." Roc yine dişlerini gösteriyor. "Açlıktan ölüyorum."

Hook kendini ayarlıyor, ama bunun can sıkıntısından mı yoksa rahatsızlıktan mı olduğunu anlayamıyorum.

Roc, Hook'un sağ tarafındaki sandalyesine oturur ve oturur oturmaz Hook'a doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldar ve Hook ona kaşlarını çatarak bakar, nefesinin altında küfreder.

Salonun geri kalanı yerlerine yerleşiyor. Orkestranın müziği büyük salonu dolduruyor, lirik notalar girişlerde yankılanıyor.

İlk yemeğimiz olan aromatik kremalı soğan çorbası çıtır patateslerin üzerine dökülerek servis ediliyor.

İştahım yok ama daha fazla dedikoduyu körüklememek için her şeyden biraz yemeye çalışıyorum.

Her nasılsa beş yemeğin hepsini bitirmeyi başardım. Sürekli şarap akışı yardımcı oluyor ve tatlı tabağımız taşındığında, sıcak, vızıltılı ve cesurum.

Grubun melodisi tempo kazanıyor ve salon dans pistini dolduruyor.

Sandalyemi geri itiyorum. Hizmetçim kendimi çözmeme yardım ediyor, elbisemin eteğini düzeltiyordum.

Roc'a doğru ilerliyorum. "Dans ederken bana katıl."

Bu bir soru değil.

Roc ve James bakıştılar ve sonra Roc ayağa kalktı, o baskın haliyle üzerimde yükseldi. Onun yanında kendimi hep küçük hissedirdim ve bu hiç değişmedi.

"Onur duyuyum, Majesteleri." Elimi elinin içine aldı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

WENDY

ROC BENİ DANS PISTINE GÖTÜRÜRKEN TÜM GÖZLER ÜZERİMİZDEYDİ. BEN Bir Everland makarasının ortasında toplanmış dansçı kalabalığının içinde eriyip gitmemiz bekleniyordu, ama piste adımımı atar atmaz grup melodileri değiştiriyor ve kemancı sahneye çıkıyor.

İlk giriş notaları canlı bir valsın notalarıdır.

Yüzümü buruşturmalıyım çünkü Roc, "Sorun nedir Majesteleri?" diye soruyor. Gözlerindeki parıltı zaten bildiğini söylüyor.

"Hatırlarsınız, valsde pek iyi değildim ve korkarım şimdi de daha iyi değilim."

Kolunu belime doluyor, beni sıcaklığına, katı, sağlam kıvrımlarına çekiyor. Bir sonbahar gecesi gibi kokuyor, baş döndürücü bir karanlık ve baharatlı bir sıcaklık gibi.

Göbeğim düşüyor.

"Ben önderlik edeceğim, Majesteleri. Siz takip edeceksiniz." Şimdi emir verme sırası onda.

Ya da belki daha önce kendimi kandırıyordum.

Roc asla emir almaz. O *verir*.

Toplanan dansçılar etrafımızda yerlerini alıyor ve salonun ortasında gevşek bir daire oluşturuyorlar.

Roc elini uzatıyor, ben de elimi onunkine koyuyorum ve sonra müzik etrafımızda dolanıyor ve Roc beni döndürüyor, döndürüyor ve döndürüyor, ta ki sadece danstan değil, onun yakınlığından, kokusundan, ağırlığından başım dönene kadar.

Bir eli sırtımda, diğer eli de beni hareket ettirirken emin bir şekilde kavıyor.

Yetenekli bir dansçıdır. Makara, vals ya da landerwall olması fark etmez. Hepsini biliyor ve hepsinde çok çok iyi.

Roc'un yaptığı her şeyi kendine güvenerek yapıyor.

Kendinden şüphe etmenin ne demek olduğunu bildiğinden emin değilim. Tanrılar bu özgürleştirici olmalı.

Grubun temposu değişir ve hepimiz bir araya gelerek çemberin akıcı hareketini takip ederken ayak hareketlerimizin ritme uyması gerekir.

Roc beni döndürüyor, sonra geri çekiyor ve elbisemin eteği bir düğün çiçeğinin yaprakları gibi açılıyor.

"Neden korkuyorsun?" Sesi müziğin arasına karışıyor, benim Kul

ak. "Ne demek istiyorsun?"

Dansın gerektirdiği gibi beni tekrar döndürüyor, sonra geri çekiyor.

"Bir şeyden korkuyorsun. Bana ne olduğunu söyle."

"Sırlarımı hak etmedin."

Gülümsüyor ve kolu sırtımda daha yukarı kayıyor, böylece beni içine daldırabiliyor.

diğer çiftlerle birlikte.

Beni yukarı kaldırdığında zevkten başım dönüyor ama aynı zamanda tetikteyim.

Yüzünde, sahip olmak bir şey bulmuş ve onu elde edene kadar durmayacakmış gibi bir ifade var.

"Bana sırlarınızı nasıl kazanacağımı söyleyin,

Majesteleri." "Hayır."

"Neden?"

"Beni terk ettin."

"İnandığın şey bu mu?"

Elim sıkıca onunkinin içinde, diğer kadınlarla birlikte çemberin ortasına doğru dönüyorum. Ve sonra Roc beni geri döndürdü.

"Senden kalmanı istedim," diyor. "Beni reddettin."

"James'in elini kestir."

"Eğer bir el benim olana dokunursa, o zaman o el de benimdir. Ve önce sen benimdin." Güzel ağzında hâlâ bir gülümseme var ama gözlerindeki bakış karardı.

"Ben sana ait değildim."

Dilini şaklatıyor. "Evet yaptın."

Sözleri karşısında içim sıkıştı. Roc'un ilgisinin ve aslında ona ait olduğuma dair verdiği güvencelerin altında aptal, yapmacık bir kız olmak istemiyorum ama bunca yıl sonra bile buna karşı koyabileceğimden emin değilim.

Ama henüz pes etmeye niyetim yok.

"Peki ya şimdi?" Karşı çıkıyorum. "Sen ve James?"

Bakışlarındaki karanlık bir şenlik ateşi gibi yanıyor. "Oh Wendy Darling, sırlarımı hak etmedin."

Kaşlarımı çatıyorum.

Şarkı doruğa ulaştığında beni bir kez, sonra iki kez döndürüyor.

Beni tekrar çektiğinde, sert göğsüne çarpıyorum ve tüm vücudum yanarken bir of çekiyorum. Artık aramızda hiç hava yok. Bir santim bile açık alan yok.

Vals yükselirken Roc'un siyah saçlarından bir tutam alnına düşüyor. Artık tempomuz hızlı, ayak hareketleri karmaşık, dönüşler ve düşüşler o kadar hızlı oluyor ki oda bulanıklaşıyor.

Kemancı aniden durdu, biz kadınların eşlerimizden ayrılıp kollarımızı havaya kaldırmamız için mükemmel bir zamanlama yaptı.

Kalabalık sevinçle kükrüyor, alkışlıyor ve ıslık çalıyor.

Ağır nefes alıyorum ve biraz terliyim. Ama Roc bir düzine vals daha yapabilecek gibi görünüyor.

"Dans etmeyi bilmediğini düşünen biri için iyi iş çıkardın."

Yutkunuyorum ve sonra kelimeler ağzımdan dökülüyor. "*Birlikte* misin onu?"

Roc'un yeşil gözleri güneşte zümrüt gibi parlıyor. "Oh, Majesteleri. Kıskançlık sana yakışmaz." "Ben

kıskanç değilim."

"Hayır mı?"

"Onun elini tuttun!"

"Evet, herkes bana bunu hatırlatıp duruyor."

"Onunla oyun mu oynuyorsun?"

Bana yaklaşıyor ve "Sen misin?" diyor. Sanki dikkat edilmesi gereken kişi benmişim gibi söylediği sözlerdeki korumacı tavır beni geri çekti.

Dişlerim birbirine vuruyor. Elimi onunkinden çekiyorum ve dans pistini terk ederek yemek salonundan ayrılıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ROC

WENDY DARLING ONU BURADA TERK ETTİĞİMİ Mİ DÜŞÜNÜYOR?

Yakın zamana kadar onun Yedi Adalar'da olduğunu bile bilmiyordum. Pan, onu ölümlüler diyarına götürmek yerine Everland'de terk ettiği ayrıntıyı uygun bir şekilde atlamış.

Eğer bir tanrı olmasaydı, sırf bu rahatsızlık için onu öldürürdüm.

Wendy salondan fırlıyor, elbisesi arkasında dalgalanıyor, kalbi salonun gürültüsünde bile yüksek sesle çarpıyor.

Bana kızgın, evet ve şimdi de sevgili Kaptanımız bende olduğu ve onda olmadığı için kıskanıyor. Eğer bana fırsat verseydi, ona yatağında kendisi ve Kaptan için fazlasıyla yer olduğunu söyledim. İkisini de kolayca tatmin edebilirim.

"Roc."

Kaptanın adımı söylediğini duydum.

Hâlâ Wendy'nin kaybolan figürüne kilitlenmiş durumdayım.

Kort bir sonraki şarkıya döndü, birkaç yıldır modası geçmiş bir makaraya. Oradan geçen bir garsondan bir bardak alıp uzun uzun içiyorum. Şampanyaya çilek katılmış. Baloncuklar dilimde patlıyor.

"Canavar," diye tıslıyor Kaptan ve sonunda ona dönüyorum. "Ona ne söyledin? Neden kaçtı?"

"Kıskanıyor."

"Neyi

kıskanıyor?"

"Sen ve ben."

Homurdanıyor. "Sen ve ben diye bir şey yok."

Kalbimi tuttum. "Beni yaraladınız, Kaptan."

"Saçmalama."

Şampanya kadehini boşaltarak bir içki daha alıyorum. En yakın sunucuyu takip edip bardağımı değiştiriyorum.

"Peşinden gidiyorum," diyor Kaptan, kapıya doğru ilerlerken.

"Ne amaçla?"

"İyi olup görmek için."

Onu koridordan takip ediyorum. "O iyi değil. Kızgın, kafası karışık ve bir şeyden korkuyor. Keşke bana ne olduğunu söyleseydi de onu öldürseydim ve bu işi bitirebilseydik."

Yüzbaşı sesini alçaltıyor, bana doğru eğiliyor ama sesi hâlâ bana bağırıyormuş gibi geliyor. "Yabancı bir mahkemede birini öldürmekle tehdit edemezsin!"

"Şimdi kim saçmalıyor? Tabii ki yapabilirim."

"Sonuçlarla hiç ilgilenmiyor olman-" "Etkileyici mi?" Ben araya girdim.

"Hayır." Kaşları çatıldı. "Endişe verici."

"Ahh. Bu benim yedinci tahminim olacaktı."

Bana bir bakış daha atıyor, belli ki bana kızgın ve bu bende onu daha fazla dürtme isteği uyandırıyor.

Sinirli bir Kaptan beni acıktırır.

Kemerli koridorun ortasında duruyoruz. Birkaç fahişe yanımdan geçip gidiyor ama herkes benden uzak duruyor.

"Şuna ne dersin? Sen sevgili peşinden git," diyorum ona. "Ben de bilgi aramaya gideceğim."

"Ne tür bir bilgi ve ne şekilde? Bıçaklamak ya da öldürmek yok." "Bana emir mi veriyorsun?"

"Öyle olsaydım, onlara tahammül eder miydin?"

Omuz silkiyorum ve koridoru tarıyorum. "Seni memnun etmemi emretseydin, ." Ağzını kapatıyor. "Ben asla yapmazdım."

Kalbi hızla ve bana yalan söylediğini söylüyor.

"Tabii ," diyorum. "Şimdi gidin Kaptan. Yapacak işlerim var."

Bir hışımla, beni kendi halime bırakarak kayboldu.

BENİM GÖRÜŞÜME GÖRE, EĞER BİLGİ İSTİYORSANIZ, YARDIM İSTEYİN.

Yardım görevlileri normal insanların giremediği yerlere girebilir ve çoğu zaman gözden kaçarlar, bu yüzden kimsenin duymadığı şeyleri duyarlar.

Mutfak personeliyle başlıyorum.

Sayfanın dikkati o kadar dağınık ki bana ikinci bir bakış bile atmıyor, ben de onunla uğraşmıyorum. Mutfakta bir aşçı kaynar suyu giderden aşağı döküyor. Yüzü kırmızı ve lekeli, sanki gece onu çok etkilemiş gibi. Aradığım şey bu değil.

Bulaşıkhanede servis kâselerindeki kurumuş soğan çorbasını temizleyen genç bir kadın buluyorum. Taş tekneli lavabonun üzerine eğilmiş, dirseklerine kadar köpükler ve bulaşıklar içinde.

Kapı aralığına yaslanarak, "Bulaşıkları çöpe atarsan işin daha hızlı ilerlediğini görüyorum" diyorum.

Sesimi duyunca irkiliyor ve hemen eğiliyor.

Sanırım ünüm buraya, mutfakın bu karanlık köşesine çoktan ulaşmış.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye soruyor, başı

eğik, gözleri kısık. "Beni rahatsız eden bir şey var."

"Eğer yardım edebilirim, efendim, deneyeceğim."

Summerland'lilerin yumuşak, zeytin rengi tenine ve kalın, kıvrıcık saçlarına sahip. Eğer bu onu ele vermeseydi, aksanı ele verirdi. R'lerde yumuşak bir tril ile aksanlı bir aksan.

"Az önce yemek salonundaydım," diye başladım, "ve biri bana buralarda dikkatli olmam gerektiğini söyledi? Beni affedin, Everland topraklarında bulunmayalı çok uzun zaman oldu. Neden bahsettiklerini biliyor olamazsınız, değil mi?" Bulaşıkhaneye doğru bir adım attım. "Kendimi bir belanın içinde bulmak istemem, biliyorsun."

"Elbette hayır, efendim." Islak elleri beline bağladığı fildişi önlüğün içinde kıvrılıyor. "Ama konuşmak bana düşmez."

Dilimle bir *tsk-tsk* yapıyorum ve gözleri ağzıma, dudaklarımın sesi oluşturma şekline takılıyor.

Zeytin rengi teni güllerle dolup taşıyor.

Kadınlara ne yaptığımı biliyorum. Bu hem bir hediye hem de bir lanet. Dürüst olmak gerekirse lanetten çok bir hediye. Yakışıklılığım ve durmak bilmeyen cazibemin başımı belaya soktuğunu hiç sanmıyorum.

Kesinlikle birden fazla kez beni bu durumdan kurtardı.

Bir adım daha atıyorum. Kız ciğerlerini doldurmaya çalışıyor ama nefesinin sığığını ve kalbinin hızlı güm güm atışını duyabiliyorum. Beni tanıyor elbette, hepsi tanıyor beni. Ve benim gibi bir canavarla bulaşıkhanede köşeye sıkışmak ya iyi bir zamanın ya da çok kötü bir zamanın başlangıcı olabilir.

Ama kızla ilgili bir planım yok. Sadece bilgi istiyorum.

"kalacağına söz veririm," diyorum sesimi boğuk bir gürültüye alçaltarak, "bu dilini gevşetmeye yardımcı olur mu?"

Dil kelimesini duyunca bir nefes daha yutkunuyor.

"Yapmamalıyım-"

Bu kadar manevra gerektireceğini düşünmemiştim, ama sanırım iyi oldu.

Cebimden bir peri çubuğu çıkarıp ona fırlatıyorum. Yakalıyor ama kaygan elleri onu kaybediyor ve çubuk gürültüyle taş zemine yapışıyor.

Tam olarak ne olduğunu fark ettiğinde, gözleri dolunay gibi büyür ve yuvarlaklaşır ve sonra kelimelere takılır.

"Öyle demek istemedim... ya da belki... biliyor olmalısın... ahhh..." Bara tekrar bakıyor. Kaptak için yerinden kımıldamadı. "Efendim," diye tekrar deniyor.

"Barı kaldır." Sesim düz, hiç de tehditkâr değil. Ama nefesi kesiliyor ve sonra eğilip altını alıyor. Altın hızla önlüğünün cebinde kayboluyor.

"Ne ?" İtiyorum.

Ellerini sıkıyor. "Dedikodu yaptığım için beni ispiyonlamayacağına söz verir misin?" Küçük parmağını kaldırıyorum. "Bu bir serçe parmağı sözü."

Endişeyle gülümsüyor, sonra serçe parmağını benimkine doluyor. Boynunda yükselen sıcaklık tenini parlak kırmızıya çeviriyor.

"Devam et o zaman. Artık yeminle bağlıyız." Bu onun gözlerini parlatır.

"Şey..." Sanki kulak misafiri arıyormuş gibi bakışları omzumun üzerinden geçiyor. Ama benim işitme duyum onunkinden daha iyi ve yirmi metre içinde kimseyi fark etmiyorum ve mutfaktakiler de beş çeşit yemekten sonra temizlik yapmakla meşguller.

"Bir cadının saraya sızdığına dair söylentiler var."

"Hayır!" Dehşete kapıldım.

"Evet. Kral ve prens yaşlanmıyor, görüyorsunuz. Ve her şey yeni kraliçe Kraliçe Wendellyn'in gelişiyile başladı."

Wendy adını mı değiştirdi?

"Sonra ne olacak?"

Kız eğiliyor. Artık ortak komplocuyuz ve çok iyi vakit geçiriyoruz.

"Önce kral yaşlanmayı durdurdu." "Kapa çeneni," diyorum.

"Gerçekten! Ve bu yeni kraliçesiyle evlendikten hemen sonraydı. Sonraki birkaç yıl içinde oğlu prens de yaşlanmayı bıraktı ve kraliçenin prensle yasak bir ilişki yaşadığına dair söylentiler çıktı."

"Skandal."

"Biliyorum!" Kız, boğazından bir kıkırdama fişkırırken ağzını kapatır.

Wendy'nin sözde kötü ilişkilerinden zevk almasından hoşlanmıyorum, ancak bilgi toplarken rolünü oynamalı.

"Başka ne var?" Ben soruyorum.

"Bu yılın başlarında kral halkın karşısına çıkmayı bıraktı ve şimdi ölmekte olduğunu söylüyorlar, bir gecede hızla yaşlanmış ve şimdi komaya girmiş."

"Yani kraliçenin ona sırtını döndüğünü mü düşünüyoruz?" Kız başını sallar.

"Neden? Ne kazanacak ki? O öldüğünde tahtını kaybedecek."

Kızın gözleri parlıyor.

"Daha var mı? Anlat."

"Pekala." Kapı aralığını tekrar kontrol ettikten sonra devam ediyor. "Yıllar önce kral, kraliyet kanunlarını değiştirdi ve prensin babasının ölümünden sonra tahta geçmesi yerine Kraliçe Wendellyn geçecek."

Bunu beklemiyordum.

"Bunu neden yapsın ki?"

Kız omuz silkiyor. "Belki de kara büyüyle adamın aklını çelip bunu yapmasını sağlamıştır."

Karanlığın içinde büyüdüm. Karanlık gücü gördüğümde tanırım ve Wendy Darling yıllar önce Varolmayan Ülke'ye getirildiğinde, bahsedecek hiçbir gücü yoktu.

Ama bu sabah bizi şatoya sürüklediğinde onda farklı bir şeyler sezdim.

Bir ölümünün büyü *olması* pek sık rastlanan bir durum değildir ama Yedi Adalar hilelerle doludur.

devam ediyor, ama artık sadece kendi teorilerini ortaya atıyor. Belki Wendy gizlice karanlık bir fae'dir (değildir). Belki kralı öldürmek ve prensle evlenmek için planları vardır (o pislikle cesedimi çiğnemedi evlenmez). Belki de kötü bir sarayı cezalandırmak için gelmiş bir iyilik perisidir (ne kadar komik olurdu değil mi?).

Kulaklarım bulaşıkhanenin hemen dışında sürekli atan bir kalbi algıladığında, iyilik perisini dinlemeyi bırakıyorum (bu diyarda iyilik perisi yok).

Birisi dinliyor.

Nefes alış veriş kalp atışı kadar düzenli. Bu kişi gizlice dinlemeye yabancı değil. Yakalanmaktan korkmuyorlar. Bir canavarı dinlerken sahip olunması gereken ilginç bir pozisyon.

Kalp atışlarının temposuna bakılırsa, bir kadın olduğunu tahmin ediyorum.

Kapıya doğru birkaç sessiz adım atarken bulaşıkçı kızın konuşmasına izin veriyorum.

Ve sonra-

Koridora çıktım. Orada kimse yok.

"Bir sorun mu var?" diye sorar kız.

Ona dönüp gülümsüyorum. "Son derece yardımcı oldun. Sizi işinizden daha fazla alıkoymamalıyım."

Dolu lavaboya bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Evet, sanırım haklısın."

"Bana bir iyilik yapıp ziyaretimden bahsetmez misin?"

Kızın yüzü daha da kızarır. "Elbette, Bay Timsah."

Gördün mü? Tabii ki beni tanıyor.

Elini elime alıp ıslak parmak eklemlerini öpüyorum. Korku ve sevinçten dizlerinin tahmin ettiğim bir anda kendini lavabonun kenarında yakalıyor.

"İyi geceler, *küçük hanım*," diye fısıldıyorum.

Küçük bir çekti. "İyi geceler, efendim."

BÖLÜM YIRMI İKİ

ROC

KRALIN YATAK ODASINA GIRMENİN KOLAY BİR İŞ OLDUĞUNU SÖYLEYEMEM.
hemşirelerden birine cazibem, zekam ve Kaptan'ın gümüşlerinin bir kısmıyla
rüşvet vermeyi başardım. Kralı merak ediyorum ama bir peri çubuğunu
verecek kadar merak etmiyorum. Rezervlerim azalıyor ve zulam bir Darkland
bankasında, bu yüzden harcamalarımnda seçici olmalıyım.

Kralın odasındaki karanlık benim düşmanım değil ama pis koku kesinlikle
düşmanım. Havada çürüyen etin ve büyüün kokusunu alabiliyorum.

Tüm bu durum her geçen saniye daha da ilginçleşiyor. Yaşlı adamın
başucunda, nefes alışını izliyorum.

Ciğerleri bir Summerland ağustos böceği gibi takırdıyor ve ağzı bir balık
gibi açık.

"Kesinlikle , değil mi? Bu aşağılık ölümlü bedenle ne kadar büyük bir
soruna yol açtığının farkında mısın?"

Daha da yaklaşıyorum, varlığımın farkında olup olmadığını anlamak
için kalp atışlarında ya da nefes alış verişinde bir değişiklik olup olmadığını

Kalıpları hâlâ duruyor.

Battaniyeyi vücudundan yırtıp atıyorum.

Bir deri bir kemik kalmış, çok solgun ve yaşlı. İçimden bir
ürperti geçiyor.

Ölüm oranı o talihsiz ve Ben memnun I Yapma. acı
çekmek itibaren sonuçları.

Kralın vücudunda beni duraksatan hiçbir şey yok. Ölmek üzere olan yaşlı bir adam için her şey olması gerektiği gibi.

Ama yine de büyüünün kokusu orada, çok aşına olduğum bir koku.

Komodini, bronz yanan mumu, cam ilaç şişelerini kontrol ediyorum. Yanlış bir şey yok.

Peki nerede? Sihir geliyor? Birkaç adım geri atıyorum ve sonra aklıma geliyor.

Yatak.

Büyük, neredeyse kendi başına bir ada. Kalın bir gölgelik ile dört posterli.

Kralın başının yanındaki direktan tutup çekiyorum. Canavar birkaç santim hareket ediyor ve halı ayaklarımın altında toplanıyor.

Bir çekiş daha ve kafamı arka tarafa, yatakla duvar arasına sokabilmem için yeterli boşluk var.

Ve orada.

İşte bulduğum yer. Bir yapımcının işareti.

İki kanatlı bir daire ve iç içe geçmiş iki Bayan Efsane

Yaratıcıları.

"Sik beni," diyorum nefes nefese.

Gizli bir cemiyette büyümenin avantajları vardı. Faydalarını çekilmez bir pelerin gibi üzerinden atmaya çalışan Vane'den çok kendim için. Küçük kardeşim böyle inatçıdır. Ve doğruyu söylemek gerekirse, kendisine bir şey verilmesindense almayı tercih eder.

Onun bu takdir ediyorum. Anlayamasam bile.

Kemik Toplumu ve Efsane Yaratıcıları, tarihimizin büyük bölümünde müttefik olmuşlardır. Ama bunun nedeni bizim Mitlerin yoluna çıkmamamız ve onların da bizimkine çıkmamasıdır.

Ama şimdi iki kez, iki farklı adada, karışıklarını, *genişlediklerini*, parmaklarını sokmamaları gereken şeylere soktuklarını gördüm.

Yatağı yerine itiyorum ve halıyı düzelttiğime emin oluyorum.

Sonra tozlu kralı battaniyesine geri sokuyorum.

Artık adamı kurtarmanın bir yolu yok. Hiçbir sihir, hiçbir mucize cesedini hayata döndüremez. Çünkü peri altınının geri kalanını, ölümün kapısında yatan adamın her yerinde Mitlerin parmak izleri olduğu gerçeğine yatırırdım.

Şimdi yapılması gereken tek şey, Wendy'yi Efsane Yaratıcıları'nın Everland Sarayı'nda kurduğu karanlık ve çarpık komplodan kurtarmaktır.

Er ya da geç.

Ama önce, tenimdeki ölüm kokusunu temizlemek için lanet bir duşa ihtiyacım var. Belki kafamı dağıtmak için bir iki şey.

Sonra işe koyuluruz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

KANCA

KRALİYET EVLERINE YABANCI DEĞİLİM, AMA BU KALE BİR LABIRENT VE Danışabileceğim bir saatim olmamasına rağmen, yarım saattir, belki de daha uzun süredir dolaştığımı sanıyorum.

Wendy hangi cehennemde?

Duvarlardaki gaz alevlerinin biraz daha düşük titreştiği daha karanlık bir koridora döndüm. Kalenin benim için tasarlanmamış bir kanadına girmiş olabilirim ama artık kararlıyım. Görevimizde çok az ilerleme kaydetmişken Timsah'la tekrar karşılaşmak istemiyorum.

Koridorun ortasına kadar uzanan pelüş halıyı takip ederken adımlarım sessiz, bu yüzden solumdaki çatlak bir kapının hemen ötesinde gerçekleşen gizli bir konuşmanın sessiz tonlarını yakalamak kolay.

Yalnız olduğumdan emin olmak için arkamı kontrol ediyorum. Koridor boş.

Omzumu duvara bastırıyorum ve açık kapı aralığına cesaret edebildiğim kadar yaklaşıyorum. Kulak misafiri olmak kötü bir davranış ama Wendy'ye yardımı olacaksa buna değeceğine kendimi ikna ediyorum.

Ama yakaladığım ses o değil. Prens nişanlısı. Ne diyor?

"Kraliçenin arkadaşlarını yemeğe davet etmeden önce bana danışmalıydınız."

Cevap veren ses, prensin genizden gelen ses tonudur.

"İzninizi istemem gerekmiyor."

"Evet ama bu işte birlikteyiz, değil mi?"

Homurdanıyor. "Tabii ki öyleyiz."

"O halde kararlar birlikte alınmalı ve onları davet etmek her şeyi tehlikeye attı."

Bunu doğru mu duyuyorum?

Neredeyse kambur durduğunuzda, kulaklarınızı zorladığınızda, her heceyi yakalamaya çalıştığınızda ve sadece yarısını yakaladığınızda kendinizi bir şeyi yanlış duyduğunuza ikna etmek kolaydır.

Prens ve nişanlısıyla yollarımız ilk kesiştiğinde, onu açık sözlü bir kadın olarak görmemiştim. Sanki bir balonun patlaması onu ürkütecekmiş gibi utangaç ve ürkek görünüyordu.

Belli ki onu yanlış anlamışım. Ya öyle ya da o kendini yanlış tanıttı. Bu da şu soruyu akla getiriyor: *Neden?*

Anılarımda onun yerini arıyorum ama yine bir şey bulamıyorum. Yemin ederim onunla daha önce tanışmıştım.

Timsah ve benim tam olarak neyi tehlikeye attığımızı düşünüyor?

Roc'un Wendy hakkındaki sözleri kafamda yankılanıyor: *Kızgın, kafası karışık ve bir şeyden korkuyor.*

Prens ve müstakbel gelini mi? Her sarayda savaşıyor bir varis ve üvey ebeveyn vardır, bu yüzden şaşırımdım. Ama Wendy'nin entrikacı bir prens yüzünden tehlikede olduğu düşüncesi kanımı kaynatıyor.

Konuyla ilgili olabilecek başka bir şey duymak için nefesimi tutuyorum.

Prens, "O zaman onlarla ne yapmamı istersiniz?" diye sorar.

Kız bir an sessiz kalır ve sonra şöyle der: "Sen dikkatini ölmekte olan babana ver. Kraliçenin misafirlerini bana bırak."

Lanet olsun.

Kapıya sırtımı dönüp salondan kaçıyorum. Neyin ortasına düştük biz?

BÖLÜM YIRMI DÖRT

KANCA

TİMSAHODASINA HABERSİZCE DALDIM VE O GELDİĞİNDE

Beline sardığı havluyla sıırıslık bir halde tuvaletten çıkarken, en azından *kapıyı çalmadığım* için sessizce kendimi azarlıyorum.

Ona söylemek istediğim, kulak misafiri olduğum her şey bir anda aklımdan uçup gitti.

O, ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı ve şimdi kafamda çalan tüm alarm zilleri daha yüksek sesle çalmaları gerekirken sessizler.

Sadece cızırdayan bir sıcaklık var, şişelenmiş şimşek gibi, boğazımdan karnıma, oradan da sikime doğru akıyor.

Su damlacıkları göğsünü süsleyen koyu mürekkebin üzerinden süzülerek teninde toplanıyor. Çiçeklerden ve sarmaşıklardan oluşan bir cümbüş var, ortasında da bir isim yazılı. *Lainey*, yazıyor. Kız kardeşi.

Timsah'ın duygusal bir adam olduğunu hiç düşünmezdim ama mürekkep bu varsayımı sorgulamama neden oldu. Varolmayan Ülke'ye kardeşi için dönmemiş miydi?

Hiçbir şeyi sevmiyormuş gibi davranmayı seviyor ama bence yalan söylüyor.

Bence insanları uzaktan seviyor, böylece kalbini kırmayı başarırlarsa, fark edemeyecekleri kadar uzakta oluyorlar.

Alçakta asılı havlunun altında kaybolan koyu renk saçlarının izini takip ederek karnının düz düzleminden aşağı daha fazla su damlıyor.

Ağzında sikimi görüyorum ve bir anda pantolonumu zorlamaya başlıyorum.

Sonunda gözlerimi vücudundan ayırıp yüzüne çevirdiğimde, yeşil gözlerinde eğlenceyle bana bakmaya başladığını görüyorum.

"Kaptan," diyor ve kendine birkaç parmak konyak doldurmak için beni geçip bara doğru ilerliyor. "Buraya sadece bana bakmaya mı geldin yoksa bir şey mi istiyorsun?"

"Özür dilerim." Yüzümde ısı alevleri. "Kapınız kilitli değildi."

"Öyleydi." Bana dönüyor, içkisini geri uzatıyor, gözleri hep benim üzerimde.

gerilim adeta titreşiyor. Sikimi yeniden

ayarlama dürtüsüyle savaşıyorum.

Eninde sonunda fark edecektir.

Buradan defolup gitmem gerek.

Ama buraya gelmemin bir sebebi yok muydu?

Doğru.

"Prens ve nişanlısı arasında geçenlere kulak misafiri olduğumu bilmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Dinliyorum," diyor kendine bir içki daha koyarken.

Ona her şeyi anlattım. Ve bitirdiğimde, bakışları derin düşüncelere dalmış gibi odaklanmamıştı.

"Yani?" İkna ediyorum.

"Yani?" Koyu renk kaşları kalkıyor. "Bu

ilginç." "İlginç mi? En azından şüpheli."

"Evet." Bardağını üçüncü kez dolduruyor, ama şimdi iki tane var. İkinci bardağı bana uzatıyor, alt yarısı hâlâ havluyula sarılı.

"Giyinmen gerekmiyor mu?"

"Giyinmeli miyim?"

"Evet," dedim ona. "Bu kötü bir ."

"Öyle mi?"

Ona bakmaktan başka bir şey yapmamaya çalışarak oflayıp pufluyor ve konyağımdan bir yudum alıyorum.

," diyor ve havluyu çıkarıyor ve dünyada hiçbir güç gözlerimin aşağı bakmasını engelleyemezdi.

Lanet olsun.

Her parçası gibi o da mükemmel.

O siki üzerimde kullandığını hayal edebiliyorum ve bu düşünce taşaklarıma kan hücum etmesine neden oluyor.

"Kaptan," diyor tekrar ve ben gözlerimi kasıklarından ayırmak zorunda kalıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Neden benimle oynuyorsun?" Sorunun suçlayıcı olması gerekiyordu ama onun yerine bir yalvarış gibi geldi.

"Eğer seninle oynanmasını istemediğin bir yanın olsaydı, bu kadar kolay olmazdı. Öyle değil mi?"

Şimdi sesi kızgın geliyor, ben de ona kaşlarımı çatarak öfkesine eşlik ediyorum. "Wendy için buradayız."

"Evet."

"İçin burada değiliz." "Değil miyiz?"

"Hayır."

"Bunu bacaklarının arasındaki şişkinliğe söyle."

Burnumdan bir nefes çekiyorum, burun deliklerim açılıyor. Öfkem şimdi on kat arttı, çünkü beni bu kadar kolay parçalara ayırdı, çünkü ölümsüz bir canavarın önünde dururken saklanacak hiçbir yer yok.

Gitmeliyim. Gitmem gerektiğini biliyorum. Vücudumun bir parçası onun yüzünden tam anlamıyla eksik. Mantıklı beynimin her parçası bana gitmem için bağılıyor ama ilkel yanım, felaket yanım, boş, aç, ıssız yanım ondan asla uzaklaşmıyor.

İntikamım onun yerine ondan zevk almak olamaz mı? Onun dokunuşunun hissi, acısının anısının yerini alamaz mı?

Bardağını boşaltıyor ve ben onu izlerken siki seğiriyor.

Belki de en büyük intikam, Timsah'ın benim yüzümden mahvolduğunu görmektir.

Birden onun boşalmasını, homurtularını duymayı, kalçalarının bana sürtünmesini hissetmekten başka bir şey istemedim. O küstah herifin benim için çaresiz kalmasını istiyorum.

Yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalı ki, parmağıyla arkamı işaret ederek, "Kapıyı kapatın Kaptan," dedi.

Eğer gerçekten istersem kaçabileceğim an bu. Ona ve bana onun oyunlarına kanmayacağımı kanıtlayabilirim.

Ama kaçamıyorum. Kaçamıyorum. Kaçamayacağımı biliyorum çünkü kaçmak istemiyorum.

Onunla bu oyunu oynamaya devam etmek ve galip gelip gelemeyeceğimi görmek istiyorum.

Onun üzerinde bir şey tutmak istiyorum.

Kapıya doğru üç adım atıyorum ve iterek kapatıyorum.

Arkamı döndüğümde Timsah oradaydı, sessiz ve çıplak ayaklarıyla odayı geçmişti. "Aferin oğlum," diyor bana ve sonra ağzı benimkine çarpıyor.

Şaşırarak geri çekildim ve kapıya çarptım. Eli boğazıma dolanıyor, parmakları çenemin keskin çizgisine bastırıyor, öpüşmemizi sadece ölümsüz bir canavarın sahip olabileceği türden bir taleple yönlendiriyor.

Eğer isteseydi beni tamamen yiyip bitirebilirdi ve sanırım buna izin verirdim.

Vücudunun benimkine karşı olan çizgisi sert ve otoriter ve sertleşen horozunun uyluğuma olan baskısını hissediyorum.

Sıcaklık omurgamda hızla yükseliyor. O, tenimde sürüklenen bir jilet ve ben onun keskinliğini test ediyorum.

Beni kesecek mi? Artık umurumda mı? Keserse kanım simsiyah olacak. Onunla olduğum her saniye, karanlığa kur yapıyorum. Onun, benim, artık bir fark yok.

Babam dönüştüğüm adamla ilgili her şeyden nefret ederdi.

Gerçekten kötü bir form.

Timsah dilimde konyağın tadını alırken aramıza uzanıyorum ve şaftını tutuyorum.

Ağzımın içine doğru inliyor ve bu ses kulaklarıma bir senfoni gibi geliyor. Daha büyük bir ses yok.

Bu lanet dünyadaki hiçbir şey.

Onu tabanından sıkıyorum, sonra aşağı doğru inerek başparmağımı ıslak yarığının üzerine getiriyorum.

Öpüşmeyi kesiyor, elimi tutuyor ve başparmağımı ağzıma sokuyor, böylece onun tadına bakabiliyorum.

Tuzlu ve keskin.

Yeşil gözleri sarı sarı parlıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Sonra kıyafetlerimi çekiştiriyor, çılgınca, açgözlü ve ben yine o kabaran dalganın üzerindeyim, dünyanın geri kalanı etrafımda karanlık bir leke.

Beni yatağa çekti, arkaya doğru savurdu ve üzerime çıkmadan önce kendimi yastıklara doğru çekecek kadar zamanım oldu, ağzı boynumda, tenimi ısıtıyor, sıklerimiz birbirine karşı sert ve sıcak.

Ona yaklaşmak için sırtımı kamburlaştırıyorum, o da kalçalarını öne doğru iterek beni yere yapıştırıyor.

Faydasız bir nefes kaçıyor

benden. Burada onunla

birlikte boğulacağım.

Boğuluyorum.

Aramıza uzanıyor, parmaklarının fırçasıyla kıcımla alay ediyor ve o anda ve orada patlamamak için içimdeki her şeyi alıyor.

Gözlerimi açıyorum, esintili kale pencerelerinden içeri giren bir esintiyle üzerimizdeki gölgelikte meydana gelen hafif kaymaya odaklanıyorum.

Şimdi gelirsem, çok erken bitecek ve daha fazlasını dilemek zorunda kalacağım.

"Bekle," dedim ona.

Dizlerinin üzerine oturur.

"Aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var."

"Kapa çeneni," diyorum ve dudaklarını birbirine bastırıyor ama gözleriyle nasıl övüneceğini bildiğini gösteren bir şekilde bana gülümsüyor.

"Isırmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diyor kolayca, sanki tüm geçmişimiz birbirimizi incitmekten hoşlandığımız gerçeği üzerine kurulmamış gibi.

"Yavaş git," diye uyarıyorum onu.

"Sıkı bir kıcı nasıl sikeceğimi bilirim, Kaptan."

Üzerime eğilip komodinin küçük çekmecesine uzanıyor. O bunu yaparken, aleti içime giriyor ve yakıcı, şiddetli bir arzu nefesimi kesiyor.

Kalçalarımı kaldırıp ikimizi de yumrukluyorum ve Timsah karşılık olarak tıslıyor.

Elleri hâlâ üzerinde, yarı yolda üstümde donup kalıyor. "Devam et," diyor bana, sesi derin bir törpü gibi.

İkimizi de sarsıyorum ve o çaresiz bir nefes verirken siki avuçlarımda şişiyor.

İhtiyacı olan her şeyi alıyor ve dirseklerini başımın iki yanına koyarak üstümde yeniden konumlanıyor. Kalçalarını öne doğru sallıyor, dokunuşumu arıyor.

"Bunu yapmaya devam edersen, Kaptan," der, "kıcına bakmaya fırsat bulamadan eline üflemiş olacağım."

Kendi dokunuşum onunkinin yanında sönük kalıyor ama ona sürtünmenin, çelik gibi ete karşı çelik gibi etin şehvani bir yanı var.

"İstediğin bu mu?" Ona soruyorum. "Her sahip olmak mı?"

Bu kadar muhtaç görünmek istemem ama arzusunu itiraf ettiğini duymaktan daha çok istediğim bir şey yok.

"Evet," diyor.

"O zaman

yap."

Dizlerinin üzerinde geriye yaslanıyor. Elinde cam bir şişe var ve onu açarak diğer avucunu berrak, kaygan bir sıvıyla dolduruyor.

"Gittiğin her yere kayganlaştırıcı mı götürüyorsun?"

Şişeyi yeniden doldurup fırlatıyor. Yere düşüyor.

Sonra temiz eliyle ağzımı kapatıyor. İrkilerek nefesim kesildi.

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve sapsarı parlıyor. "Şimdi çeneni kapama sırası sende." Şimdi ciddi, sesi derin ve hırıltılı. "Altı kelime hakkın var. *Daha fazla. Daha sert. Dur. Daha yavaş. Tanrım. Sikeyim.* Şimdi bu kadar zor olmayı bırak ve seninle ilgilenmeme izin ver. Tamam mı?"

Kafamın içinde bir okyanus dalgasının yükselip güneşi örtmesini izliyorum. Cevabımı bekliyor.

Sonunda ona başımı sallayarak onay verdim.

"Güzel," diyor ve sonra kayganlaştırıcıyla kendini okşuyor, sikini ıslak ve parlak bırakıyor.

Sonra beni yüzüstü çeviriyor ve ölümcül düşmanım Timsah sikini kıcıma bastırırken kendimi dalganın salınımında kaybederek bükülmüş battaniyeye tutunuyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

WENDY

ASHA BENİ GİZLİ ODAMDA SAKLANIRKEN BULDU. KAPISI SIKIŞMIŞ
Üçüncü kattaki nadiren kullanılan oturma odalarından birinde bir kitaplığın arkasında. Hald, şatoya ilk geldiğimde ve saray dramasını ve politikasını sevmediğimi fark ettiğimde bana vermişti.

Bazen sadece saklanmam gerekiyor.

Ve şu anda, keşke gölgelerin içine girebilsem ve bir daha hiç çıkmasam.

"Ben de seni arıyordum," diyor Asha.

Elbiseyi çıkardım ve şimdi üzerimde bir gecelik ve arkasında Grimmaldi armasının altınla işlendiği ipek bir bornoz var. Ocakta çıtırdayan bir kütük var. Hald bana odayı gösterdiğinde ateş yakmayı da öğretmişti.

Yarısı baharatlı şarapla dolu kadehimi Asha'ya uzatıyorum. "Beni buldun."

Asha bu akşam yemekte değildi. Perde duvarında görev başındaydı. Ya da en azından öyle olması gerekiyordu. Ama şimdi kıyafetlerine bakınca, görevinden kaçıp bir keşif görevine mi gitti diye merak ediyorum.

Askerin tipik görev üniforması olan tek göğüslü, kısa kuyruklu, altın yaldızlı ceket ve pamuklu pantolon giymiyor.

Bunun yerine, tamamen siyah giyinmiş: siyah formda bir ceket ve siyah deri pantolon ile esnek siyah deri botlar. Koyu renk saçları sıkı bir Winterland örgüsüyle örülmüş.

"Timsah bu gece mutfaktaydı ve sorular soruyordu."

Dik oturuyorum. "Seni gördü mü?"

Asha ellerini arkasında kavuşturuyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Tabii ki hayır."

Tam da ihtiyacım olan şey, Roc'un en iyi arkadaşımın, tek müttefikimin peşine düşmesi. "Ne soruyordu?"

"Çok fazla soru var" diyor.

Elbette öyleydi.

"Herhangi bir cevap alabildi

mi?" Başını sallıyor,

oldukça acımasızca.

Harika.

Bardağı bir kenara bırakıp ayağa kalktım. Üçüncü kadehimi içiyordum ve keşke çakırkeyif olduğumu söyleyebilseydim ama bu beni sadece daha melankolik yaptı. Bu sarayda içmek ve yemekten başka yapacak bir şey yok.

"Bırak ben halledeyim." Kapıya doğru

ilerliyorum. "Wendy."

Duruyorum, elim kapının kolunda.

"Senden aylardır bir kaçış planı düşünmeni istedim ve sen her seferinde bahaneler buldun. Artık hayır cevabını kabul etmiyorum. Riskler çok yüksek."

Gözlerimi kapatıp nefes veriyor, dönüp duran mideme bir gün her şeyin daha iyi olacağına, bu sürekli endişe çukurunu, bu aralıksız korku nabzını hissetmek zorunda kalmayacağıma söz veriyorum.

"Hald'a bir söz verdim."

"Bir söz için hayatınızı ve güvenliğinizi riske atmak zorunda kalmamalısınız."

Sanırım haklı olabilir, ama Pan beni buraya bıraktığından beri geçen yıllar içinde Everland benim evim oldu. Ya da en azından yabancı bir diyarın olabileceği kadar evime yakın. Eğer Everland'im olmazsa, geriye ne kalır?

Zihnimin derin ve karanlık köşelerinden bir ses fısıldıyor: *Roc ve James var.*

Roc'u beni terk etmekle suçladığımda buna şaşırmış, neredeyse gücenmiş gibiydi.

Peter Pan onlara eve hiç gidemediğimi söyledi mi? Peki ya Smee? Onunla geçirdiğim zaman hep acil ve kısıydı. Bebeğimi Everland'den çıkarıp Peter Pan ve Yedi Adalar'dan çok ama çok uzağa, güvenli bir yere götürmeye odaklanmıştım.

James'e nerede olduğumu söylediğini ve James biliyorsa Roc'un da bildiğini varsaydım.

Smee'nin nerede olduğumu paylaşarak ne kazanacağını kendime sormayı hiç bırakmadım. Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey kazanamazdı. Bunun yerine, James'in zaten yenilmiş olduğu bir zamanda hayatını riske atmış olacaktı.

Belki de bunca zamandır kaderim için yanlış insanları suçluyordum.

Belki de Roc ve James'le yüzleşip onları buraya gerçekten neyin getirdiğini öğrenmemin zamanı gelmiştir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

WENDY

ÖNCE JAMES'IN KAPISINI DENİYORUM, AHŞABA HAFİFÇE VURUYORUM, AMA ORADA diğ er taraftan ses gelmiyor ve kafamı içeri uzattı ımda odayı bo  buluyorum.

Nerede o?

Koridordan a a ı, kapısı kapalı olan Roc'un odasına bakıyorum.

Oraya gidiyorum, ama daha kapıyı  alamadan hafif bir homurtu duyuyorum ve kalbim bo azımda d   mleniyor.

Ya Hally onları çoktan ele geçirdiyse? Ya  u anda onlara zarar vermeye çalışıyorsa?

Odaya daldım ve nefesimi içime çektim.

Damarlarımdaki kan donuyor.

"Aman Tanrım." Tökezleyerek geri çekildim. "Ben...

Yapmamalıyım... *Tanrım*." Yataktaydılar, *birlikteydiler*, ter tenlerini kaplamı tı.

Benim Zihin hemen gider için utanç ve benim vücut hemen ne elenir.

Bu g rmemem gereken bir şey ama yine de... yine de... gözlerimi ayıramıyorum.

"Kimse kapıyı  almayı bilmiyor mu?" Roc diyor ki.

Kapıya yöneliyorum ama Roc aniden orada bitiyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

"İki seçeneğin var," diyor bana, saçları nemli ve dağınık, dudakları kırmızı ve  i mi , aleti sırsılısıklam.

Onu görünce amım sıkıştı. Onun tarafından sikilmenin ne demek olduğunu çok iyi hatırlıyorum. James'in Roc'un o kısmını almasını kıskanacağım hiç aklıma gelmezdi. Birbirlerinden dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiklerini sanırdım.

"Bir," diyor Roc, "yatağa gel ve bize katıl." Ağzım açık kalıyor.

"İki, sen şu sandalyeye otur ve izle."

Anlam, yavaşça akan bir su gibi bana geri geliyor. Kollarımı g ğ  m n üzerinde kavuşturuyorum ve odasına gecelik kıyafetlerimden başka bir şey giymeden daldığımı fark ediyorum.

"Ya da üçüncü seçeneğe ne dersin?" Meydan okuyorum. "Ben giderim."

Roc etrafımı sardı ve ben kapıya doğru geri çekildim. Elini başımın hemen üstüne koyuyor ve beni bir tarafa hapsediyor. Her sert çizgisi yüzümde, beni eziyor. Dışarıdan bakıldığında Roc'u diğer erkeklerden ayıran hiçbir şey yok ama içten içe bedenim onun tehlikenin vücut bulmuş hali, insandan çok canavar olduğunu biliyor.

Saçlarım ensemdede yükseliyor.

"Gitmek istiyor musunuz, Majesteleri?" diye sordu bana.

Cevap vermeye başlıyorum,    harfi tek bir *kelime* haline getirmeye çalışıyorum -evet- ama çıkmıyor. Çünkü harfler aslında yanlış, çünkü cevap *hayır*.

Sessizliğim her şeyi anlatıyor.

"O zaman tekrar ediyorum," der Roc, "iki seçeneğiniz var." "Timsah," diyor James, neredeyse tıslayarak.

Ama Roc omzunun üzerinden bir bakışla onun sözünü keser ve "Altı kelime, Kaptan. Hatırladın mı?"

James sessizleşir, Roc'a kaşlarını  atar.

"Altı kelime" ne demek? Bu gibi şeyler bana onların ne kadar dışında olduğumu hatırlatıyor. şifreli bir dilleri, sırları ve aralarındaki şakaları var.

Ne zamandır birlikteler? Bu nasıl oldu? *Beraberler* mi?

Roc'a "Ben evliyim," dedim.

"Bunu sana karşı kullanmayacağım," diyor.

Burada olmamalıydım. Bunu yapmamalıydım. Evli olduğum için değil. Hald'in evliliğimiz boyunca o kadar çok metresi oldu ki sayısını unuttum. Aslında, daha önce birkaç kez beni bir sevgili edinmeye teşvik etti.

Hald ve evlilikle ilgili herhangi bir görev
değil. Roc ve James.

Bu onları baştan çıkarıyor.

Beni daha önce yaptıkları gibi yine terk edecekleri ve benim de onların
anısına tutunarak, bir yaşam kırıntısı için çırpınmak zorunda kalacağım
korkusu.

Eğer birlikteler ise, bana ihtiyaçları yok.

Çenemi eğip Roc'a bakıyorum. "Burada olduğumu biliyor muydun?
İkinizden biri biliyor muydu?"

"Hayır, yapmadık," diye onaylıyor Roc.

Onunla James'in arasına bakıyorum. "O zaman neden şimdi? Neden
geldin?" Roc'un cevabı hızlı oldu. "Senin için."

"Neden?"

James yataktan kalktı ve yanıma geldi. O da çıplak, siki o kadar sert ki
bana doğru bakıyor, ucu parlıyor.

Yutkunuyorum, bedenim Varolmayan Ülke'den ayrıldığımdan beri hiç
olmadığı kadar uğulduyor.

James'in bana bir açıklama yapmasını bekliyorum, her şeyin mantıklı
olmasına yardımcı olacak bir şey.

Ama bunun yerine saçlarımdan bir tutam alıp başımı geriye çekiyor ve
beni öpüyor.

Vücudumdaki tüm gerginlik eriyor.

James, ağızlarımız buluşana kadar nefes almanın ne demek olduğunu
bilmiyormuş gibi öpüyor.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Beni uzun ve derin öpüyor; hava tenime sıcak geliyor, dudakları daha da
sıcak.

Kırdığında da alnını benimkine dayayıp şöyle diyor: "O zamandan bu
zamana kadar geçen tüm günler boyunca seni özledim. Burada olduğunu,
bebeğime hamile olduğunu bilseydim gelirdim, Wendy Darling. Seni
kurtarırdım ya da denerken öldürdüm."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve çenem sallanıyor, ama James beni
tutuyor. Bana bakışlarının yoğunluğunu veriyor, böylece biliyorum...
biliyorum... doğruyu söylediğini biliyorum.

Yıkıldım. Tam orada, onun kollarında. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi,
sanki hala o karanlık, ıslak hapisane hücreesindeki kızmışım, karnımın
büyümesini izliyormuşum ve kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğini
biliyormuşum gibi ağlıyorum.

Ama her gün bunun hayalini kurdum. James'in ya da Roc'un ya da her ikisinin birden o hapishane kapısından içeri girip beni çok uzaklara götürmesini.

"Gelemediğimiz için üzgünüm," diyor James bana. "Ama artık buradayız."

Ona karşı başımı sallıyorum ve sonra ağızlarımız birbirine çarpıyor. Beni tekrar duvara yasladı. Öpüşmelerimiz çılgınca, aç, aramızda asılı duran onca yıl arasındaki mesafeyi kapatmak için çaresizce.

Bornozumun bağını çözüyor, vücudumdan çekip çıkarıyor, sonra elini ve kancasını kalçalarıma dolayarak beni kollarının arasına alıyor.

Duvara çarpıyoruz. Geceliğimin ince askıları omuzlarımdan kayıyor ve göğüslerim havaya kalkıyor, meme uçlarım dikleşiyor. James birini ağzına alıyor, dili sıkı tomurcuğun üzerinde kayıyor ve ben sırtımı eğiyorum, onun daha fazlası için istekliyim.

Burada olmamam gerektiğini biliyorum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama onun içinde kayboldum, kurtulmuş hissetme çaresizliği içinde.

Gözlerimi açıp yeniden odaklandığımda Roc'un arkamızda bizi izlediğini görüyorum.

James kancasını külotumu yırtmak için kullanırken nefes nefese elimi ona uzatıyorum.

Amım zonkluyor, . İkisine aynı anda sahip olmak... Bu çok yasadışı, çok yanlış...

Uzun zamandır hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Lütfen," diye yalvarıyorum Roc'a.

James arkasına bakıp Roc'a başıyla selam verene kadar gelmedi. "Bana tutun Wendy," diyor James.

Kollarımı boynuna doluyorum, o benim açıklığımda kendini hizalarken sıkıca tutuyorum.

Roc ağzını James'in kulağına dayar. " fazla gitmeyin, Kaptan."

James'in bakışları kararıyor. Kancası uyluğumun arkasına saplanıyor ve acı tenimi ısırtıyor.

Roc, "Kraliçenin düzgün bir şekilde becerilmeye ihtiyacı olduğundan şüpheleniyorum," diye ekliyor ve sonra Roc'un emirlerini alarak James içime sertçe dalıyor.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ROC

BİR SÜRÜ ÜÇLÜ İLİŞKİM OLDU. BİRKAÇ DÖRTLÜ. BAZILARI BEŞLİ.

Ama bu farklı.

Bununla ilgili her şey farklı.

Onları izlemeyi seviyorum.

Genelde gösterinin başrolünde ben olurum.

Neredeyse hiç seyirci olmuyorum.

Yine de gözlerimi onlardan ayıramıyorum. Wendy'nin ağzının açılıp bir O harfi oluşturması, kendinden geçerken çıkardığı sevimli küçük nefesler onu ciyaklatıyor.

Kaptan'ın ona sıkıca sarılması, ilgisiyle onu şımartması, amcığı yıldızlardan ve sihirden yapılmış gibi içine sokması.

Karnım yuvarlanıyor, sikim seğiriyor.

Onlara birkaç dakika daha yalnız kalmaları için izin veriyorum, kendime onları görerek tıka basa doymam için birkaç dakika daha veriyorum ve sonra kayganlaştırıcı şişesini kapıp sikimi tekrar hazırlıyorum.

Onların zevkine katılmak ve kendimi onun içinde boğmak istiyorum.

Kaya gibi sertleşip sıırsıklam olana kadar sikimi tabandan başa doğru okşuyorum.

Kaptan'ın arkasına geçiyorum ve sikimin sıcaklığını hisseder hissetmez itişini yavaşlatıyor, kıcını bana vermek için duruşunu genişletiyor.

Onu tekrar açmaya o kadar hevesliyim ki, ucunda pre-cum boncuk boncuk olmaya başladı bile. Yüzbaşı ve ben bitiremedik. Wendy Darling odama dalmadan önce değil.

Mükemmel zamanlama. Çünkü şimdi Kaptan boşalırken onun boşalmasını izleyeceğim, kıcı etrafımda sıkılaşıırken ve ben onu doldururken.

Omzunun üzerinden, Wendy gözlerimle buluşuyor. Orada bir uyarı var.

Ona zarar verme.

Kaptan kalçalarını ileri doğru Wendy'yi sert bir hamleyle becerir. Ve geri sallanıp onu çıkardığında, batıyorum.

Ürkek bir nefes alıyor ve Wendy'nin içine çöküyor. Kadın kendini yeniden ayarlıyor, bir kolunu onun boynuna doluyor, diğer eli omzumda, kendini destekliyor.

Kaptan'ın deliği yarımı alıyor ve dar kıcı tam bir nirvana.

Ondan neden nefret ettim ki? Şimdi hiçbir anlamı yok. Bunca zamandır onu beceriyor olabilirdim. Onu benim yapabilirdim.

Wendy'nin gözleri kayarak kapanır. Kaptan onun içine pompalıyor, her hareketi bir ileri bir geri dans ediyor. Wendy'yi sık, geri sallan, sık beni.

"Aman Tanrım," nefes alıyor Wendy. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

İki parmağımı Kaptan'ın ağzına sokuyorum ve beni hevesle alıyor, dilini etrafımda döndürüyor.

Onları tekrar dışarı çıkardığımda, ıslaklığı Wendy'nin klitorisine batırıyorum.

Uzun ve yüksek sesle inliyor, parmakları çıplak omzumda sıkılıyor.

"Yaklaştım," diye uyarıyor.

"Ben de," diyor Kaptan.

"İkinizin de boşaldığını duymak istiyorum," diye emrediyorum onlara. "Zevkinizi hissetmeme izin verin."

Kaptan'ın hızı artıyor ve Wendy'nin vücudu her itişinde duvara çarpıyor ve ondan her çekilişinde beni kendi sınıırıma daha da yaklaştırıyor.

İki parmağımı Wendy'nin klitorisinin etrafında döndürüyorum ve vücudu kasılıyor, nefesi daralıyor.

"Oh siktir. Oh...siktir," diyor ve sonra orgazm boyunca bağırıyor, vücudu duvara karşı kıvranıyor.

Kaptan'ın omuzlarındaki kaslar çukurlaşıırken kendi vücudu da geriliyor, veriyor ve alıyor.

Onun içine doğru homurdanıyor ve ben de onun hızına uyarak istediğim ritmi buluyorum.

Ve onun içine döküldüğünde, nefesi ağırlaşp kesildiğinde, dünyada beni ona katılmaktan alıkoyabilecek hiçbir şey yok.

Onu doldurmaya çok hazırım.

Bir elim boğazında, diğeri kalçasında, dar, ıslak kıkına giriyorum ve o kadar büyük bir yük döküyorum ki, günlerce ondan damlayacak.

Kaptan altımda titriyor, tenini kaplayan tere rağmen omuzları boyunca tüyleri diken diken oluyor.

Aldığı zevkin artçı şoklarına kendini kaptıran Wendy'nin gözleri kayarak kapanır.

Ve ben ikisine de tanıklık ediyorum, coşkularına, zevklerine. Hiç bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

KANCA

ONU BIRAKTIĞIMDA WENDY'NİN BACAKLARI TITRIYOR VE YERE YIĞILIYOR. Duvar. Roc içeri giriyor, onu kollarına alıyor ve yatağına taşıyor. Tuvalete gidip ılık, ıslak bir bez getiriyorum.

Kancamla dizlerini ayırıyorum ve gözleri yarık yarık açılıyor, ben onu temizlerken beni izliyor.

Terk edildiğinde, hamileliği boyunca ve doğum sırasında yanında değildim. Tüm bunları tek başıma yapmanın acısını ve dehşetini hayal bile edemiyorum ve ona şimdi ve sonsuza dek bakma ihtiyacıyla doluyum.

Birkaç dakika içinde, yan tarafına kıvrılmış, kolu Timsah'ın yastığının altına sıkışmış bir şekilde uyuyor.

Bu tehlikeli yerde nadiren uyuması beni şaşırtmaz.

Hâlâ çıplak olan ve bundan hiç rahatsız olmayan Timsah, hepimize birer içki doldurduktan sonra sandalyeye çöküyor. Bir sigara yakıyor ve sigarayı içine çekerken boynundaki timsah ağzı dövmesi hareket ediyor.

Onun yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Oda, Wendy'nin yumuşak nefesleri ve Roc'un duman soluması dışında karanlık ve sessizdir.

Birkaç uzun dakika boyunca onu izliyoruz. Hiç kıpırdamıyor.

Acaba o da onun bir sapkınlık olduğunu mu düşünüyor? Eğer göz kırparsak, tekrar kaybolur mu?

Ben konyağımı
yudumluyorum.

Roc onunkini
içiyor.

Bir nefes daha çektiğinde tütün çıttırıyor.

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" diyor sonunda, Wendy'yi rahatsız etmemek için sesini alçaltarak.

Timsah'a ait bir sırta sahip olmak, nadir bulunan bir mücevhere sahip olmaya benziyor olmalı. Birden çok heveslendim.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki dilimin ucunda hissedebiliyorum, umurumda değilmiş gibi davranarak ona "Devam et," diyorum.

Başı sandalyesinin kadife kumaşına doğru kayıyor. Kalın saçlarının kumaşa sürtünmesini duyuyorum, bana bakıp "Elini tutmak en büyük pişmanlığım" derken nefes alışını duyuyorum.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

Ne söylemesini beklediğimden emin değilim ama bu değildi. Ve kesinlikle bu şekilde değil. Sesi boğuk, bakışları ağır, sanki söylediği şey onun için gerçekten önemliymiş gibi.

Timsah o kadar nadiren ciddi ki beni şaşırtıyor.

"Sana inanmak istiyorum," diyorum, "ama yalanlar dilinden kolayca dökülüyor."

Ağzı yarım bir gülümsemeyle kalkıyor. "Belki o zaman sana bir tane daha anlatırım." Duraklar. "Senden iğreniyorum Kaptan. Her santiminden."

Timsah'ın söylediği her şey bir bulmaca, ters yüz edilmesi ve incelenmesi gereken bir şey. Ama sanırım bu bana söylediği en dürüst şeyler olabilir.

Gerçek, ne kadar savunmasız olduğunu gizlemek için bir yalana sarılmıştır.

Timsah'ın, İnsanların Yutucusu'nun beni arzuladığı düşüncesi, *her santimi*, kendimi lanet bir kral gibi hissettiriyor.

"O zaman neden elimi tuttun?" Kancamı kaldırıp ona işaret ediyorum. "Yani, onun senin bahanen olduğunu biliyorum." Wendy'nin battaniyenin altına sıkışmış bedeninin çizgisine başımı sallıyorum. "Ama tam olarak neden? Onun üzerinde hiçbir hakkın yoktu. Ve sen de aşk hissetmediğini itiraf ettin."

Uzun bir süre sorumu düşünüyor. Bardağımdan bir yudum daha alıp likörün yakıcılığının tadını çıkarıyorum, keşke rom olsaydı diyorum.

"Bu da başka bir yalan," diye itiraf ediyor. "Ben sevme yeteneğine *sahibim*. Ama şimdiye kadar sevdiğim her şey beni terk etti."

Sözleri bir nefesten öteye geçmiyor, kalp kırıklığıyla kenarlı.

Gözlerim cam gibi oluyor ama gözyaşlarımı içime çekiyorum. Benim sempatimi isteyip istemediğini bilmiyorum. Bunu ona vermeye hazır olduğumdan bile emin değilim. "Bu doğru olamaz," diyorum.

"Kendi itiraflarımla elişmeyin."

Sandalyelerin kanatlarından onu daha iyi görebilmek için öne doğru oturuyorum. "Benim için seni terk edeceğinden korkuyordun."

"Evet," diye itiraf ediyor. "Ve korktuğum zaman düşünmem.

Harekete geçerim." "Ve onun yerine, ikimizi de terk etti."

Gülüyor. "Bize gösterdi, değil mi?"

Dikkatimiz tekrar ona yöneliyor. "Peter Pan'a onu burada terk ettiği için kızmak istiyorum ama eğer terk etmeseydi, ölümlüler diyarına geri dönecek ve çoktan ölmüş olacaktı."

"Evet." Roc bardağını boşaltıp bir kenara koydu. "Ama yine de bu yüzden ondan nefret edebiliriz, o dinsiz heriften."

Ben de gülüyorum. "Sanırım yapabiliriz."

Sigarasını bitirip boş bardağa atıyor ve konyağının tortusu içinde cızırdıyor.

"Yine de akla şu soru geliyor," diye devam ediyorum, "neden hâlâ hayatta? Yedi Adalar lmller diyarı değil elbette, ama Everland'in Neverland gibi yaşlanmayı sürdürdüğü hiç görülmemiştir. Burada da ölmüş olması gerekirdi. O lmsz değil. Ama yine de bir gün bile yaşlanmadı."

"Bu konuda."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Biliyor musun?"

"Görünüşe göre, sarayda onun bir cadı olduğuna dair söylentiler dolaşıyor. Kralla evlendiğinde, kral da yaşlanmayı bırakmış."

"Bunu ne zaman duydun?" "Bu gece, mutfakta."

Alay ettim. "Bu sırrı da personelden saklamak zorunda mısın?" "Artık size mi aitim, Kaptan?"

"Affedersiniz?"

"Sahiplenici bir *par amour* gibi davranıyorsun, bu yüzden sadece durumu bildiğimden emin olmak istiyorum."

"Ben senin sevgilin değilim." Ama içimde ihanet hissi uyandıran bir çalkantı var, sanki o bana aitmiş gibi.

Allah kahretsinsin. Lanet olsun ona.

Ancak Komutan William H. Hook'un gözünde, Timsah gibi bir ortağa sahip olmak, *kötü formun* daha büyük bir rneği değildir.

Ahlakı yok, sadakati yok, hırsı yok. Babamın bir erkekte nefret ettiği her şey onda var.

Beni Şimdi Roc'la görseydi ne derdi biliyorum: *Kanca adına leke sürüyorsun.*

AyaĒa fırladım. "Biraz hava almam lazım."

"Kaptan," diyor Roc, neredeyse homurdanarak. "Mutfak personeliyle yatmadım. Aslında meyhanedeki kızla da yatmadım. Ben sadece..." İ   ekiyor.

"Sorun deĒil. Yapmış olman umurumda deĒil." Evet, umurumda. "Geri geleceĒim. Sadece... ona dikkat et."

Bir anda kapıdayım, ama o ayaĒa fırlıyor ve beni orada durduruyor, soĒuk bir el bileĒimde. Ses çıkarmadan bu kadar hızlı hareket edebilmesi hoşuma gidiyor mu bilmiyorum. Bu onun insan olmadıĒını hatırlatıyor. Benim insan *olduĒumu* hatırlatıyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor. Sesindeki endiŐeyi duymamak mümkün deĒil ve içim sıkılıyor.

Ona başımı salladım. "YapacaĒım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

WENDY

SADECE SOĞUK VE KARANLIK VAR.

Ve baktığım her yerde, daha başka bir şey yok. Yavaşça yaklaşıyor, beni yutmakla tehdit ediyor.

Sonra boynuma bir ipin bağlandığı darağacına götürülürken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve titriyorum.

Kolu çekerler. Tuzak kapısı düşüyor. Bir saniyeliğine ağırlıksızım ve sonra ip kopuyor.

Soğuk terler içinde uyandım.

Etrafımı tanıyamıyorum ama en azından hapishane hücresinde değilim.

"Rüya neydi?"

Roc'un sesi gölgelerden beni buluyor. Perdeler kapalı, ışıklar kısık. Şifonyerin üzerinde titreyen bir yağ feneri silüetine derin gölgeler düşürüyor.

Kendimi yatak başlığına doğru çekiyorum ve çarşafı tekmeliyorum. Geceliğim üzerimde ama bacaklarıma dolanmış ve göğsümün etrafı nemli.

Yapış yapış, yorgun ve yönünü şaşırmış olmanın verdiği rahatsızlık artık alıştığım bir şey ama yine de bundan nefret ediyorum.

"Rüya neydi?" Roc tekrar sordu.

Yüzümü ovalıyorum. "Her zamanki şeyler."

Öne doğru oturur, dirseklerini dizlerine koyar ve ışık onu yakalar, keskin altınla yıkar.

Tüm solgun ve karanlık güzelliğiyle gölgelerin arasından çıkmasının etkisi beni ürkütüyor ve sert bir nefes boğazımdan aşağı iniyor.

Varolmayan Ülke'deyken, onun ilgisi için her şeyi yapardım. Ona kafayı takmıştım. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Zaman zaman o kadar rahat, o kadar cana yakın oluyor ki, gardınızı düşürmek, cazibesinin ve yakışıklılığının altında sayılamayacak kadar çok adam öldürmüş ölümsüz bir canavar olduğunu unutmak çok kolay oluyor.

Yine de onda bir şeyler değişti. Kenarları yumuşamış değil. Ya da gücünün azalması değil. Aksine bence büyüdü.

Sanırım ondaki bu farklılığın James Hook ile ilgisi var. "Olağan şeyler nedir?" diye soruyor ve hatırlamam bir dakikamı alıyor kabuslarım hakkında konuşuyorduk.

İç çekiyorum. "Bilirsin işte. Adam kaçırmalar. Hapishane. Bir ilmeğe asılmak ve Ölüm bile seni terk ettiğinde gelen kaçınılmaz yalnızlık." Ona bakıyorum, umarım onu şok etmişimdir. Ama tabii ki şok etmedim. İnsanları Yok Eden'i herhangi bir şey şok edebilir mi? O her şeyi duydu ve gördü.

Ayağa kalkıyor ve odayı geçiyor. Yatağın ucunda durur ve bir omzunu uzaktaki direğe yaslar, kollarını göğsünde kavuşturur. Tanrıya şükür kendi kendine giyinmiş. Üstsüz ya da daha kötüsü *çıplak* olsaydı şu anda onunla akli başında bir konuşma yapabileceğimi sanmıyorum. "Öldürülemeyeceğini ilk ne zaman fark ettin?"

Omuz silkiyorum. "İnsan düzenli olarak kesin bir ölümle karşı karşıya kalmıyor ki." "Kendi adına konuş," diyor.

"Tamam, belki de öylesindir. Bende bir şeylerin farklı olduğunu ilk kez vatan hainliğinden idama mahkûm edilip asıldığımda fark ettim. Pan beni burada bıraktıktan yaklaşık bir yıl sonraydı."

"Peki ondan önce? Gizemli bir şekilde tüm hastalıklardan kaçıyor muydunuz? Çabuk iyileşir miydin?"

Çocukluğumu düşünüyorum. "Hayır, öyle bir şey değil. Dokuz yaşındayken gripten neredeyse ölüyordum. On iki yaşındayken yakındaki bir dereye kayaların üzerinden atlarken bileğimi kırdım. Kolum haftalarca alçıda kaldı."

"Neverland'de başınıza tuhaf bir şey geldi mi? Ya da hapisteyken? Biri seni kesti mi? Sana bir hediye verdiler mi? Oraya nasıl gittiğini hatırlamadan uyandığın mu hiç?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, neden? varmaya çalışıyorsun?" Bakışları çok uzaklara gidiyor. "Benim bir teorim var."

Daha dik oturuyorum. "Benim hakkımda mı?"

"Evet. Ve yeteneklerin."

Kollarımı dizlerime doladım. "Ne oldu?"

Bana gülümsüyor, kendisine sorulmasından memnun, çünkü Roc'un sırları çözmekten daha çok sevdiği bir şey yok. "Şey, sanırım-"

Çınlayan çan sesleri onun kesiyor, şato ve çevresindeki arazide çınıyor. Omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderen yüksek, uyumsuz bir ses.

". " Dizlerimin üzerine kadar tırmanıp yataktan kalkıyorum. "Hayır. Hayır. Hayır."

Roc bir anda pencerenin önüne gelir ve perdeleri çekerek açar. "Kimse kaleye saldırmıyor. Bu da geriye-" Omzunun üzerinden bana bakıyor. Odanın ortasında donmuş bir şekilde duruyorum. Tamamen soğudum.

"Kral öldü," diye nefes alıyorum.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

WENDY

ROC'UN YATAK ODASINDAN ACELEYLE ÇIKTIM. ŞİMDİ BENİ ARIYOR OLACAKLAR.
ONLAR

kaçırdığımı zaten biliyor olabilirim.

Bu hiç iyi değil.

Çok ama çok kötü.

"Wendy," diye sesleniyor Roc beni kapıya kadar takip ederken.

"Git James'i bul ve bu kaleden çık," diye omzumun üzerinden ona tıslıyorum. "Burası senin için güvenli olmayacak."

"Peki ya senin için?" diye karşı çıkıyor.

Kendi kendime homurdanarak bir sonraki köşeyi dönüyorum ve neredeyse Asha ve Theo'ya .

Onlara çarpmamak için tökezleyerek geri çekiliyorum ama kendi ayağıma takılıyorum ve Roc beni yakalamak zorunda kalıyor.

Theo'nun dikkati hemen Roc'un belimdeki ellerine yöneliyor. "İşte buradasın," diyor Asha.

"Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum," diyorum. Theo'nun şimdi bana sırt çevirmesini istemiyorum.

Asha gecelerimi nasıl geçirdiğimi umursamazdı ama Theo umursayacak.

"Kaybolmuştum," diyor Roc. "Yön bulma konusunda kesinlikle umutsuzum."

olmasına rağmen, yüzündeki kendini küçümseyen gülümsemeyi duyabiliyorum.

Theo öne çıkıp elini koluma koydu ve beni Roc'tan uzaklaştırdı. "Gelin, Majesteleri. Sizi güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Tabii ki. Kral..." Bu cümlenin nasıl biteceğini bildiğim için sözümü kesiyorum ama onaylandığını duymak istiyorum.

"Evet." Asha başını sallar. "Gitmeliyiz."

Roc aniden çıktı. "Sizi şimdi bırakmayacağım." Sonra aceleyle ekledi, "Majesteleri."

"Ben iyi olacağım." Asha ve Theo arkamı kollayacaktır. "Gitmek zorundasın. James'in iyi olduğundan emin olmalısın."

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. Haklı olduğumu biliyor. "Seni nerede bulacağız?"

Asha ve ben bakıştık. Bir felaket durumunda benim için bir kaçış planı üzerinde çalışıyor olması gerekiyordu. Kralın ölmesinin felaket olduğunu söylemeliyim. Özellikle de Roc ve James buradayken. Hally beni devirmek için cinayet dahil her yolu deneyecektir.

"Seni çağırtacağım," diyor Asha. "Güvenli olduğunda." "Lütfen," diyorum Roc'a. "Git."

Çenesi bükülür ve başını salladıktan sonra ters yöne dönüp bir sonraki köşede kaybolur.

THEO VE ASHA BANA ÜÇÜNCÜ KAT MERDİVENLERİNDEN AŞAĞIYA KADAR REHBERLİK ETTİLER.

Genellikle hizmetçiler için ayrılmış bir dizi arka koridor. Beni kalenin batı tarafındaki işaretlenmemiş, gizli çıkışa götürdüklerini hemen anlıyorum. Batı ikmal kapısına en yakın yer orası. Kaleden çıkmanın en kolay yolu.

Yol boyunca kalbim deli gibi çarpıyor ve kendime sürekli başaracağımızı, Roc ve James'in başaracağını ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum.

Ama midem çalkalanıyor ve sanırım bana bir şey söylemeye çalışıyor.

Theo bizi kullanılmayan koridorlardan birinin sonunda durduruyor ve parmağını dudaklarına götürüyor.

Panik tırmanıyor.

"Ne oldu?" Asha fısıldıyor. "Anlamıyorum-"

Theo kemerinden kalın, güdük bir cop çıkarır ve Asha'nın kafasına vurur.

Bağırıyorum, sonra elimi ağızıma kapatıyorum.

Asha'nın gözleri geri dönüyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, şakağındaki büyük yarıktan serbestçe kan akıyor.

"Theo! Bunu neden yaptın?"

"Sana karşı çalışıyordum."

"Ne? Asha? Hayır. Bu doğru değil."

Theo bileğimden tutup beni ters yöne çekti.

Theo beni gölgelerin içine çekerken Asha'nın baygın bedenine bakıyorum.

Her şeyi yanlış mı anlamışım?

Bu mahkemede geçirdiğim her gün, insanların nedenlerini, beni kullanıp kullanmadıklarını, bana karşı çalışıp çalışmadıklarını ya da daha kötüsü bana karşı komplo kurup kurmadıklarını sorguladım. Asha'yı bir kez bile sorgulamadım.

Theo beni spiral bir taş merdivene açılan bir kapıdan içeri çekiyor.

Aşağı, aşağı gidiyoruz.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin," diyor Theo, beni sıkıca kavrayarak. Temposu çıldırtıcı ve ben yalınayak ve geceliğimle duruyorum. Gizli bir kaçış için giyinmemiştim.

Merdiven boşluğunun penceresi yok, sadece taşa saplanmış demir meşaleler var, alevler içeri giren her cereyanda titriyor.

Merdiven boşluğunda kendimi yönlendirebileceğim hiçbir şey yok ve bir kaçışa doğru gitmediğimizi çok geç fark ediyorum; yerin altındayız.

Merdiven boşluğu bittiğinde, bizi dar, alçak tavanlı bir tünele döküyor. Kalenin zindanına çıktığını bildiğim bir tünel.

Midemdeki çalkantı kusacağımdan korkana kadar artıyor. Hayır.

Hayır.

Tünelin sonunda bekleyen üç muhafız var. Theo beni

öne doğru çekip onlara teslim ediyor.

Ters yöne doğru fırlıyorum ama Theo beni belimden yakalayıp ayağımdan kaldırıyor. "Hayır! Gitmeyeceğim. Geri dönmeyeceğim!" Ona her şeyimle karşı koyuyorum ama yeterli olmuyor. Hazırlıksız yakalanmışım. Hazırlıksızdım. Dikkatim dağılmıştı. Saf.

Theo beni muhafızların kollarına bırakıyor. Deri uniformalar giyen üç iri yarı adam, onları benim çırpınışılarımdan ve pençelerimden koruyor.

Çılgık atıyorum, vahşiyim. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Sadece koşmak istiyorum. Uzaklara, çok uzaklara, hızlı ve çok uzaklara koşmak istiyorum.

Geri
dönmeyeceğim.
Geri dönemem.
"Theo!" Bağırıyorum. "Yapma bunu!"
"Özür dilerim, Majesteleri," diyor. "Bana sizin ödeyebileceğinizden çok
daha fazlasını ödedi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BİR

KANCA

TİMSAH'IN İTİRAFIYLA NE YAPACAĞIM?

Artık ona sahip olduğuma ve pişmanlıklarını paylaştığına göre kendime ne ?

Yıllar önce elimi tutup benimle alay etmişti. Ve ben hala babam için bir hayal kırıklığıyım.

Kumandan'ın, şanlı Hook ismini devam ettirmek için gurur duyulacak mirasçılarla bir miras inşa eden, flört etmeyen namuslu bir adamdan daha fazla saygı duyduğu bir şey yoktu.

Ben bunların hiçbirisi değilim. Ben namuslu bir adam değilim. Ben sadece Peter Pan'e karşı gereksiz bir savaşın mirasına sahip bir korsanım ve şimdi onunla iç içe geçmiş bir aile soyuyum.

Düşmanlarıma teslim olmaya devam ediyorum. Ve Komutanın bu konuda ne düşüneceğini biliyorum: *zayıfsın, zayıfsın ve metanetten yoksunsun.*

Gürül gürül akan bir çeşmenin etrafına yarım ay şeklinde dikilmiş bir gül bahçesinde duruyorum.

Ellerimi kalçalarıma koyup yıldızlara bakıyorum. Kafam çok karıştı.

Hayatım boyunca, Komutan William H. Hook'un olmamı istediği kişi olmak istedim. İyi bir adam. Bir baba. Mirası olan bir Hook. Ama evli bir kadının ve elimi tutan ölümsüz bir canavarın peşindeyken nasıl bir miras oluşturabilirim?

Utanç içimde çalkalanıyor.

Bahçede tek başıma durmuş hayatımın enkazını düşünürken, kalede çanlar çalıyor.

Gecenin köründe o kadar tuhaf bir ses ki, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Bu kesinlikle iyi bir şey olamaz.

Gölgeler kale pencerelerinin önünde bir ileri bir geri uçuşuyor, figürlerin çılgınlığı çanların gürültülü takırtılarıyla eşleşiyor.

Çitlerle çevrili patikadan aceleyle geçip bahçedeki yemek salonunun çift kapısından şatoya dönüyorum. Burada kimse yok. Bu uğursuz saatte beklediğimden değil. Ama büyük fuayeden gelen ayak seslerini ve bağırıışları duyabiliyorum.

Oraya gidiyorum ve kaleyi kaos içinde buluyorum. Askerler yürüyor. Cariyeler cübbelerini giymiş, bazıları ağlıyor. Hizmetçiler merdivenlerden yukarı fırlıyor.

"Ne oldu?" Metrelerce kırmızı ipekle örtülmüş bir kadına soruyorum. "Korkunç bir şey!" Koluma yapıştı. "Kral öldü!"

Başlarında prensin bulunduğu büyük merdivene doğru ilerleyen bir başka muhafız grubunu takip ediyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Kadın ağzını açık bıraktı, kullandığım dilden rahatsız olduğu belliydi. Everland lanet olası bir iffet krallığına dönüştü.

Wendy ve Roc'un yanına dönmem gerekiyor ama ana merdivenler insanlarla dolu. Bir arka merdiven var -Roc ve ben prens bizi kalmaya davet ettikten sonra oraya yönlendirildik ama ben bitkin ve şoktaydım. Oraya nasıl ulaştığımı hatırlamıyorum.

"Arka merdivenler ne tarafta?" Kadına soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Yasadışı işlemler için mi?"

"Ne? Hayır. Ben...boşver." Kendim bulurum.

Arka merdivenin genellikle evin arka tarafında, mutfığa yakın bir yerde olduğunu bilecek kadar büyük evlerde bulundum. Büyük merdivenin arkasından geçen loş bir koridora dönüyorum ve küçük, karanlık bir figürle karşılaşıyorum.

Kolumda bir ısırık, keskin bir dilimleme hareketi var.

"Aman Tanrım!" diyor küçük bir ses. "Çok özür dilerim."

Kadın duvar apliklerinden yayılan ışık çemberinin içine girdiğinde, onun prensin müstakbel gelini olduğunu anlıyorum. Elinde bronz bir *sacrée* tutuyor, yüzlerce *malum vermes*'i katletmek için kullanıldığı varsayılan silah.

yıl öncesine ait. Ortaçağ dönemine özgü görünmesi için kabaca yapılmış. Ama bu aynı zamanda ucunun bir hançer gibi keskin olduğu anlamına geliyor.

Ve sanırım beni kesti.

"Çok özür dilerim efendim," diyor tekrar ve hasarı incelemek için kolumu tutuyor. "Nişanlım güvenli odaya kaçmamı söyledi ve elimizdeki tek silah buydu ve-"

Yarayı gördü.

Onun ne gördüğünü biliyorum ama bakmaya cesaret edemiyorum.

Kanıyorum ve kanım simsiyah akıyor.

Nefes nefese kalır ve iki adım geriye sendeler, ardından karanlık ruhları uzaklaştırmak için göğsüne X işareti yapar.

Yani beni.

"*Homme maléfique*," diye tıslıyor.

Kötü adam.

Sikeyim.

Elbette bunu hep biliyordum, değil mi? Karanlık şeylerden ve karanlık dürtülerden yapıldığımı. Özellikle şu anda doğru çünkü onu öldürmek için ne gerektiğini düşünüyorum. Çünkü şimdi Wendy'yi tehlikeye attım. Ve Roc'u. Şatonun kara büyü ve kara cadılar tarafından istila edildiğine dair söylentiler çoktan yayılmışken ve prens Wendy'ye karşı entrikalar çevirirken, nişanlısının eline altın bir ok tutuşturuldu. Buraya Wendy için geldim ve açıkça lanetlendim.

"İşte buradasınız, Majesteleri." Köşeden bir muhafız geliyor ve müstakbel gelini fark ediyor. Aramızdaki gerilimi hissediyor, kızın iri gözlerini ve *sakrée*'yi göğsüne bastırışını görüyor.

Burada olmamalıydım.

"Yakalayın onu!" diye bağırıyor. Arkamı dönüp koşuyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ROC

KAPTANI HIÇBİR YERDE BULAMIYORUM.

Hangi cehenneme kaçtı?

Panik, istenmeyen bir misafir gibi üstüme üstüme geliyor.

Kaptan'a bir şey olması umurumda değil. Peki neden umurumdaymış gibi hissediyorum?

Cep saatimi çıkarıp zamanı kontrol ediyorum. İkinci el saatin tik takları hem rahatlatıyor hem de uyarıyor.

Tehlikeli bir şekilde yer değiştirmeye çok yakınım.

Kalenin üçüncü katının tamamını arıyorum, bazen boş olan bazen de olmayan odalara giriyorum. Bana demir çubukla vurmaya çalışan adam da dahil olmak üzere herkes sinir bozucu bir şekilde yardımcı olmuyor.

Ayağına sapladığımda kedi gibi uludu.

İkinci katta, tüm oturma odalarını, balo salonlarını, daha fazla sandalye barındırmaktan başka bir amacı olmayan diğer lanet odaları kontrol ediyorum.

O gitti.

Beni yine mi terk etti?

Ana koridorun dışındaki bir koridora giriyorum ve yerde yatan bir figür görüyorum, koyu düz saçlı bir başın etrafında bir hale gibi kan birikmiş.

Sanırım kim olduğunu biliyorum ama tuzak olmadığından emin olmak istiyorum.

Durup yakınlarda birilerini dinliyorum ama sadece bir insan kalbinin yumuşak, sabit gümbürtüleri duyuluyor.

Bir adım daha atıyorum.
Bu kalp atışı tanıdık geliyor.

Figüre ulaştığımda bir dizimin üzerine çömelip yüzünü inceliyorum.
Wendy'nin birlikte olduğu kadın bu. Ama aynı zamanda mutfakta beni gizlice dinleyen kadın.

Kalp atışlarının düzenini.

Etkilendim.

"Hey," diyorum ve parmaklarımı şıklatıyorum.

Kız yalpalayarak uyandı. Etkileyici birkaç saniye içinde arkamdaydı, bir kolu boynuma dolanmıştı, diğeri de boynuma kilitlenmişti.

"Bu işe yaramayacak," diyorum ama sesim hava akımı olmadığı için boğuk çıkıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ama muhtemelen beyin sarsıntısından kaynaklanan dengesizliğini hissediyorum.

"Neden yetişkinler gibi konuşmuyoruz?"

diye öneriyorum. Hâlâ sessizliğini koruyor.

Onun azmine hayranım.

Vücudumun katı halinin değişmesine ve kenarlarımın dönüşmesine izin veriyorum. Kız şaşkınlıkla nefesini tutuyor.

Saçlarından bir avuç alıp onu başımın üzerine atıyorum. Boğazı çözülüyor ve sırt üstü yere düşüyor, hırıltılı bir şekilde nefes alıyor.

Hızla dört ayak üstüne yuvarlanıyor, hırılıyor, tükürüyor.

"Seni uyarmaya çalıştım," diyorum ayağa kalkarak. "Ne oldu?" "Ne mi oldu?" Derin bir nefes çekti.

"Sana kim saldırdı?"

Dizlerinin üzerine çöküyor, sallanıyor, ağzını siliyor. Bakışları uzak ama keskindir.

"Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü seni son gördüğümde Wendy ile birlikteydin. O şimdi nerede?"

Kız aceleyle ayağa kalkar. "Kahretsin."

"Evet. Ne oldu?" "Bana

vurdu. Theo."

"Muhafız

mı?" Kız

başını sallar.

"Onu nereye götürmüş olabilir?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Pek çok seçenek var." "En bariz olanla başlayalım."

Doğru düşünmeye çalışıyormuş gibi birkaç kez göz kırptıyor ve sonra "Zindan" diyor.

Başımı salladım. "Göster bana."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

WENDY

ARTAN PANİKLE GÖRÜŞÜM BULANIKLAŞIYOR.

Geri dönmek
istemiyorum. Geri
dönemem.

Dövüşüyorum, çırpınıyorum, çırpınıyorum ve çığlık atıyorum.

Ama faydası yok. Üç muhafız artı Theo var. Onlarla boy ölçüşemem.
Zindana atılacağım ve orada çürüyeceğim.

Gözlerimden yaşlar dökülüyor.

Beni kurtaracak kimse yok.

Muhafızlar beni ikisinin arasına sıkıştırmış, geldiğimiz yöne doğru çevirmiş, böylece kalenin derinliklerine doğru geriye doğru sürükleniyorum.
Theo arkamızdan geliyor ama doğrudan bana bakmaktan kaçınıyor.

Hücre üstüne hücre geçiyoruz. Hava ıslanıyor, soğuyor ve ben titremeye başlıyorum.

Dövüşmeyi bırakıp kollarında gevşekçe asılı kaldım, hıçkırarak ağladım, çıplak ayaklarım engebeli kayalık zemine çarpıyordu.

Belki de kaderimde hep karanlıkta unutulmak vardı. Belki de hiç yaşamamam gerekiyordu. Doğduğum andan itibaren lanetli olduğumu biliyordum. Her zaman bir başkasının merhametine kalmıştım.

Neredeyse pes edip kaderime teslim olacaktım ki, Asha'nın bir zamanlar bana verdiği tavsiyenin hafızamdan fıskırdığını duydum.

Bir adamın taşaklarına nasıl diz çökeceğinizi bilerseniz, asla silahsız kalmazsınız.

Bunu yakaladım.

Asha'ya her zaman hayranlık duydum. Gücüne, zekasına, cesaretine.
Her zaman onun gibi olmak istemişimdir.

Zayıf değilsin, demişti bana bir keresinde, mahkemedeki dedikodulara dayanma kabiliyetimden şikayet ettiğimde. Zihinsel olarak zayıf olmadığımı kastettiğini biliyorum, ama beni antrenman sahasında eğittiği bunca zaman boyunca bana başka bir hediye daha verdi: kendi gücüne güvenmek.

Ben zayıf değilim.

Hapse girmeyeceğim.

Bunu hak etmiyorum.

Ve bundan da öte, *yaşama* hakkını kazandım.

Gardiyanlar bana tahsis edilen hücreye ulaştığında, öndeki adam anahtar halkasını çıkarıyor ve kilidi açıyor. Kapı gıcırıyor, ses tünelde yankılanıyor.

Beni hücreye tıkmadan önce daha iyi bir pozisyona ihtiyacım bildiğim için gevşiyorum ve hemen yere düşüyorum. Engebeli taş sırtımı tırmalıyor ama acıyı görmezden geliyorum. Bunun yerine onu yakıt olarak kullanıyorum.

"Tanrım," diyor solumdaki adam kendi kendine homurdanarak. "Onu bana bırak." Yanıma geliyor, kollarını benimkilerin altına doluyor ve beni bir oyuncak bebek gibi havaya kaldırıyor. "Senin bir cadı olduğunu söylüyorlar ama bence yanlış anladılar. Bana daha çok huysuz bir çocuk gibi geliyor."

Diğerleri gülüyor.

Adam bira ve lahana turşusu gibi kokuyor. Midemi bulandırıyor.

Ayaklarım altımda ve adam hâlâ kendimi taş dayıyorum, sonra Asha'nın bana öğrettiği şekilde ellerimi omuzlarına koyuyorum.

İyi bir temel edinin, dedi. *Sonra vücudu kontrol edin*.

Asha ile yıllar ve yıllar ve saatler ve saatler süren pratik vücudumu otomatik pilota geçiriyor.

Ne yapacağımı biliyorum.

Dizimi yukarı doğru fırlatıyorum. Adamı tam taşaklarından vuruyorum ve çarpmanın etkisiyle kıpkırmızı kesiliyor, içindeki tüm hava dışarı fırlıyor, tükürükleri bıyıklarına takılıyor. Kendini başka bir saldırıdan korurken gözleri şişiyor, solan bir çiçek gibi eğiliyor.

"Hey!" diyor diğeri.

"Yakala onu," diyor

üçüncüsü.

Solgun adamın hançerini kemerinden çekip çıkarıyorum ve ikinci muhafız bana doğru hücum ederken dönüyorum.

Asha, *daima yukarı nişan al*, dedi. *Çoğu erkek senden daha uzun olacaktır. Hayati organlar daha yukarıda olacaktır. Ama kaburgalara dikkat et.*

Bıçak etine kolayca battı. Kan kolumdan aşağı fışkırıyor.

Üçüncü muhafız, yani lider, beni omzumdan tutup kendi etrafımda döndürürken bıçağı çıkarıyorum, yumruğu sıkılı, yüzüme nişan almış.

Eğildim. Havayı yumrukluyor.

Bıçağı dizine saplıyorum ve bacağı bükülüyor. Ulumaları tünelin duvarlarına çarpıp geri geliyor.

Onları bir iğne yastığına dönüştürün, dedi Asha bir keresinde doldurulmuş bir patates çuvalının üzerinde gösteri yaparken. Bum. Bum. Bum. Bum.

Yukarı. Hedef.

Bıçaklıyorum. Bıçaklıyorum. Tekrar bıçaklarım.

Muhafız öksürerek kan kusar ve taş zemine yığılır.

Bir nefes alıyorum, katliamın ortasında dururken damarlarımda adrenalın pompalanıyor.

Sonra arkamı dönüp Theo'ya bakıyorum.

Burun delikleri genişliyor, gözleri irileşiyor ve yuvarlaklaşıyor. "Bunu yapmak istemezsin," diye uyarıyor.

"Evet, çok istiyorum."

Bıçak hala elimde, ona saldırıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ DÖRT

KANCA

BİR MUCİZE ESERİ, FARK EDİLMEYEN KALE ARAZİSİNDEN ÇIKMAYI BAŞARDIM. Şehir sakinleri çan seslerini açıkça duymuş ve şimdi ellerinde mumlar ve çiçeklerle kalenin ana kapısında toplanmış, bir yandan da bağırıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktadır.

Everland'in geleceği ve Wendy için endişeleniyorum ama burada kalmak onu daha da tehlikeye atacak. Gitmek zorundayım. Çabuk gitmeliyim.

Kaleden uzaklaşan tüm sokaklar izleyiciler ve yas tutanlarla dolu ve ben de yoluma devam etmek için mücadele etmek zorundayım.

Ağlama sesi duyduğumda büyüyen kalabalığı henüz geçmiştim. Bir yas tutanın yumuşak hıçkırıkları değil, bir çocuğun korkmuş burun çekişleri.

Çevredeki kavşağı tarıyorum ve bir dükkânın girintisinde toplanmış, paltosu yırtılmış, yüzü kirle lekelenmiş ve gözyaşlarıyla ıslanmış küçük bir çocuk görüyorum.

Etrafta başka kimse yok.

Çocuktan bir sonraki caddeye, beni doğrudan gemime götürecek olan caddeye bakıyorum.

"Lanet ," diye mırıldanıyorum ve dükkânın girintisine doğru geri dönüyorum. "Kayıp mı oldun?"

Bu çocuğun kaç yaşında olduğunu bilmiyorum.

Belki dört? "Konuşabiliyor musun?" Cevap vermeyince deniyorum.

Gözleri kırmızı ve sulu ama kancamı gördüğü inlemeleri kesildi.

Çocuklar kancadan nefret eder. Korkutucu olduğunu biliyorum. Onu seçmemin bir nedeni de bu. Eğer bir korsan kaptanı

Ekibiyle birlikte her yerde.

"Sorun yok," diyorum ona, kancayı arkama takarak. "Annemi mi arıyorsun?"

"Anne," diyor iniltiyle ve şüphelerimi doğruluyor.

"Pekâlâ. Kalk bakalım." Diğer kolumu kullanarak onu kucağıma alıyorum ve kalçama koyuyorum. Minik parmakları ceketimin yakasına kıvrılıyor ve başını omzuma yaslıyor. "Annen ne tarafta?" diye soruyorum.

Sol tarafı işaret ediyor. Kaybedecek zamanım yok, umarım ne istediğimi anlamıştır.

Sola gidiyoruz. Şehirden kale kapılarına doğru daha fazla insan akıyor. Küçük çocuğu onların itiş kakışından ve çılgınlığından koruyorum.

"Bu insanlar yaşlı bir adamın ölmesini neden bu kadar önemsiyor?" Mırıldanıyorum ve küçük çocuk kocaman gözleriyle bana bakıp hiçbir şey söylemiyor. "Tanrılara dua et de daha mantıklı biri olarak büyü."

"Henry!" diye bir ses kalabalığın içinde çınladı. Küçük çocuk hıçkıra hıçkıra nefes alıyor.

"Bu senin annen mi?" Ona soruyorum.

"Anne," diye mızızlanıyor.

"Henry!"

Sesi takip ediyorum, yırtık pırtık bir pelerin giymiş, kalabalığı ararken ellerini önünde kavuşturmuş bir kadın buluyorum.

"Henry!" diye bağırıyor kalçamdaki çocuğu gördüğünde. "Ah, oğlum!"

Küçük çocuk daha sert hıçkırmaya başlıyor ve kollarını ona doğru uzatıyor.

Onu benden alıyor ve sıkıca sarılıyor. İkisi birlikte ağlıyorlar.

"Teşekkür ederim," dedi ve elimi sıktı. "Tanrılar seni kutsasın. Sen iyi bir adamsın. İyi bir iş yapmış iyi bir adamsın!"

"Her şey . Telaşa gerek yok."

Boynuna bağlı bir ipi çekip koparıyor ve sonra bana uzatıyor. Ucunda parlayan bir yıldızın kolyesi sallanıyor. Adaların çoğunda bir çeşit din vardır. Ve çoğu adada yıldızları tanrı olarak gören bir çeşit din var.

"Senin için," diyor kadın, için ısrar ediyor.

"Yapamadım-"

Sözümü kesiyor ve tılsımı elime bırakıyor. "Evet. Bunu teşekkürlerimin bir nişanesi olarak almalısın."

Sonra çocuğu çenesinin altına sıkıştırır ve bir sonraki sokağın köşesinde kaybolur.

Kolyeyi yakındaki bir elektrik direğinin ışığına tutuyorum. Tılsım ileri geri dönüyor, yıldız altın ışığı yakalıyor, sonra tekrar uzağa, karanlığa bakıyor.

Sen iyi bir .

Kelimeler kafamda yankılanıyor.

İyi bir adam.

İyi bir adam.

Başka bir kalabalık aceleyle geçiyor. En yakındaki kişiyi tutup kendime doğru çekiyorum. "Bıçağın var mı?"

"Ne?" Beni başından savmaya çalışıyor ama artık kararlıyım. "Bıçak mı? Sende var mı?"

Arkadaşları ondan uzaklaşıyor. Onlardan bana bakıyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Al." Elime bir çakı tutuşturuyor. "Bu ucuz çelik. Bununla kendini kesme." Sonra da gitti.

Midem bulanıyor.

Kolyeyi cebime sokuyorum, sonra bileğime bir fiske vuruyorum ve bıçak bir çırpıda açılıyor.

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

İyi bir iş yapmış iyi bir adam.

Roc kanım hakkındaki inancıma meydan okudu. Haklı olup olmadığını bilmek zorundayım.

Bıçağın keskin kenarını kolumun alt tarafına, kancamı koluma tutturan deri kayışın hemen altına dayadım.

"İşte başlıyoruz," diye fısıldıyorum, kusacakmışım gibi hissediyorum.

Kısa ve keskin bir çekişle bıçak etimi kesiyor. Görüşüm tünelleşiyor, başım sallanıyor. Ama bilincimi korumayı başarıyorum ve kesikten akan kana bakıyorum.

Bu siyah.

İyi ya da kötü iş yapmam arasında hiçbir fark yoktur. Babam beni kandırdı.

"Lanet olsun," diyorum dişlerimi sıkarak ve yönümü değiştiriyorum.

Roc haklıydı.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

KANCA

KALEYE GERİ DÖNMEK İKİ KAT DAHA FAZLA ÇABA GEREKTİRİYOR.

kaçıyorum. Ama yine de başarıyorum çünkü bir şeyi yapmaya kararlı olduğumda, onu yapıyorum.

Wendy'nin teknik olarak hâlâ ölü bir kralla evli olması umurumda değil. Buradan gitmek istiyorsa, onu istediği yere götürürüm. Sonunda kendi seçtiği bir hayatı yaşamayı hak ediyor. Roc da isterse gelebilir. Eğer uslu durursa.

Kanımın otomatik olarak kötü olduğum anlamına gelmediğinin farkına varmak beni o kadar etkiliyor ki neredeyse prensin müstakbel geliniyle *tekrar* karşılaşacaktım.

Ama bir şey değişti. Bana gülümsüyor.

"Geri döndün," diyor ellerini önünde kavuşturarak.

Önceki ürkek, hafifçe skandala uğramış kız gitmiş, yerine daha bilgili ve daha tehditkâr bir şey gelmiştir.

Onunla ilk karşılaştığım andan itibaren tanıdık olduğunu düşünmüştüm ama onu tan.

Ama ona bakıp küçük, sivri burnunu, çukur yanaklarını, geniş gözlerini ve dalgalı kahverengi saçlarını iyice incelediğimde aklıma bir şey geliyor.

O zamanlar farklıydı.

Saçları daha uzundu ve iki örgüyle örülmüştü. Koyu renk gözlerine koyu renk sürme çekilmişti. Kraliyet mücevherleriyle süslenmemişti, bunun yerine

Boynunda kalın örgülü bir ip vardı ve ipin içine deniz kabukları dokunmuştu.

İşin gerçeği beni öyle bir çarpıyor ki başım dönüyor.

"Sen ormandaki cadısın," diyorum. "Babamın beni görmeye götürdüğü."

Gülümsemesi genişliyor ve bunu yaparken çenesi aşağıya dönüyor, gözleri kısılıyor.

"Nasıl... Neden..."

"Neden buradayım?" diye soruyor benim için. "*Nasıl* buradayım?" diye ekliyor. "Tüm hikâyeyi mi istersiniz? Yoksa sadece önemli kısımları mı?"

Çenemi sıkıyorum. "Bütün hikaye."

"Pekala. Beni takip edin." Birinci kattaki ana koridordan aşağıya döndü.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Daha önce ayrıldığımdan beri kale sessizleşti, ama girintide hâlâ bağırışlar var. Güneş yükselmeye başlıyor ve asma katın yüksek pencerelerinden ışık sızıyor.

Onunla gitmeye cesaret edebilir miyim?

Aklıma bu kadının Wendy'nin sarayına sızan bir parazit olabileceği geliyor. Büyü ve cadılarla ilgili fısıltılar vardı. Wendy'nin ölümlü olduğunu biliyorum. Bu yüzden söylentilerin aslında *bu* kadın hakkında olması mantıklı.

Ama aynı zamanda geçmişimle ve kim olduğumu düşündüğümle de bağlantılı.

Belki de şu anda burada olması tesadüf değildir, tam da babamın onu planın bir parçası olarak kullanarak kendimle ilgili inandırdığı her şeyi sorgulamaya başladığım sırada yollarımızın kesişmesi.

Onu takip etmeye karar verdim.

BENİ MOBİLYALARIN ZÜMRÜT RENGİ OLDUĞU BİR OTURMA ODASINA GÖTÜRDÜ.

yeşil ve perdeler de ona uygun olarak toile yeşili. Kendine bir içki koyuyor ve bana da bir tane ikram ediyor. Tedbirli olmak için, benimkinden bir yudum almadan önce onunkinden bir yudum almasını izliyorum.

Peri şarabını andıran tatlı bir şarap, ancak çok fazla ekşilik içeriyor. Alkolün yakıcılığını bastırıyor.

"Ben aslen Kayıp Diyar'danım," diyor bana. "Efsane Yaratıcılarının evi."

Adalar'ın gizli topluluklarından biri, güç, prestij ve zenginlik için her zaman perde arkasında çalışanlar.

"Bir keresinde kötü bir şey yaptım." Kolunu ortasından geçiriyor, bardak hâlâ elinde. "Efsane Yaratıcıları yedi kişilik bir konsey tarafından kontrol ediliyor. Onlar Mit olarak bilinirler ve bir noktada ben de onlardan biri olacaktım. Ama en yaşlı Mit benim çok vahşi olduğumu düşündü ve yeğeni için beni atladi. Ben de onu öldürdüm. Yeğenini, Mit'i değil. Bu pek iyi gitmedi." Kendi kendine gülüyor ve odayı adımlamaya başlıyor.

Ne yapacağımdan emin değilim. Hâlâ burada olmasına şaşırıyorum. Kendini bir şekilde prensin nişanlısı yapmayı başardığı ve sonra da ağırbaşlı bir gelin adayı gibi görünerek göz önünde saklandığı için hâlâ şoktayım.

Ama neden? O neden burada ve bunun benimle ne ilgisi var?

"Kayıp Diyar'dan ve Yedi Adalar'dan sürgün edildim," diye devam ediyor. "Ölümlüler diyarına atıldım ve sadece sürgün edilmekle kalmadım, aynı zamanda Adalar'a geri dönüş yolumu bulmam da engellendi. Ne kadar bakarsam bakayım, hangi büyüü yaparsam yapayım, geri dönemedim."

Süslü, yaldızlı çerçeveli yeşil bir kanepeye doğru ilerliyor. "Kendimi sizin diyarınızda bir mistik olarak kabul ettirdim ama her geçen gün büyüm azaldı. Adalar'la bağlantım kesilince sanki benim büyüm de engellenmiş gibiydi. Bir şeyler denemek için çaresiz kaldım. Ölümlüler âlemi büyüye aç ama nereye bakacağını bilersen doğru insanları bulabilirsin.

"Bir falcıya gittim ve bana göstermesini istedim, o da bana dönüş yolunun kancadan geçtiğini söyledi."

Pencereye doğru ilerliyor ve şarabından bir yudum alıyor. "İlk başta kafam karıştı. Bu ne anlama geliyordu ki? Aylarca araştırdım, analiz ettim ve endişelendim. Ta ki bir adam kapımı çalıp yaramazlık yapan oğluna bir ders vermeme isteyene kadar. Adamın adı William H. Hook'tu."

Hikayesinin bu noktaya varacağından şüpheleniyordum ama yine de bunca zaman sonra babamın adını benden başka birinden duymak, onunla ilgili bastırılmış tüm anılarımı canlandırdı.

Adamdan hem nefret ettim hem de onu sevdim. Onun saygısı için çok çalıştım. Onun standartlarını karşılamak için daha çok çalıştım. Ama asla yeterli olmadı. Ve sanırım içten içe onun standartları ne olursa olsun, onlara ulaşmanın imkansız olduğunu biliyordum çünkü onlar sürekli hareket ediyor, sürekli değişiyordu.

Cadı devam ediyor. "William'ın mı yoksa James'in mi
"- bardağını bana doğru eğdi "- falcının tahminine konu oldu, ben de bir kumar oynadım ve seni seçtim. Baban benden

ama sadece bir haritaya ihtiyacım vardı. Ben de kalan azıcık gücümü kullanarak sana kendimden bir parça verdim, en önemli parçamı: büyümü."

İçgüdüsel olarak kolumdaki kesiğe bakıyorum, artık siyah kabuk bağlamış.

"Bir gün yelken açtın ve bir daha geri dönmedin," diyor. "Çünkü tabii ki ben onlarca yıldır yolumu ararken sen Yedi Adalar'a tesadüfen girdin. Ama bir kez oraya vardığında, tek yapmam gereken sihrimi takip edip seni izlemektir." Kollarını iki yana açtı. "Voila. Evimdeyim. Ama hesaba katmadığım şey, senin bir Darling'i hamile bırakacağın ve Darling bebeğin annesine de güç vereceğiydi."

Ağzım açık kaldı.

Bu Wendy'nin iyileşme yeteneğini açıklıyor. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Bu güç sürekli olarak aile soyundan mı geçiyordu? Winnie Darling'in Efsane Yaratıcıları'ndan miras kalan bir gücü mü var?

Sinirlerimi yatıştırmak için şaraptan bir yudum daha alıyorum. Kabullenmem gereken çok şey var. "Artık buradasın," diyorum cadıya. "Everland'den ne istiyorsun?"

Gülümsüyor. "Sana bahsettiğim Efsane mi? Beni sürgün eden mi? O artık öldü. Yeni bir Mit hüküm sürüyor ve planlar harekete geçti. Ben sadece planın bir parçasıyım."

"Lanet olsun."

"Ah evet, Kaptan Hook," diyor ve kadehini bana doğru uzatıyor. "Gerçekten de kanlı olacak."

Roc'u bulup öğrendiklerimi ona anlatmalıyım. Efsane Yaratıcıları tüm sarayı savaş alanına çevirmeden önce Wendy'yi kurtarmalıyım.

Bardağımı masalardan birine koyup kapıya doğru ilerliyorum. Ama aniden oda dönmeye başlıyor. İlk başta uykusuzluktan ya da açlıktan olabileceğini düşünüyorum. Ama kıpırdamadan durmak da hafiflemesine yardımcı olmuyor.

Cadının ayak sesleri yaklaşıyor. Tökezleyerek ilerliyorum, masaya çarpıyorum. Bardak sallanıyor, sonra dökülüyor ve sıvı yere damlarken yeşil bir şeyle beneklendiğini fark ediyorum.

Dizlerim tutmuyor ve yere çakılıyorum.

"Üzgünüm, Kaptan Hook." Cadı çömeldi. "Efsane Yaratıcıları'nın yedi adanın tamamını ele geçirmesine yardım edeceksem sihrimi geri istiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ALTI

WENDY

BU SAVAŞI KAYBEDİYORUM.

Theo beni diğer gardiyanlardan daha iyi tanıyor. Her hareketime karşılık veriyor ve yumruğu çeneme geldiğinde ağzıma kan doluyor, gözlerimde yıldızlar yanıp sönüyor. Darbenin gücü beni döndürüyor ve dizlerimin üzerinde taşa doğru tökezliyorum.

Ayağa kalk! Ağrıyan, bitkin bedenime bağıriyorum. Ayağa kalk!

"Wendy. Wendy. Wendy." Theo yanıma gelirken dilini şaklatıyor. "Bunu kendin için kolaylaştırmanı gerçekten umuyordum."

"Sana kim para verdi, Theo?" Ayağa fırladım. "Hiçbirine güvenemeyeceğini bilmiyor musun?"

Gülümsüyor. Sulu kan dişlerini kaplıyor. "Belki cadıya güvenemezsin ama bana senin iki katın kadar altın verdi bile. Yaşlı adam öldüğünde benimle evleneceğini söylediğinde gerçekten sana inanmamı mı bekliyordun? Cadı bana evlenme teklif ettiğinde ona evet demek kolaydı."

"Ne cadısı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Mareth," dedi sonunda. "Mareth cadıdır."

Hally'nin nişanlısı mı? Bu doğru görünmüyor. O çok sessiz. Çok çekingen. Ama tabii şimdi düşündüm de, göz önünde saklanmak için mükemmel bir yol değil mi bu?

Tanrım, ne kadar dikkatsizmişim. Gözümün önünde entrikalar çeviren birini fark edemeyecek kadar kendi mutsuzluğuma odaklanmışım.

"Mareth ne istiyor?" Theo tünelde etrafımda dönerken soruyorum. "Ne elde etmek istiyor?"

"Güç," diye itiraf ediyor Theo ve sonra bana doğru hamle yapıyor.

Elini boğazıma doladı ve beni duvara doğru itti. Taşa çarptığımda, darbenin gücüyle nefesim kesiliyor ve kaburgalarımın acı fişkırıyor.

Oksijen ihtiyacından boğuluyorum.

Theo hançeri elimden aldı ve bana doğru çevirdi.

Hâlâ nefes nefese, ön kolumu onunkinin çaprazlayarak ilerlemesini engelliyorum.

Ama onunla uzun süre göğüs göğüse çarpışacak kadar güçlü değilim. Hançerin keskin ucu göğsüme gittikçe yaklaşıyor. Theo dişlerini sıkıyor, ileri doğru itiyor.

Eğer saldırırsa, kalbimi delip geçecek ve ben öleceğim. Artık ne için tam olarak bilmiyorum ama ölmek istemediğimi biliyorum.

Tek bir seçenek var.

Sonucu kontrol etmek zorundayım.

Duruşumu bozuyorum, bir yandan taş duvarın dibine çökerken bir da Theo'ya karşı bloğu bırakıyorum.

Muhalefetimi geri çekmem onu şaşırtıyor ve hançer ileri fırlayarak kalbim yerine omzuma saplanıyor.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor, ama ses uzak, sanki suyun altındaymışım gibi. Acı neredeyse dayanılmaz.

Omzumdan boynuma doğru esiyor, aşağıya doğru titreşiyor.

Ağızımdan bir çığlık çıkıyor ama sesim çıkmıyor. Acı ciğerlerimdeki tüm havayı çaldı.

Sadece saniyeler sonra, bir nefes içeri sızmayı başardığımda, feryat figan bir çığlık dudaklarımın arasından geçiyor.

"Kapa çeneni," diyor Theo ve bana tokat atmak için elini geri çekiyor. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Theo aniden durur.

Roc tünelin doğal kıvrımındaki gölgeden çıkar. Arkasında Asha, alnında kan kabukları var.

Theo sırtıyor ama iki gözü olan herkes ağzının etrafına kazınmış korkuyu görebilir.

"Bana saldırdı," diyor Theo. "Tamamen çıldırdı."

Roc yavaş ve tembel adımlarla ilerlerken, "Biliyor musun," dedi, "handaki odamıza daldığında, Kaptanıma vurduğunda kendime bir söz ."

"Öyle mi?" Theo sanki kendini güvende tutmanın yolu Roc'la arasına mesafe koymakmış gibi bir adım geri çekilir.

"İlk fırsatta seni öldüreceğime dair kendime söz verdim." Theo gülüyor. "Ben sadece işimi yapıyordum."

"Tabii. Tabii." Roc birkaç adım daha attı. Duvara gömülü meşalelerin alevleri titrek bir ışıkla onu sıyrıyor. "Sonra bizi tutuklayıp kraliçenin önüne sürükledikten sonra copunla bana vurdun. Hatırlıyor musun?"

Theo dilini dişlerinin arasında gezdiriyor. "Pek sayılmaz."

"Kendime ikinci bir söz verdim. Çifte ölü olduğunu." "Ne-"

Roc geriye uzanır, Asha'nın hançerini kalçasından çalar ve havada süzülmesini sağlar. Bıçak Theo'nun boğazına saplanır ve yaradan kan fışkırır.

Theo gözlerini kırıştırır ve solgunlaşır.

Sonra Roc neredeyse bulanık bir şekilde ileri atılır ve Theo'nun başını iki elinin arasına alıp döndürür.

ÇATLAK.

Theo'nun yüzü doğal olmayan bir açıyla vücudundan uzaklaşır. Bir sopa çuvalı gibi yere düşer.

"İşte," der Roc ve ellerinin tozunu alır. "Çifte ölü." Asha yanına geldi. "İyi misin?"

Yaralı kolumu yanına yakın tutuyorum. "Sanırım öyle."

Roc soruyor, "Yürüyebiliyor musun?"

"Evet."

"O zaman gitmeliyiz."

"Peki ya James?"

Asha ve Roc birbirlerine bakarlar. "Onu henüz bulamadık," diye itiraf ediyor Roc. "Arkadaşını bulduğumda ben de onu arıyordum."

Kalbim sıkışıyor. Duvardan uzaklaşıyorum ve acı omzumu yakarken yüzümü buruşturuyorum.

"Sakın ," diye uyarıyor Roc.

"Al." Asha öne çıkıyor ve geceliğimin altından bir parça kumaş koparıyor, geceliğim lime lime oluyor ve dizlerimin hemen üstüne denk geliyor. O

şeridi alıp hançerin etrafına ve omzuma sararak silahı sabitliyor.

Gözlerimi sürekli kapatıyorum, kapatmazsam bayılacağımdan endişeleniyorum.

"Daha iyi mi?" Asha sorar.

Ona acımasızca başımı sallıyorum. Şimdilik bu kadar iyi.

Roc yanıma geliyor ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. Kolumu omuzlarına atıyor ve beni sabit tutmak için elimi tutuyor. "Seni taşımama ihtiyacın olursa söyle."

"İyi olacağım. Gerçekten."

"Hayır," diyor ve bana bakıyor. "Bana söyleyeceksin." Roc'un ne zaman bir öneri değil de emir verdiğini anlamak zor değil. Varsayılan durumu tamamen cazibeli. Bunun dışındaki hiçbir şey göz ardı edilmemelidir.

"Tamam. Sana

söyleyeceğim." "Güzel.

Şimdi ."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

WENDY

YERİN ÜSTÜNE ÇIKTIĞIMIZDA BIRAZ DAHA RAHAT NEFES ALIYORUM VE omzumdaki ağrı azalıyor. Ama her adım vücudumdaki enerjiyi biraz daha tüketiyor ve mutfağa geldiğimizde Roc'a iyice yaslanıyorum.

"James odanızdan çıktığında nereye gidiyordu?" Roc'a sordum.

"Söylemedi."

"Onu asla bulamayacağız." "Evet bulacağız."

Sesi çok emin geliyor.

Roc fuayenin ortasında durur, gözleri odaklanamaz hale gelir. "Ne oldu?"

"Sesler," diye mırıldanıyor, konsantre olmak için gözlerini kısıyor. "Yan girişten gelen muhafızlar var. Arkamızda bir yerde."

"Ben ," diyor Asha. "Bekle!

Yalnız mı?"

"Bana boşuna Bonescar demiyorlar" derken geriye doğru koşuyor.

Roc bizi tekrar ileriye doğru yönlendirirken, "Sana inanılmaz derecede sadık," diye gözlemliyor.

"Biz birbirimize sadığız." "Ona

sahip olduğun için mutluyum."

"Ben de."

Roc bizi tekrar durdurmadan önce doğu koridoruna ulaştı. Bir dilim acıdan inliyorum.

"şşşt," diye emrediyor.

Ona kaşlarını çatıyorum ama neredeyse nefesimi tutarak dediğini yapıyorum.

"Onu duyabiliyorum," diyor Roc sonunda ve sonra beni de yanına çekerek hızla ilerliyor.

Büyük fuayeye dökölüyoruz.

Hally, Merath ve birkaç muhafızla birlikte oradadır.

Hiçbir şekilde sessiz değiliz ve mermer zemin üzerinde ayaklarımızı sürüyerek yürümemiz Hally'nin dikkatini çekiyor. Beni görünce hemen şaşırdı.

Yani doğru. Theo, Mareth'in beni hapsedmesi için ona para ödediğı konusunda yalan söylemiyordu ve belki de bunu prensin emriyle yaptı. Mareth ve onun güçleri Hally'nin yaşlanmasını durdurmuş olmalı. Ve tahmin etmem gerekirse, muhtemelen kralın aniden hastalanması ve benim onu kurtaramamamla bir ilgisi vardı. Bunca zamandır bana karşı çalışıyorlardı ve benim hiçbir fikrim yoktu.

Fuayenin ortasında, dizlerinin üzerinde sallanan, gözleri ağırlaşmış James. "Ona ne yaptın?" Roc sorar.

"Onda bana ait olan bir şey var," diye cevaplıyor Mareth.

Uysal, sessiz gelin adayından, açıkça sorumlu olan kişiye dönüşmesi neredeyse şaşırtıcı.

Roc, "bir şey varsa verir," diyor. "Yapamam," diye mırıldanıyor Hook.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Bu ona ait değil," diye devam ediyor Mareth. "Bu yüzden onu tutmaya hakkı yok.

o."

"Ne *oldu*?" Tekrar soruyorum.

Mareth bana dönüyor, ellerini önünde kavuşturmuş. "Benim bir parçam güç."

Roc, "Mit Yaratıcı güç," diye ekliyor.

Mareth'in bakışları Roc'a kaydı. Hiçbir şey söylemiyor, sanırım ihtiyacım olan tek onay bu.

Asha bir çeviri üzerinde çalışırken bir gece kütüphanede gizli topluluklar hakkında bir şeyler okuduğumu hayal meyal hatırlıyorum. Kitaba göre, Adalar'da pek çok topluluk var ama Efsane Yaratıcıları en güçlü ve gizemli olanlardan biri. Kimsenin haritada yerini gösteremediğı tek ada olan Kayıp Ülke'de bulunmaları da cabası.

"Bu güce ne zamandır sahip?" Hâlâ Roc'un yanında asılı durarak soruyorum. "Seni tanıdığından daha uzun süredir."

Noktaları birleştirmek zor değil. Kale kütüphanesinde bağlama, hamilelik, veba ve kan yemini yoluyla güç aktarımı üzerine koca bir bölüm var.

Bu da demek oluyor ki ben hamile kaldığımda James bu gücün bir kısmına sahipti.

Bu da demek oluyor ki.

"Bu güç ne işe yarıyor?" Roc'un elinden kurtuluyorum ve ben kurtulurken onun homurdandığını duyuyorum. "Birini yenilmez yapar mı? Onlara iyileşme yeteneği verir mi?"

Mareth bana gülümsüyor. "Olabilir, evet."

Kendi gücümün gizemi çözüldüğü için rahatlamış hissetmeliyim. Ama bu sadece midemin endişeyle çalkalanmasına neden oluyor.

Efsane Yaratıcısı gücüne sahip olmanın sonuçları sayısız olmalı. Ve dahası, eğer bebeğin gücü varsa, o zaman benimle başlayan tüm Darling soyu Mit Yaratıcılarının bir parçasıdır.

Şu anda bunu aklıma bile getiremiyorum. Omzuma bir bıçak saplanmışken ve James her şeyi başlatan cadının önünde diz çökmüşken olmaz.

"Güç ne olursa olsun," diyor Roc arkamdan gelerek. "Kaptan'a zarar vermeden çıkarılabilir mi?"

Mareth kaşlarını çatıyor ama tavrında sempatik olduğunu gösteren hiçbir şey yok. "Korkarım değil."

"O zaman onu geri alamayacaksın." Roc ileri atılır ama birkaç muhafız önüne çıkar, silahlarını çekerken kılıçları ve zırhları şakırdar.

Roc onlara gülümseyerek dilini keskin dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

"Üzgünüm, Timsah. Yatağını ısıtacak başka bir korsan bulman gerekecek." Mareth belindeki kılıftan bir *sacrée* çıkarır.

"Hayır!" Bağırıyorum.

James silahı gördüğünde sanki zihni vücuduna hareket etmesini söylüyormuş gibi sallanıyor ama zihni onu takip etmiyor.

Bir şeyler yapması için yalvarmak üzere Roc'a dönüyorum ama o çoktan antrede koşturmaya başlamıştı.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

ROC

TİK-TAK.

Tik-tak.

Yapmak üzere olduğum şeyi düşünmek zorunda değilim. Sonuçları ne olsun, buna değecek.

Kaptan'la aramdaki muhafız hattı yirmi genişliğinde, ama bu beni durdurmak için ihtiyaç duyacaklarından en az elli daha az.

Ortadaki adamı hedef alıyorum, elleri titreyen ve alnı terli olanı.

Ona omzumla vurdum. Kolayca geriye doğru uçtu ve büyük bir gürültüyle yere çarptı. Kılıcı elinden çekip alıyorum ve cadıyla aramdaki mesafenin geri kalanını bir nefeste kapatıyorum.

Kaba kılıcı çalıntı kılıcıma bir çınlamayla çarpıyor.

Burun delikleri alevleniyor, bakışları şaşkınlıkla

benimkilerle buluşuyor. "*Benim*," diyorum ona.

Kafamın içindeki tik taklar daha da artıyor.

Tik-tak.

Tik-tak.

Timsah'ın ortaya çıkma vakti geldi.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

KANCA

TİMSAH'I İZLEMeye ALIŞABİLECEK MİYİM EMİN DEĞİLİM.

Dönüştür.

Bir an için insanken, bir an sonra kenarları karanlık ve sisten oluşuyor.

Cadıyı bütün olarak yutuyor.

Prens olanları izlerken aptallaşıyor, sonra emirler yağdırıyor ve muhafızlar kaleyi İnsan Yutan'a karşı savunmak için cesurca bir çaba sarf ediyor.

Roc'un sıraya girmesi uzun sürmedi.

Çıglıkları fuayede ve asma katta yankılanarak kaleyi dehşet ve katliamla doldurur.

Kemik kemik Roc hepsini yutar ve fuayedeki herkes onu durduracak güçte değildir.

Bittiğinde, şekilsiz silueti önümde, dipsiz karanlığın içinde parlayan iki sarı göz.

"Kaptan," diyor kadim ve ürpertici bir sesle ve sonra yine insan olup kollarıma yığılıyor.

Birlikte iniyoruz. Cüssesi değişmemiş olsa da her nedense her zamankinden daha ağır.

"Canavar," diye başlıyor prens, sonra sesi yükseliyor. "Canavar!" Kılıcını çekmiş Roc'a saldırıyor.

Roc'un ağırlığı altında kıvranıp ayaklarımı dışarı çıkarmaya çalışıyorum.

Bıçak yarasına dayanabilir mi bilmiyorum. Bir canavarın kurallarını bilmiyorum ama öğrenmek de istemiyorum.

Altından çıkmayı başardım ve içgüdüsel olarak tabancalarımı uzandım ama tabancalarımın olmadığını ve bizi tutukladıklarından beri yanıma almadığımı hatırladım.

Etrafı tarıyorum ve cadının terk edilmiş görüyorum.

Prens hücum ederken ben de onu almak için çabalıyorum.

Wendy ileri atılır ve prensle birlikte savrulur. Yere çarpıyorlar. Prens kılıcını kaybeder. Dört ayağının üzerine kalkar ve kanlı mermerin üzerinden kayarak onu alır.

Sacrée'yi sıkıca kavradıktan sonra prene doğru ilerliyorum. Roc'u öldürmek istemesi dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bilmem gereken tek şey bu.

Prens bıçağı alır ve ıslak zeminde dengesi bozulduğu için dağınık bir şekilde ayağa kalkar.

Arkasını döndüğünde tekrar kana bulandı ve ben de bu fırsattan yararlanarak ona *sacrée*'nin kaba noktasını tanıttım.

Öne doğru sıçradı, bana doğru tökezledi, kanı önüme sıçradı.

Onu silkeliyorum ve yere yığılıyor, gözleri akmayan yaşlarla sulanıyor, içindeki yaşam tükeniyor.

GÜNEŞİN İLK IŞIKLARI PENCERELERDEN İÇERİ GİRİYOR.

Bir bıçağın saplandığı omzunu tutan Wendy'ye bakıyorum.

Kalenin ötesinde, kasaba halkının bağırışları kreşendoya ulaştı.

"Roc'u gemime götürmeliyiz," diyorum ve o da başını sallıyor.

Roc'u kollarının altından tutuyorum ve Wendy ayaklarını tutmaya çalışıyor, ama omzundan bıçak çıkan sol kolu hemen hemen işe yaramıyor.

Wendy onu bırakır ve bir acı dalgasına karşı dişlerini sıkar.

"Sorun değil," diyorum ona. "Onu sürükleyebilirim." Cadı bana her ne ilaç verdiyse hala sistemimde ilerliyor. Her baktığımda

Doğrudan Wendy'ye baktığımda, onu iki katı görüyorum.

"Bunun için zamanımız yok." Wendy nefesinin altından küfrediyor ve gözyaşlarını geri çekiyor. "Belki biz-"

Bir kız koşarak antreden içeri giriyor. Üstü başı kan içinde, sanki bir mezbahada gibi.

"Asha!" Wendy sesleniyor. "Tanrıya şükür."

Kız gelir ve durumu gözden geçirir. "Onu kaldıramıyorum," diye açıklıyor Wendy.

"Onun nesi var?"

"Bunu o yapıyor," diyorum kıza. "Birkaç gün baygın kalacak. Onu gemime götürmeliyiz."

Kız, Asha, başını sallar. "O gemide bir kişilik daha yeriniz varsa size yardımcı olabilirim."

Wendy ve ben bakıştık. Bu kıza güveniyor mu? Yüzündeki ifade, yardım etse de etmese de kızın arkadaşlığı için yalvaracağına inanmamı sağlıyor.

"Elbette," diyorum ona. "Sen onu güvenli bir yere götürmemize yardım et, ben de seni gitmek istediğin yere götüreyim."

BEN ROC'U KOLLARININ ALTINDAN TAŞIRKEN ASHA BACAKLARINDAN TUTUP çıkış yolu. Bizi kalenin içinden geçirerek boş bir el arabasının sabahın erken saatlerinde güneşin altında buhar çıkardığı bir boşaltma iskelesine götürüyor.

"Benim için planın hep bu muydu?" Wendy Asha'ya sorar. "Beni bir el arabasına tıkmak mı?"

"Bu da diğer kaçışlar kadar iyi."

Wendy, "O kadar da asil değil," diye mırıldanıyor ve Asha gülüyor.

Roc'u içeri bırakıyoruz. Bir patates çuvalı gibi götürülmek konusunda Wendy'yle aynı fikirde olacağını sanmıyorum. Muhtemelen hoşuna giderdi. Sadece kraliyet yavrusu olsaydı daha çok severdi.

Asha'nın önerisi üzerine, Roc'u bir saman yığınının altına saklarken teslimatçı çocuklara ait pelerinleri giydik.

Dışarı çıkarken kimse bizi durdurmadı ve kale arkamızda kaldığında, nefes almak için durakladığımızda kadınlara döndüm. "Şimdi saraydan ne çıkacak?"

Asha kurutulmuş etten bir parça ısıyor ve kalanını Wendy'ye uzatıyor. "Ye," diye emrediyor ve Wendy atıştırmalığı hevesle alıyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Asha, "Everland sarayının çok uzun bir süredir yenilenmeye ihtiyacı vardı."

Wendy dişleriyle kurutulmuş etten bir şerit koparır. "O haklı. Hald'in gücü olması gerekenden çok daha uzun süre elinde tutmasına yardım ettim. Gürültüler vardı. İyileşmeden önce ortalık karışacak. Grimmaldi ailesinin bıraktığı boşluğu kimin dolduracağını bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil."

Şehirde daha fazla çan sesi duyuluyor.

"Şüphelerim var," diyor Asha ve sokağın karşısındaki gıcırdayan ahşap tabelaya başıyla işaret ediyor.

Bahşiş Kuyusu'na geldiğimizin farkındayım.

"Fae?" Sanırım.

"Yıllardır burada gizlice mülk satın alıyorlar. Yeterince derine bakarsanız şehir kayıtlarının her yerinde parmak izlerini görebilirsiniz."

Belki de meyhanede deneyimlediğim o sakinleştirici enerjiyi şehir de kullanabilir.

İyi bir liderlik büyük fark yaratabilir. Asıl soru şu: Fae'ler barış mı yoksa güç mü isteyecek?

SONUNDA GEMIME DÖNDÜĞÜMÜZDE, KIZ KARDEŞİM CHERRY ORADAYDI. güvertede bizi bekliyor.

"Neredeyse seni aramaya gelecektim," diyor. "Cherry?" Wendy bağırır.

"Wendy Darling?!"

İki kadın kucaklaşarak çarpışır. Wendy acı dolu bir inilti çıkarır ve Cherry onun yaralandığını fark ederek geri çekilir.

Asha ve ben Roc'u el arabasındaki tahtadan yukarı çıkarmakta zorlanıyoruz ama sonunda birlikte onu kenardan güverteye çıkarıyoruz.

"Burada olduğumu bilmiyordum!" Wendy kız kardeşime dedi ki.

"Jas beni gemide kalmaya zorladı." Cherry bana sinirli bir bakış attı.

"Şarabım bitmek üzere, Jas."

"Özür dilerim Cherry. Hayatlarımız için savaşıyor falan değildik." Roc'u ortaya çıkararak arabadaki samanı kaldırıyorum. Onu görünce

Bilinçsiz ve kanlar içinde olmak biraz benlik bir şey.

Bilincini kaybetmiş olsa da, daha az canavar değil. Ama o artık benim canavarım.

Asha'nın yardımıyla, adamlarım gemiyi hazırlarken onu yatak odama götürüyoruz. Çok yorgunum ama buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorum. Yeni levazım subayım nereye yelken açacağımızı sorduğunda ona "Varolmayan Ülke dışında herhangi bir yere" diyorum. Bir sonraki en yakın adalar Pleasureland ve Darkland ve bana kalırsa ikisi de işimi görür.

Çapa çekilip yelken açtığımızda nihayet rahatlıyorum ve yatağımın yanına bir sandalye çekiyorum. Adamlarımdan biri bana kızarmış et, bir şişe rom ve güzel kokulu bir puro getiriyor.

Yemekten biraz alıyorum ama yemek midemde bir ağırlık gibi oturuyor. Romla bastırıyorum.

Wendy bir süre sonra yeni giyinmiş ve yarasına bakılmış olarak gelir. içi

n. "O nasıl?" diye soruyor ve usulca yatağın ucuna oturuyor. Dışarıda dalgalar usulca teknenin gövdesine vuruyor. Bir tekne için muhteşem bir gün.

yolculuk. Keşke bunun tadını tam anlamıyla çıkarabilseydim ama Roc uyanana kadar kendimi hissedeceğimi sanmıyorum.

"Hiç kıpırdamadı," diyorum ona. "Vane genellikle birkaç gün baygın kaldıklarını söyledi. Kan ve suyu karıştırıp boğazından aşağı dökeceğiz."

"Vane." Wendy kendi kendine gülüyor. "Onu tamamen unutmuştum. O pislik nasıl?"

"Cherry'yi öldürmeye çalıştı." "Neyi?"

"Diğer Darling'i tehlikeye atacak bir pozisyona soktu ve-"

Wendy'nin kaşları kalkıyor. "Diğer sevgilim mi?"

Onunla göz göze geliyorum. Bilmediği, öğrenmesi gereken o kadar çok şey var ki. "Bu uzun bir hikâye. Belki başka bir zaman anlatırım."

İç çekiyor ve gözlerini ovuşturuyor. Altında koyu halkalar var ve cildi kan kaybından dolayı normalden daha soluk.

"Neden biraz dinlenmiyorsun?" Ona söyledim.

Gözlerini kırıştırıyor ve kendi kendine başını sallıyor. "Belki de ." Yataktan kalkıyor.

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Al. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim." Roc'a baktım. "İkinize de."

Wendy bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Sen her zaman en iyimizdin, James."

"Ben sadece bir korsanım-"

Yanıma geliyor ve itirazımı bir öpücükle yutuyor. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

"Sen sadece bir korsan değilsin," diyor. "Sen tanıdığım en şefkatli adamlardan birisin."

Hayatımda ilk kez bunun doğru olduğuna inanıyorum.

Gemi bir dalganın kabarmasını takip ediyor ve Wendy kollarımda sarsılıyor. Gülüyor. Onu kaldırdım ve kışını okşadım. "Seninle yatmaya gidiyorum."

Onu Roc'un yanındaki yatağa götürüyorum ve Roc'un yanına kıvrılıyor. Battaniyeyi onun için çekiyorum, onu içine sokuyorum.

Ve çok geçmeden, o da uyuyor.

WENDY VE ROC MIŞIL MIŞIL UYUYOR, IKISI DE SAATLERCE KIPIRDAMIYOR ve saatler.

Gece okyanusun üzerine çökerken başucumdaki sandalyemde uyukluyorum. Geminin dalgalar üzerindeki salınımı ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir rahatlık.

Kör edici bir an için mutlu ve memnunum.

OceanofPDF.com

EPİLOG

KANCA

ETRAFIM KARANLIKLILA ÇEVİRİLİYKEN İRKİLEREK UYANDIM.

Tökezleyerek kandillerden birine gidiyorum ve bir kibritle yakıyorum. Titrek altın rengi bir ışık odamı dolduruyor.

Yakındaki bitmemiş rom bardağını alıp geri koyuyorum, sonra da Wendy ve Roc'u kontrol etmek için yatağa dönüyorum.

Çarşafın içinde kıvrılmış tek bir figür olması dışında.

Roc nerede? Ne kadar zaman oldu? Henüz uyanmamış olmalı.

Odamın ötesinde bir çarpma sesi duydum, sonra da bir gümbürtü.

Koridorda acele ediyorum. Gemi bir dalganın üzerinde sallanıyor ve ben duvara .

Başka bir kaza.

Yemek odasına girdiğimde Roc'u bir masanın üzerine eğilmiş, yerde de adamlarımdan birini -daha doğrusu *birinin yarısını*- yatarken buluyorum.

"Ne haltlar dönüyor burada?"

Gemi tekrar yuvarlanıyor. Kendimi destekleyerek duruşumu genişletiyorum. Masadan birkaç tabak düşüp yere saçılıyor.

Roc kendini düzeltiyor. Gözleri sarı sarı parlıyor. "Ne yapıyorsun sen?" Ona bağıriyorum.

"Kaptan."

"Etrafta dolaşıp adamlarımı yiyemezsin!" "Kaptan," dedi yine.

"Ne?!"

Canavar formuna geçiyor, sonra katı formuna geri dönüyor.

Gemi kendini toparladığında ileri atılıyorum ama Roc'u kolundan tuttuğumda, sanki okyanus sisinden başka bir şey değilmiş gibi avucumun içinde parçalanıyor.

"Bir sorun var," diye mırıldanıyor ve sonra tekrar yer değiştiriyor.
Gemi bir dalgaya çarptı ve Roc bana doğru tökezledi, ama sağa gitti.
Bir hayalet gibi içimden *geçiyor*.
Tam zamanında arkamı döndüğümde yeniden katılaştığını ve bir masaya
çarptığını görüyorum. Yanına geldiğimde yine bulanıktı ama sisin içinde
dönen bir yüz vardı.
Efsane Yaratan Cadı. İsa.
"Neler oluyor?" Tekrar soruyorum.
Ceketimi tutuyor, sarı gözleri kocaman.
Bakışlarında dehşet var.
"Ne yapmalıyım?" Ona soruyorum, bir şeyler için çaresizim, onu kurtarmak
için çaresizim.
Kendini toparlayamıyormuş gibi titrediğini hissedebiliyorum.
"Vane'e ihtiyacım var. Kardeşime ihtiyacım var. Götür beni-" Nefesini
içine çekiyor. "Beni Varolmayan Ülke'ye geri götür."

UMARIM İNSAN YUTAN'I OKUMAKTAN KEYİF ALMIŞSINIZDIR! ROC'U YAZMAK
VE

Hook mutlak bir keyifti ve her zaman olduğu gibi Wendy ve Asha gibi
kadınları yazmak sadece bir keyif değil aynı zamanda bir zevk. Bir gün onlar
gibi olmak istiyorum.

Bu karakterler için daha yapılacak çok şey var.

Güncel kalmak istiyorsanız, haber bültenime abone olmanızı veya Patreon'a
katılmanızı şiddetle tavsiye ederim (Patreon'da ücretsiz bir seçenek var!):

Kaydolun için benim Bülten

burada: <https://www.subscribepage.com/nikkiscrowe>

Ya da Patreon'a buradan katılın: <https://www.patreon.com/nikkiscrowe>

OceanofPDF.com

AYRICA NIKKI ST. CROWE

DEVOURER

[İnsanları Yutan](#)

KISIR KAYIP ÇOCUKLAR

[Asla Kral Olmayan](#)

[Karanlık Olan](#)

[Kısır Sevgilileri Fae](#)

[Prensleri](#)

GAZAP VE YAĞMUR ÜÇLEMESİ

[Acımasız İblis Kral](#)

[Günahkâr İblis İblis Kral](#)

[İntikamcı Kral Gazap &](#)

[Saltanat Omnibus](#)

ROMAN EVİ

[Karanlık Bir Vampir Laneti](#)

GECE YARISI LIMANI

[Hot Next Door Vampire Hot Vampire Next Door:](#)

[Birinci Sezon](#) (devam eden Vella serisi) (e-kitap)

[Hot Vampire Next Door: İkinci Sezon](#) (e-kitap)

[Yan Kapıdaki Ateşli Vampir: Üçüncü Sezon](#) (e-kitap)

BONUS SAHNE ANTOLOJISI

[Mürekkep ve Tüyler](#)

[OceanofPDF.com](#)

YAZAR HAKKINDA

NIKKI ST. CROWE kendini bildi bileli yazıyor. Dördüncü sınıfta yazdığı ilk kitabı, hazinelerle dolu büyülü bir konak hakkındaydı. Sihir hakkında yazmayı hâlâ seviyor olsa da, hazineyi daha iyi bir şey için bir kenara bıraktı: kötüler, canavarlar ve anti-kahramanlar ve onları vahşileştiren kadınlar.

Bugünlerde Nikki yazmadığı ya da kötü adamlarla ilgili hayaller kurmadığı zamanlarda ya sahilde ya da evde kocası ve kızıyla birlikte bulunabiliyor.

BÜLTEN KAYIT OLUN
www.subscribepage.com/nikkiscrowe

NIKKI'YI INSTAGRAM'DA TAKIP EDİN
www.instagram.com/nikkiscrowe

NIKKI'NİN FACEBOOK GRUBUNA KATILIN
www.facebook.com/groups/nikkiscrowesnest

NIKKI'YI WEB'DE ZİYARET EDİN:
www.nikkiscrowe.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

